

LUND UNIVERSITY

Uppskattning, kritik och förväntan - i ungdomars berättelser om ett samarbetsprojekt i ungdomsvården

Basic, Goran

2009

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

Basic, G. (2009). *Uppskattning, kritik och förväntan - i ungdomars berättelser om ett samarbetsprojekt i ungdomsvården*. (Research reports / Network for Research in Criminology and Deviant Behaviour at Lund University; Vol. 2009:2). [Publisher information missing].

Total number of authors:

1

General rights

Unless other specific re-use rights are stated the following general rights apply:

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Read more about Creative commons licenses: <https://creativecommons.org/licenses/>

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

LUND UNIVERSITY

PO Box 117
221 00 Lund
+46 46-222 00 00

Uppskattning, kritik och förväntan

i ungdomars berättelser om ett samarbetsprojekt i ungdomsvården

Av Goran Basic

SAMMANFATTNING

Syftet med denna studie är att analysera hur ungdomar som varit placerade på särskilda ungdomshem upplever, definierar och tolkar ett behandlingsprojekt, som involverade olika myndigheter, benämnt *Motverka Våld och Gäng*. Dessutom uppmärksammas hur de tolkade de i projektet anställda samordnarna.

Den personliga aspekten i relationen mellan ungdomar och samordnare framställs som viktig och det verkar som om den aspekten fyller en viktig funktion i vårdkedjan. Ett gott samspel mellan samordnare och ungdom kan stärka att samordnarens förutsättningar att påverka vårdkedjan under förutsättning att samordnaren accepteras av socialsekreteraren i fallet. Om samarbetet mellan samordnare och socialsekreterare är bristfälligt kan socialsekreteraren komma att uppleva ungdomens uppskattning av samordnaren som en allians mellan ungdom – samordnare mot socialsekreteraren. Detta kan ge negativa effekter på ungdomens vårdkedja.

Samordnarna uppskattas av ungdomarna om de är trovärdiga och förtroendeingivande, och detta tycks enbart inträffa om de är personliga. En samordnare som intar rollen som – ytterligare en – distanserad och formell myndighetsperson blir endast ännu en av de många vuxna, som omger dessa ungdomar. Samtidigt måste samordnaren behärska myndighetsperspektiven. En omtyckt samordnare är en samordnare som kan kontrollera och inspektera vad övriga myndighetsaktörer gör, och som inte enbart intar en kompisroll.

Samordnarna uppskattas inte av de unga när de inte gör någon skillnad. En samordnare som inte ringer eller på andra sätt tar kontakt, som förblir okänd och anonym och som förefaller ha ett otydligt eller ”dimmigt” uppdrag får ingen respekt. Samordnare uppfattas som obetydliga och oanvändbara om de inte framträder som tydliga personer i de ungas värld.

Om samordnaren enbart tar på sig rollen av ytterligare en person ”på mötet”, en person som ”sitter med” utan att det märks, då löper samordnaren stor risk att bli föremål för kritik från de unga. Samordnaren måste, utifrån deras perspektiv, ta plats och aktivt tala för de ungas sak. Om detta inte sker väljer de unga en annan aktör i det persongalleri som omger honom eller henne och samordnaren blir perifer och betydelselös. Det spelar då ingen roll om samordnaren bedöms som ”trevlig”. De unga eftersträvar personlig kontakt men det innebär inte att de har överseende med att ”ingenting händer” genom denna kontakt; tvärtom tycks de då bli extra besvikna och misstänksamma.

Sammanfattningsvis finns det en stor variation i hur samordnare uppfattas. Uppdraget som samordnare och det sammanhang i vilket samordnaren agerar förefaller tillräckligt tänjbart för att en enskild individ ska kunna spela rollen på vitt skilda sätt. Det är först när den enskilde samordnaren väljer en aktiv, pådrivande, självständig, personlig och relativt stark rollframställning som han eller hon kan få betydelse.

Nyckelord: ungdom, projekt, samordnare, variation, allians, konflikt, kontroll.

FÖRFATTARENS FÖRORD

Föreliggande rapport är resultatet av ett utvärderingsprojekt som finansierats av Statens institutionsstyrelse under åren 2007 och 2008. Projektet har engagerat en lång rad personer i ungdomsvården som varit mycket hjälpsamma och tillmötesgående. Jag vill därför rikta ett stort tack till de medverkande ungdomarna, föräldrarna, MVG-samordnarna, samt anställda inom socialtjänsten och på de särskilda ungdomshemmen för att de ställt upp på ett förtroendefullt sätt.

Ett kollektiv tack vill jag rikta till medlemmarna i Kriminalvetenskapligt nätverk vid Sociologiska institutionen i Lunds som har diskuterat olika delar av mina manuskript. Jag vill också tacka Eva Andersson och Emir Mehmedović som hjälpt till med att finslipa språket i texten. Ett särskilt tack riktas till David Wästerfors och Malin Åkerström som verkat som pådrivande kraften. De har bistått med skarpögd läsning samt värdefulla och uppmuntrande synpunkter.

Lund i augusti 2009

Goran Basic

Innehållsförteckning

1. INLEDNING	11
SYFTE OCH FRÅGESTÄLLNINGAR	12
METOD	12
<i>Intervjuer</i>	12
Urval	13
Uppföljningsintervjuer	14
<i>Observationer</i>	16
Den fysiska miljön	16
Att levandegöra ungdomar	18
STRUKTURERING OCH DISPOSITION	18
2. UNGDOMARNAS RÖSTER	19
2.1 INTERVJUER UNDER INSTITUTIONSTIDEN	20
<i>Varför "MVG"?</i>	20
Jag är inte med i ett gäng	20
<i>Om subventionen</i>	21
<i>Om skillnaden jämfört med tiden innan</i>	21
<i>Uppskattande berättelser om samordnare</i>	22
"Först tyckte jag illa om honom. Men sen började vi prata"	22
Samordnarnas "mittenposition"	23
Samordnare som hjälp, stöd och fixare	24
Permissioner och samordnarna	25
"Du kan ringa när du vill"	26
Berättelser om en engagerad samordnare	28
"Det är också viktigt att mina föräldrar gillar honom"	30
Berättelser om samordnarnas makt	30
Samordnaren som påverkare	31
"Då fick jag sån MVG-samordnare och nu känns det mer som att allting är planerat"	32
Alliansen mellan ungdomen och samordnaren	34

Allians.....	34
Besvikelse över bruten allians.....	35
Konflikt – andra formerar sig mot alliansen	35
<i>Kritiska berättelser om samordnare</i>	<i>38</i>
Implicit kritik.....	38
Möten utan elev	38
"Jag ska flytta, när - inte planerat, hur det ska gå till - inte planerat"	41
Explicit kritik	42
"Jag ser henne som nån som inte gör nånting och får pengar gratis"	42
Samordnare som försvann.....	44
Samordnare som "bara satt med"	45
Besvikelsen.....	46
Berättelser om kontakt som avbröts.....	48
"Jag vet inte vad han gör"	49
"Jag förstår inte riktigt vad hennes roll är"	50
Alliansen socialsekreterare – samordnare	51
Berättelser om isolering och samordnare	53
<i>Framtidsförväntningar på MVG-samordnaren</i>	<i>54</i>
Uppskattning genom beskrivna förväntningar	55
"Det är bättre med en MVG-samordnare än med soc"	55
Samordnaren som kontrollant.....	55
Samordnaren som hjälp.....	56
Samordnare "för säkerhetsskull"	58
"Han ska bara göra sitt jobb"	59
Kritik i beskrivna förväntningar	61
"Jag har inte fått nån hjälp av henne och vi har ingen kontakt nästan heller så..."	61
"Hon är bara förmedlare"	62
Om tvånget	63
"Det behövs ju en mer personlig relation"	63
2.2 INTERVJUER EFTER INSTITUTIONSTIDEN.....	65
<i>Vad hände med ungdomarna sen?.....</i>	<i>65</i>

<i>"Han bara skriver på papper och sen händer ingenting"</i>	65
<i>Vill du komma härifrån snabbare?</i>	67
<i>Personliga aspekter på relationen</i>	67
<i>Berättelse om mötesverkligheten</i>	69
<i>"Jag skulle aldrig göra det heller, ringa henne och säga: jag har problem" ..</i>	70
<i>"Hon hjälper mig ingenting, men hon är trevlig att prata med"</i>	71
<i>Ungdomens erkännande av sin samordnare</i>	72
<i>Ingen kontakt på institutionen, ingen kontakt efteråt</i>	73
<i>Berättelse om ouppfylld förväntan</i>	74
<i>"Vad skulle hon göra?"</i>	75
<i>"Han bara försvann"</i>	76
<i>Cynism i berättelsen om samordnaren</i>	76
<i>Betydelsen av kön</i>	78
<i>Betydelsen av etnicitet</i>	79
3. AVSLUTNING	81
SAMORDNARROLLEN ENLIGT UNGDOMARNA	83
4. REFERENSER	85
INTERNET	87

1. INLEDNING

Ungdomar som utsätter sin hälsa och sitt liv för risken att skadas genom missbruk, kriminalitet, deltagande i kriminella gäng eller annat destruktivt beteende samt ungdomar som är i behov av skydd¹ placeras ibland av socialtjänsten på Statens institutionsstyrelsens särskilda ungdomshem.² Efter denna institutionstid kan ungdomen återvända till sin/sina föräldrar, en egen lägenhet eller placeras på en ny institution som styrs i privat regi, så kallade HVB-hem.

Tidigare forskning har visat att återfallsfrekvensen är hög hos de ungdomar som vistats på särskilda ungdomshem. Behandlingstid på institutionen leder oftast inte till förbättring då många ungdomar efter vistelsen på ungdomshemmet återvänder till en situation liknande den som gjorde att de faktiskt hamnade där.³ Det var bland annat på grund av detta som ledde till att projektet *Motverka våld och gäng* (MVG-projektet) startades varvid man anställde 24 samordnare⁴ vilka skulle ”utgöra ett stöd för den unge samt vara en länk mellan den unge, familjen, socialtjänsten och institutionen”⁵. Projektet var ett samarbetsprojekt mellan Statens institutionsstyrelse och femton särskilt utsedda kommuner⁶. Projektet pågick mellan den första juli 2006 till den sista december 2008⁷. De utvalda kommunerna fick från och med den 1 juli 2006 en subvention, 40 procent av vårdavgifterna, för de ungdomar som placerats vid de särskilda ungdomshemmen inom SiS.⁸

Denna rapport har sin utgångspunkt i det empiriska material som samlats in genom kontakter med de ungdomar som varit aktuella inom projektet mellan juni 2007 och oktober 2008.

Jag samtalade med ungdomarna om hur de såg på samordnarna och projektet, och analyserade sedan dessa muntligt gestaltade erfarenheter. Dessutom ingår fältanteckningar från behandlingsmöten och intervjuer under ovan nämnda period.

¹ Till exempel ungdomar som är utsatta för sina föräldrar.

² I dessa fall inleds behandlingen av ungdomarna med en vistelse på något av de särskilda ungdomshemmen för att därefter slussa ut den unge via relevanta myndigheter och institutioner.

³ Sallnas, Vinnerljung, Westermark, (2004); Armelius, Bengtzon, Rydelius; Sarnecki, Söderholm (1996), s. 13; Arneng, (2006), s. 3, 25; Slutna ungdomsvård – En uppföljning, (2002), s.120.

⁴ Den nya yrkeskategori i ungdomsvårdkedja som anställda i projektet benämns som MVG-samordnare eller Ungdomssamordnare. I början av projektet anställdes 16 samordnare, resterande anställdes under och efter våren 2008. Under projektets gång anställdes ca 30 samordnare men antalet verksamma samordnare efter våren 2008 var för det mesta 24.

⁵ <http://www.stat-inst.se/zino.aspx?articleID=6918,081201>.

⁶ De kommuner som omfattas av försöksverksamheten är: Huddinge, Botkyrka, Haninge, Stockholm, Södertälje, Göteborg, Malmö, Burlöv, Landskrona, Trelleborg, Bjuv, Helsingborg, Falun, Borlänge och Gävle.

⁷ Kostnaden för projektet uppskattas till sammanlagt 230 Mkr.

⁸ Från och med den 1 april 2008 justerades subventionen till 30% av den fakturerade dygnsavgiften. Enligt projektets centrala referensgrupp har subventionen legat på en nivå om närmare nio miljoner kronor per månad under hösten och vintern 2007/2008, vilket är drygt två miljoner högre än budgeterat. Under december 2008 höjdes den återigen till 40%.

Syfte och frågeställningar

Syftet med studien är att utifrån det empiriska materialet beskriva och kartlägga hur de ungdomar som är placerade på de särskilda ungdomshemmen upplever, tolkar, och definierar projektet och samordnarna i relation till andra aktörer inom ungdomsvårdkedjan (socialsekreterare, föräldrar, och personal på de särskilda ungdomshemmen) genom de kategoriseringar som formas, aktualiseras och markeras i den språkliga diskursen.

Mina frågeställningar är:

1. Hur beskriver ungdomarna själva projektet?
2. Hur upplever ungdomarna samordnarna under vistelsen på de särskilda ungdomshemmen?
3. Hur beskriver ungdomarna samordnarna efter vistelsen på de särskilda ungdomshemmen?

Jag vill i denna undersökning uppmärksamma *vad* som sägs eller uttrycks icke-verbalt, *hur* detta uttrycks, *när* det uttrycks samt i *vilka situationer* kategoriseringarna synliggörs implicit eller explicit.

Metod

Denna studie bygger på ett material av kvalitativt⁹ slag, främst inspelade intervjuer och observationer. Nedan följer en redogörelse om hur jag samlat in materialet samt en beskrivning av det som jag uppmärksammat under fältarbetet.

Intervjuer

För att genomföra studien intervjuades ungdomarna som medverkat i projektet för att kunna analysera hur de själva beskriver sina upplevelser och erfarenheter. Jag strävade efter att ge de intervjuade utrymmen att ta upp närliggande ämnen som de själva fann relevanta samt att själva intervjun skulle utspelas i en samtalsorienterad stil där jag som intervjuare tog på mig rollen som samtalspartner. Gubrium och Holstein (1997) benämner detta som en *aktiv intervju* då intervjuaren tar på sig rollen som samtalspartner snarare än utfrågare.¹⁰

Kvalitativt orienterade intervjuer genomfördes med fyrtio ungdomar som medverkat i projektet. Uppföljningsintervjuer genomfördes med tretton av ungdomarna efter tre till tolv månader. Min tanke med detta är att uppmärksamma eventuella skillnader och liknelser i ungdomarnas berättelser efter några månader.

⁹ Se t ex Silverman 1997.

¹⁰ Gubrium och Holstein (1997), s. 123; Holstein och Gubrium (1997/1998), s. 113-129.

Urval

Intervjugruppen utgjordes av 40 ungdomar (38 ungdomar träffade jag på Statens institutionsstyrelsens särskilda ungdomshem, en ungdom träffade jag på ett HVB-hem samt en ungdom som jag träffade efter ett möte hos socialtjänsten i ungdomens hemkommun, efter avslutad vistelse på institution). Av de intervjuade är tjugotvå pojkar och arton flickor (alla mellan 15¹¹ och 20 år gamla). Sjutton av dem är etniska svenskar och tjugotre har en annan bakgrund.¹²

Under 2007 intervjuade jag 26 ungdomar och under 2008 intervjuades 14 ungdomar. Två intervjuer genomfördes i grupp, vid den ena intervjun medverkade den unge och hans mamma, under den andra intervjun medverkade två ungdomar. De övriga intervjuerna genomfördes enskilt med den unge. Ungdomarna som jag intervjuade kommer från tre geografiska områden: Skåne, Stockholm-Borlänge och Göteborg. Tjugotvå av ungdomarna var från Skåne, tio från Stockholm-Borlänge och åtta från Göteborg.

Majoriteten av de ungdomar som jag träffade första gången var placerade på någon av Statens institutionsstyrelsens institutioner. Kontakten med första fyra ungdomarna förmedlades av samordnarna. Detta var tidskrävande för både samordnarna och mig varför jag sedermera valde att kontakta institutionschefer direkt. Jag brukade ringa institutionschef med en förfrågan om han/hon kunde hjälpa mig träffa någon från de grupper som berördes av projektet dvs: ”institutionspersonal som under sitt yrkesutövande träffar MVG-samordnare” samt ”placerade ungdomar som är med i MVG-projektet”. Jag informerade institutionschefen och bad denne vidarebefordra informationen om syftet med studien till möjliga intervjupersoner och att anonymitet garanterades liksom möjligheten att när som helst avbryta sin medverkan. Efter den inledande kontakten brukade institutionschef kontrollera om det fanns någon som var med i projektet och utifrån detta fick jag kontakt med den aktuella avdelning där ungdomar och personal som träffar samordnarna fanns.

När jag sedan träffade ungdomarna personligen berättade jag åter om syftet, anonymiteten och att deltagandet var frivilligt liksom deras möjlighet att när som helst avbryta sin medverkan.¹³ Denna information förmedlades även i form av en samtyckesblankett som samtliga ungdomar undertecknade.

¹¹ Två ungdomar som var 14 år och 8 månader intervjuades. Institutionspersonalen frågade ungdomarna om de ville ställa upp på en intervju och enligt personalen var de två villiga att intervjuas.

¹² Bakomliggande fakta, som kön och etnicitet hos de intervjuade, grundas på mina fältanteckningar före, under och efter intervjuerna. Jag nedtecknade information om intervjupersonernas utseende, deras berättelse, deras namn och deras uttal.

¹³ Institutionspersonalen och ungdomarna fick garantier för att jag i publikationer och presentationer av undersökningens resultat kommer att avlägsna namn liksom andra uppgifter som skulle kunna användas för att identifiera de berörda (detta gäller alla namn som nämns). Över huvud taget försökte jag i alla mina kontakter betona att studiens intresse rör erfarenheter och upplevelser avseende generella sociala fenomen som gör eller gjort sig gällande under projektets gång och att det därför inte fanns någon avsikt att dokumentera personuppgifter. Den konventionella synen på anonymitet upplevde jag som problematisk men även intressant. Varför? Å ena sidan är anonymiteten något grundläggande som en forskare lovar sina intervjupersoner, å andra sidan är beskrivningar - av fall och livsöden - ofta nödvändiga för att förstå och åskådliggöra

De första intervjuerna genomfördes från juni 2007 till februari 2008. Intervjuerna varade mellan 20 och 60 minuter och diktafon användes vid alla intervjuer efter att de medverkande först tillfrågats om de godtog detta. Transkribering av inspelat material gjordes inte direkt efter intervjuernas slut utan några dagar efteråt vilket minskade förutsättningarna för att dokumentera och kommentera detaljer. Jag försökte minska denna negativa effekt med hjälp av mina fältanteckningar vilka beskrev kontexten där intervjuerna utspelades, det jag upplevde som väsentligt under intervjuens gång samt en kort sammanfattning av intervjun. Samtliga personer har tilldelats fiktiva namn.

I samband med att jag besökte särskilda ungdomshem fick fem ungdomar information om att de skulle vara med i projektet och att de skulle få en samordnare. Informationen framfördes ofta av institutionspersonalen inför mina besök. De berörda ungdomar berättar att de inte haft någon kännedom om projektet och samordnarna.¹⁴ Av dessa ungdomar var en svensk och fyra hade en annan bakgrund, fyra är pojkar och en flicka, tre av dem var placerade på utredningsavdelningar och två på behandlingsavdelningar.¹⁵

Uppföljningsintervjuer

Uppföljningsintervjuer genomfördes med tretton ungdomar tre till tolv månader senare. Sju av de intervjuade var från Skåne, tre från Göteborg och tre från Stockholm-Borlänge. Åtta av dem var pojkar och fem flickor (alla var mellan 15 och 20 år gamla). Fem av de uppföljningsintervjuade är etniska svenskar och åtta har en annan bakgrund. Två av ungdomarna träffade jag och intervjuade på SiS särskilda ungdomshem under 2007, resterande elva intervjuade jag under 2008. Det var svårt att hitta ungdomarna efter deras vistelse på SiS institutionerna. Mina fältanteckningar ger exempel på detta:

Den --- augusti påbörjade jag arbetet med att hitta några av de ungdomar från Skåne som jag intervjuat tidigare för att göra uppföljningsintervjuer. Min tanke var att kontakta den personal vid institutionen som jag intervjuat vid samma tillfälle och be om vidare upplysningar. Är den placerade kvar på institutionen, flyttad till en annan institution eller hemma? Jag frågade också om eventuellt telefonnummer till ungdomen. För att få information om dessa ungdomar kontaktade jag tidigare intervjuad personal på 11

det som sker inom fältet. I min analys har jag förutom namn på personer tagit bort eller förändrat färger, namn på länder, landsdelar, kommuner och stadsdelar.

¹⁴ Även samordnaren Martin berättade under en intervju att personal från en SiS institution kontaktat honom efter att jag intervjuat en ungdom där och informerat honom att den ungdomen är med i projektet men att han inte träffat sin samordnare. Martin tackar mig för detta och berättar att projektledningen glömt att informera samordnargruppen om pojken och att pojken varit utan samordnare ”i en månad”. (FA 0821)

¹⁵ Det kan finnas en mängd möjliga förklaringar till varför ungdomarna inte tidigare blivit informerade om sitt deltagande i projektet. I två exempel märks att jag varit tidigt ute och att samordnarna kanske inte hunnit ringa eller möta ungdomen i fråga. Den förklaringen kan dock inte vara aktuell i fråga om de återstående ungdomarna som varit placerade i allt från nio veckor till cirka ett år på de särskilda ungdomshemmen som jag besökte.

institutioner med ovannämnda frågor. Först kontaktade jag --- (en SiS institution) och pratade med behandlingsassistent --- (BA:s namn) angående pojken Ivan. Under samtalet fick jag det mobilnummer som behandlingsassistenten nyligen fått av Ivan via e-post. Fram till den --- augusti ringde jag Ivans telefonnummer flera gånger, även på helgen men jag fick inget svar. Efter sex dagar ringde jag även Ivans kontaktman på frivården i den aktuella kommunen och frågade om Ivans telefonnummer. Han uppgav samma telefonnummer som Ivans behandlingsassistent på SiS institutionen. (FA 0819) Jag fortsätter att ringa honom. Flera dagar senare svarar Ivan och vi bokar tid för en intervju. Han var pratsam och verkade vara glad att höra av mig. På intervjudagen dyker Ivan inte upp på den plats som vi kommit överens om. Jag ringer honom på mobilen och skickar meddelande men han svarar inte. Jag ringde Ivan flera gånger den kvällen och dagarna efter men han svarade inte. (FA 0820)

Den --- augusti kontaktade jag även utredaren --- (UT:s namn) från -- (SiS utredningshem) och frågade om kontaktuppgifter för ungdomen --- (ungdomens namn) från --- (stad). Utredningssekreteraren berättade att efter mitt senaste besök till institutionen ”ifrågasatte man om jag hade rätt att komma och intervjua personal och ungdomar”. Utredningssekreteraren sa vidare att jag ska ”kontakta samordnaren Annika eller --- (en i projektledningen)” och att de har information om --- (ungdomens namn). Jag förklarade att anledningen till att jag ringt upp den institutionspersonal som jag tidigare talat med, för information om en viss ungdom, var att jag ville begränsa antalet människor som visste att jag pratat med en viss ungdom. (FA 0819)

Idag den --- september 2008 försökte jag få information om 10 av de ungdomar, från Göteborgs och Stockholms trakten, som jag intervjuat under 2007 och 2008. Jag kontaktade cheferna på sex av institutionerna samt en socialsekreterare med en förfrågan om de berörda ungdomarna. Några av cheferna var bortresta och skulle återkomma på onsdagen, jag fick dock någon information om vissa ungdomar, vissa telefonnummer fick jag omgående från några institutionschefer men i några av fallen blev jag hänvisad till socialtjänsten där det blev stopp på grund av sekretessen. (FA 0816)

De ungdomar som inte längre var placerade på de särskilda ungdomshemmen var svårare att få ny kontakt med. Efter en tids letande hittade jag elva av dessa. Två ungdomar som fanns på ett HVB-hem ringde jag upp och intervjuade dem per telefon. Av de övriga nio som nu var hemma efter vistelsen på institutionen träffade jag tre personligen och de intervjuades på ett café, de resterande sex intervjuades per telefon.

Intervjuerna genomfördes mellan september 2007 och december 2007 (två av dem på institution) och mellan augusti 2008 och oktober 2008. De personliga intervjuerna varade mellan 30 och 120 minuter. Diktafon användes vid alla

intervjuerna efter att jag först frågat om det gick med på det. Transkribering av inspelat material gjordes inte direkt efter intervjuernas slut utan några dagar efteråt varmed förutsättningarna för att dokumentera och kommentera detaljer minskade. Den negativa effekten försökte jag mildra med hjälp av mina fältanteckningar vilka beskrev kontexten där intervjuerna utspelades liksom det jag upplevde som väsentligt under intervjuens gång samt en kort sammanfattning av intervjun. Alla uppföljningsintervjuer genomfördes enskilt.

Under telefonintervjuerna samtalande jag med den berörda ungdomen på ett informellt sätt om samordnarnas insats efter vårt senaste möte (på det särskilda ungdomshemmet). Intervjuerna varade mellan 15 och 30 minuter. Under intervjuerna nedtecknade jag det sagda, i citatform, vilket senare sammanfattades i ett dokument.

Observationer

För att genomföra intervjuerna besökte jag femton särskilda ungdomshem¹⁶. Tjugotre olika avdelningar besöktes, inom en och samma institution besöktes ibland flera avdelningar. Femton gånger besökte jag behandlingsavdelningar, sju gånger utredningsavdelningar och en gång var jag på en akutavdelning. Under 2007 var jag på behandlingsavdelningar elva gånger, fyra gånger på utredningsavdelningar och en gång på akutavdelningen. Under 2008 besöktes fyra behandlingsavdelningar och tre utredningsavdelningar. Trettio ungdomar träffade jag på behandlingsavdelningar, åtta på utredningsavdelningar och en på akutavdelningen (det var den andra intervjun med den ungdom som jag träffade på ett HVB-hem första gången). Fältobservationer genomfördes från juni 2007 till oktober 2008. En del fältanteckningar skrevs i samband med mina försök att kontakta ungdomarna för uppföljningsintervjuer. Under analysen kodades fältanteckningarna¹⁷ för att skydda aktörernas identitet.

Vid fältobservationerna nedtecknade jag mina iakttagelser på papper både före, under och efter intervjuerna, dessa använde jag senare för att vidareutveckla respektive anteckning. Vanligtvis gjorde jag detta samma dag och med hjälp av det nedtecknade och mina minnesbilder från observationstillfället skrevs fältanteckningarna ner som en text.¹⁸ Fältanteckningarna ger en inblick i den påfrestande miljö där ungdomarna vistas och där intervjuerna utspelades.

Den fysiska miljön

Mina besök på de särskilda ungdomshemmen styrdes av ungdomarnas placering. Besöken var förknippade med intervjuer som genomfördes med ungdomarna och institutionspersonal.

¹⁶ Det handlar om 15 administrativa enheter, men rent geografisk besökte jag 18 institutioner placerade på olika orter.

¹⁷ Datum och månadsnamn togs bort och kodnummer (01-99) lades till. Året (07 eller 08) stämmer överens med den ursprungliga versionen.

¹⁸ Jfr. Emerson, Fretz, Shaw (1995), s.17-65.

De särskilda ungdomshemmen kan ses som svårtillgängliga för en besökare på två sätt, dels är de ofta belägna långt från stadsdelens centrum, dels är den slutna miljön ofta tydlig - det är låsta dörrar och säkerhetsföreskrifter.

Majoriteten av institutionerna som jag besökte är placerade ute på landet, långt bort från städerna, ibland mitt ute i skogen. Institutionspersonalen som jag träffade berättade att placeringen av hemmen avsåg att försvåra rymningar och att man ville ha ett miljöombyte för dem som kommer från stora städer (FA 0734).

En del av avdelningarna som jag besökte är öppna, man letar sig själv fram till den avdelning man ska besöka. På en del avdelningar eller institutioner är det låsta dörrar som gäller.

Vid ankomsten ser jag en fyrkantig byggnad som liknar ett fängelse med promenadgårdar inhägnade av ett c:a 4 meter högt metallstaket. Det finns två övervakningskameror på byggnadens framsida. Jag ringer på porttelefonen och en anställd släpper in mig och visar vägen till institutionschefens kontor. (FA 0804)

När man kan komma in i byggnaderna ser man ofta väggar målade i mjuka färger, ex. blekgula nyanser, men även mögliga vitmålade väggar som är i behov av renovering (FA 0734, FA 0706). Tavlor på väggarna, blommor på borden, ett trevlig bemötande från personalen, det verkar som att man försöker skapa en hemtrevnadskänsla för ungdomarna på de här institutionerna trots närvaron av fysiska hinder, exempelvis låsta dörrar som försvårar flyktt försök. Fältanteckningen nedan ger exempel på denna dubbla symbolik på ett av ungdomshemmen:

Efter ingången går vi genom en låst dörr (personalen har nyckeln) och vi går in i en korridor som är c:a en meter bred. Det första man ser där inne är ett hängställ med många jackor, tofflor, skor, ett par rollerblades, men utan ordning och reda. ”Ser lite grann ut som hemma hos en tonåring” tänkte jag. Rummet jag skulle samtala med den unge i var fyrkantigt, med ett fyrkantigt bord och fyra stolar i mitten. Det såg slitet och gammalt ut med åtta tavlor på väggarna, tavlorna var c:a 20x30 cm stora och alla hade de naturmotiv i olika färger, en av tavlorna var större c:a 80x40 även den med ett naturmotiv. Jag ser även ett fönster som är blockerat på mitten, det går ej att öppna. Vidare ser jag en tavla som är c:a 100x90 cm, med ett abstrakt motiv. Jag ser och hör en klocka och i hörnan finns en klädhängare med någons jacka. Under klädhängaren står en femte stol. Det andra rummet ser mysigare ut än den ovan beskrivna. I mitten finns ett mindre ovalt bord och c:a åtta ljusblå fåtöljer på en röd matta. På väggen hänger en tavla c:a 100x80 cm med --- (detaljerad beskrivning) och en stor poster eller tavla c:a 300x200 cm som visar --- (detaljerad beskrivning). I rummet finns förutom bordet och fåtöjlerna två röda tyglampor som är en meter höga. Fönstret är likadant som i det ovan beskrivna rummet. (FA 0706)

I fältanteckningen ovan kan vi urskilja två mönster som genomsyrar miljön. Å ena sidan ser vi ett *hemmiljömönster* präglat av symboler så som synliga dekorationer och prydnader, å andra sidan finner vi låsta dörrar och fönster som inte går att öppna som en markör för *det slutna mönstret* i byggnaden.

Att levandegöra ungdomar

Genom fältanteckningarna har jag försökt levandegöra de ungdomar som intervjuats. I studier där ungdomar ses i skuggan av siffror och procental blir de lätt objektiviserade, och denna fälla har jag försökt undvika i min framställning.¹⁹ Ibland antecknade jag iakttagelser om deras yttre attribut, såsom, t ex att de var bleka i ansiktet, rispade, mörkhåriga, ljushåriga, eller talade svenska med eller utan brytning. Istället för att ensidigt utgå från bilden av placerade ungdomar som psykologiskt traumatiserade har jag velat ge förutsättningar för en aktörorienterad bild, där ungdomarnas framträdande kan betraktas som nyansrika och öppna för tolkning.

En fältanteckning talar inte för sig själv, utan måste tolkas kontextuellt. Viktigt att poängtera är att en tolkning alltid är ofullständig. Såsom Gubrium och Holstein påpekar kan verkligheten ses som mångsidig. Varje tolkning är i grunden oavslutad och kan vidare tolkas.²⁰ Därför är viktig att anteckna under fältarbetet. Fältanteckningarna kan öppna dörren för vidare tolkning, som i denna studie där mina anteckningar om ungdomarnas utseende och accent gav näring till en nyfikenhet om etnicitetens betydelse i ungdomsvården²¹.

Strukturering och disposition

I denna studie har jag alltså använt mig av teknikerna intervju och observation. Under min bearbetning av materialet gjorde jag en tematisering för att lättare definiera de kategoriseringar som skapas i den språkliga diskursen. Tematiseringen utgick från studiens syfte: att försöka beskriva och kartlägga hur ungdomar upplever, tolkar, och definierar projektet och samordnarna. De teman som jag lyfter fram i analysen är en abstrahering av de vanliga samtalsämnen som dök upp under intervjuerna. Samtal om aktörernas lokala och specifika förståelse av interaktionen analyserades och sattes i relation med den studerade kontexten.

I rapportens *Inledning* presenteras studiens syfte och empiriska material. Under avsnittet *Ungdomarnas röster* analyseras hur de intervjuade ungdomarna beskriver projektet och samordnarna, både under och efter vistelsen på det särskilda ungdomshemmet, i termer av uppskattning, kritik och förväntningar. Studien avrundas med kapitlet *Avslutning*. Här återvänder jag till mitt syfte och diskuterar mina resultat.

¹⁹ Se t.ex. i Arneng (2006).

²⁰ Gubrium och Holstein (1997).

²¹ Se i Basic (2009e).

2. UNGDOMARNAS RÖSTER

De intervjuade ungdomarna beskrev ofta projektet genom att värdera samordnarens insats. När ungdomarna tillfrågades vad de tycker om projektet refererade de till samordnarna, ”hon är bra”, ”han har hjälpt mig” eller ”jag vet inte vad hon gör”. Ibland sammanfogas samordnaren och projektet till ett, som när en pojke säger: ”MVG ska hålla i mötet.” I ungdomarnas berättelser om projektet finns inga kopplingar till projektets tanke, (behovet av ett ökat samarbete mellan de inblandade aktörerna i vårdkedjan), ungdomarna likställer projektet med samordnaren.²²

De intervjuade ungdomarna visar genom sina berättelser upp olika bilder, av projektet och samordnarna, under och efter vistelsen på det särskilda ungdomshemmet. I analysen tolkas de uppvisade bilderna dels genom att sätta in dem i den kontext där de framställs, dels jämförs framställningarna i ett tidssammanhang (ex. ungdomen X sa ett under sin placering på institutionen men efter sex månader säger han något annat).

Först skal ungdomarnas synpunkter när de intervjuas på institutioner relateras. I nästa avdelning i rapporten skall synpunkter från ungdomar då de skrivits ut från institutioner beskrivas.

²² Jmf med Storbjörk (2007), s.120.

2.1 Intervjuer under institutionstiden

I detta avsnitt skall först kort diskuteras hur ungdomarna såg på projektet i sig. Här kommenteras projekttitel och den rabatt kommunerna fick för att placera ungdomarna på institutioner. Sedan följer ett längre avsnitt om samordnarnas betydelse för ungdomarna.

Varför ”MVG”?

En del ungdomar uppvisade en osäkerhet i frågan om vad samordnaren skulle göra i vårdkedjan när de berättade om sitt första möte med samordnaren. Beskrivningen förknippades ibland med projektets titel, ”Motverka våld och gäng” och därigenom med projektets mål, en kamp mot gäng och våld (se tex. FA 0733, 0809). En mörkhårig flicka, som under flera månader var placerade på behandlingsavdelningar berättar följande om vad projektet handlar om:

Sara: Överhuvudtaget så vet jag inte så mycket om MVG – projektet mer än att det är mot våld och gängbildningar och sånt.

Sara var placerad på en SiS institution i över ett år och hon träffade samordnaren bara en gång under den tiden (FA 0733). Hennes okunskap om projektet och hennes refererande till projektets titel kan förklaras med samordnaren otillräcklig närvaro.

Jag är inte med i ett gäng

En pojke som talar svenska med brytning uppmärksammar projektets titel. Han berättar om första möte med samordnare:

Fadil: först sa han ”hej jag är Tobias²³” sen sa han efternamnet, jag glömde vad det är . Sen sa han ”jag är MVG-samordnare” då frågade jag ”vad är MVG” och då sa han ”motverkan av våld och gäng” och då sa jag, frågade jag ”vad är det för mening med det” så sa jag att jag inte är med i något gäng inte håller med våld och sånt.

I Fadils berättelse kan vi å ena sidan se hur projektets mål aktualiseras i beskrivningen: ”motverkan av våld och gäng” och å andra sidan kan hans uttalande även ses som ett avståndstagande från projektets målgrupp, ”jag är inte med i något gäng inte håller med våld”.

²³ Fingerat namn av en MVG-samordnare. Tanken med fingerade namn på alla samordnare är att underlätta för läsaren att följa de enskilda samordnarna i texten. Det är intressant att se om det är samma personer som eventuellt återkommer.

Om subventionen

Deltagande kommuner i projektet fick från och med den 1 juli 2006 en subvention på 40 procent²⁴, en ekonomisk reduktion av kostnaden för vårdavgifterna för ungdomar placerade vid de särskilda ungdomshemmen inom Statens institutionsstyrelse. Tanken med rabatten var att ge kommunerna en möjlighet att satsa mer på den eftervård som redan fanns inom kommunen eller att bygga upp en helt ny eftervård. En del intervjuade ungdomar kände till och uppmärksammade subventionen i intervjuerna. En asiatisk flicka och en sydslavisk pojke som var placerade på behandlingsavdelning gav sin bild av subventionen:

Mira: ...ja... jag vet också dessutom att det här projektet ger Soc rabatt på alla placeringar och *det tycker inte jag (sänkt röst)* liksom... Jag skojar med (otydligt ord 6:19) då kommer de att placera mig ännu längre nånstans (paus ca 3 sek)

Nesim: om att kommunerna har fått sånt bidrag, de från SiS, så att de kan placera billigare så nu kan de placera många fler.

Goran: Mmm.

Nesim: Så det handlar mycket om pengar när de placerar och sånt och i och med detta jag kan nämna ett exempel, eee, i artikeln kritiserar socialen att de placerar nu mycket på grund av den rabatt som de fick av SiS.

Ovan citerade flicka uppmärksammar och kritiserar rabatten i personifierade termer, ”då kommer *de* att placera *mig* ännu längre”. ”De” som kan ”placera” i sammanhanget är socialtjänsten och de framställs från en makt- och kontrollaspekt. Samtidigt säger hon att hon skojar om det och vill framställa sig som insiktsfull och genomskådande vad gäller pengarna – som motiv för projektet.

Nesim beskriver subventionen bland annat genom att nämna andra aktörer i vårdkedjan: ”socialen” och ”SiS”. Utifrån en artikel i tidningen berättar pojken att kommunerna har fått subventionen från SiS, placeringar har blivit billigare, och nu kan socialtjänsten ”placera många fler”. Det ”handlar mycket om pengar när de placerar” säger pojken och presenterar sig som en som känner till omständigheterna: hur bristande ekonomi i kommunerna har betydelse för placeringar.²⁵

Om skillnaden jämfört med tiden innan

Enligt de beskrivna målsättningarna för projektet skall de ungdomar som ingår i projektet uppnå positiva och bestående förändringar avseende deras livssituation

²⁴ Från och med den 1 april 2008 justerades MVG-subventionen till 30% av den fakturerade dygnsavgiften. Under december 2008 höjdes den återigen till 40%.

²⁵ Jämför Basic (2009 a, c).

och att familjens och nätverkets möjligheter att fungera stärks.²⁶ En del ungdomar berättar om skillnaden jämfört med tidigare vårdplaneringar. En pojke som var placerad på en behandlingsavdelning berättar:

Ivan: Tomas (samordnare) är så bra. (...) Det finns stora skillnader, jag hade ingen samordnare innan mmm, det är en skillnad, och plus att jag får mer hjälp nu...

Hela intervjun med den ovan citerade pojken genomsyras av uppskattning avseende samordnarens insats. Samordnaren framställs under intervjun som en karismatisk person (se senare i analysen) och hans insatser uppskattas (se FA 0720). Skillnaden jämfört med tidigare insatser förklaras genom samordnarens roll i vårdkedjan och genom pojken påpekande om att det nu finns mer hjälp att få.

Andra ungdomar beskriver samordnarna mer negativt. Tre ungdomar med en annan bakgrund än svensk, som jag intervjuade på en behandlingsavdelning, berättade att de inte vet så mycket om sina samordnare och att det var oklart för dem vad en samordnare kunde hjälpa dem med (se senare i analysen). Ändå hoppades dessa ungdomar på att få hjälp av samordnarna efter vistelsen på de särskilda ungdomshemmen (se FA 0706). En sydslavisk flicka som jag intervjuade på ett utredningshem berättar följande om sin samordnare:

Azra: Min MVG heter Erica, men jag tycker inte det är så... det är ingen skillnad liksom, hon ringer inte så ofta så där alltså, det är ingen hjälp... Men hon har sagt att hon i alla fall ska gå med mig nu ett år efter jag har kommit härifrån och kolla att det går bra i skolan och sådär.

Det möjligt kritiska uttalandet ovan verkar bestå av två komponenter. Å ena sidan får vi en närmre förklaring till det som kritiken grundar sig på, ”hon ringer inte så ofta” och ”det är ingen hjälp”, å andra sidan skapas ändå en förväntning utifrån det som samordnaren berättade för flickan.

Ungdomarnas berättelser, om projektet och samordnarna under vistelsen på ungdomshemmen, framvisar en blandning av *uppskattning*, *kritik* och *framtidförväntningar*.

Uppskattande berättelser om samordnare

”Först tyckte jag illa om honom. Men sen började vi prata”

Den första kontakten mellan ungdomarna och MVG-samordnarna återberättar de intervjuade ungdomar genom att värdera samordnarna. Värderingen tycks vara påverkad av det som ungdomarna upplevt och bevittnade i sina tidigare men även nuvarande kontakter med myndigheter. En del ungdomar berättar att de ogillade

²⁶ <http://www.stat-inst.se/zino.aspx?articleID=6918,081110>.

samordnarna vid de första mötena men att relationen förbättrats efter en tid. Anledningen till att de ogillat samordnarna i början kunde bero på tidigare och aktuella konflikter med andra myndighetsutövare. I berättelserna uppmärksammas *närheten* och *avståndet* i relationen genom att ungdomarnas upplevelser laddas med betydelse²⁷. Intervjun med en flicka på en behandlingsavdelning och hithörande fältanteckningar exemplifierar detta:

Goran: Men du har en samordnare?

Rana: Ja.

Goran: Vem är din samordnare?

Rana: Stefan.

Goran: Det är Stefan. Hur upplever du hans insats i ditt...

Rana: Alltså (högre röst) i början så tänkte jag, varför ska en person till vara in i beha... alltså i min behandling (...) och först tyckte jag illa om honom. Men sen började vi prata (...)

Goran: Ok.

Rana: Så nu är han bra alltså, ja, han är inte så farlig faktiskt.

Goran: Mmm.

Rana: Och han ser till att allt blir som vi har bestämt på möten och jag är rätt nöjd med honom (...)

Goran: Vad är det som gjorde att det blev bättre senare (i Ranas kontakt med samordnaren)?

Rana: Jag vet inte, när jag hade problem med personalen (på ett SiS hem) så ringde jag honom och berättade vad de gör och hur de är och han lyssnat på en och jag har väldigt svårt att lita på en vuxen, det har hänt grejer och så (...)

Goran: Ok. Eee. Har du några spontana tankar, nånting som du vill berätta om dina tidigare upplevelser på andra hem och sånt?

Rana: Personalen var för jävliga. De (paus ca 2 sek) sket i en totalt. De säger hela tiden "det är vi som bestämmer över dig"...

Flickan ovan är också kritisk till socialtjänstens hantering av henne. Hon är tårögd när hon berättar om hur personalen på ett särskilt ungdomshem sa att de inte hade tid att prata med henne när hon "behövde och ville prata" med dem. (FA 0734)

Det paradoxala i sammanhanget är att det som haft betydelse vid det första fördömandet (av samordnaren) ligger senare till grund för ett accepterande. Flickans tidigare konflikter med myndighetsutövare gör att samordnaren först ses som "en farlig vuxen", men senare konflikter med institutionspersonalen skapar en interaktion med samordnaren. Å ena sidan aktualiseras ett avstånd mellan aktörerna genom de återberättade konflikterna men å andra sidan används samma berättelser för att förklara närheten i relationen.

Samordnarnas "mittenposition"

I projektets broschyr, som ungdomarna ofta fick av sina samordnare, står det "Din samordnare kommer ibland att delta på möten på institutionen. Samordnaren står inte på den ena eller den andra sidan utan ska se till att alla i ditt nätverk

²⁷ Se Collins (2004), s. 109.

samarbetar så bra som möjligt för ditt bästa”. Utifrån några ungdomars berättelser framkommer det att samordnaren ibland just är en sådan ”spindel i nätet” som samordnar insatser utan att ta någons parti. Två flickor, som jag intervjuade på två olika behandlingsavdelningar, berättar om den upplevda interaktionen mellan olika aktörer:

Maria: Så Marcus har på papper, detta som alla vill lyfta upp så han säger till exempel till min mamma, du kan börja sen nästa och så håller han på... ja samarbetet är bra tycker jag. (...) Jag tycker att detta är bra alltså för att... liksom, han lyfter fram saker... han är en duktig person tycker jag. Han är riktig bra, han lyssnar, han tar inte nåns sida utan han liksom har sin egen sida om man kan säga så.

Linda: Jag tror att hon (samordnare Annika) står mitt, alltså i mitten liksom, för att hon inte står på nån sida egentligen eller jag vet inte riktig, hon är lite fram och tillbaka (...) hon står mellan mig socialen, mamma och pappa, hon är i mitten.

Den första flickan ovan verkar vara nöjd med samordnarens, socialtjänstens och institutionens insats under hennes behandlingstid. Hon är med på mötena och delaktig i eftervårdsplaneringen. (FA 0807) Linda berättade även att samordnaren gör ett bra jobb i hennes fall. Hon säger att andra inblandade aktörer upplever henne (Linda) som ”manipulativ”, en som ”spelar ut vuxna mot varandra”. Linda berättar att hon inte närvarar på mötena, att hennes socialsekreterare tillfrågar henne om vad hon vill ta upp under mötet och att hon i slutet av mötet informeras om de tagna besluten. (FA 0733)

Ungdomarnas beskrivningar målar upp en bild av en neutral och delaktig samordnare. Det intressanta i sammanhanget är hur framställningen görs. Flickan som är delaktig i sin planering exemplifierar sina argument med praktiska exempel, så som ”han säger till exempel till min mamma, du kan börja”. Linda som bara närvarar på slutet av sina möten är mer osäker under sin formulering och har svårt att positionera sin samordnare, ”hon är lite fram och tillbaka”.

Samordnare som hjälp, stöd och fixare

Flertalet ungdomar i intervjuerna ser inte samordnaren som någon som står i ”mitten” utan någon som är på deras sida. Ungdomarna som är nöjda med sin samordnare berättar hur samordnaren ”ställt upp” för dem, varit ödmjuk, flexibel och empatisk. Det vanliga är att ungdomarna exempelvis säger: ”han/hon har hjälpt mig”. Man kan se en mängd olika beskrivningar av vad som menas med ”hjälp”. Samordnare som hjälper ungdomarna framställs som ett stöd, en som driver frågor och som är fixare. Nedan följer en del av en intervju med Lars, som jag träffade på ett behandlingshem två gånger under en tremånaders period. Han är positiv till sin samordnare och de andra inblandade aktörerna (se FA 0705, 0722):

Lars intervju 1: Han (samordnaren Stefan) har stöttat mig på möten, han har varit på min sida, han har (paus ca 2 sek) pressat på för att

jag ska få plats där jag ska gå till... han har hjälpt mig mycket faktiskt. (...) Han har stöttat mig på mötet som jag haft på --- (en SiS institution) och så har han stöttat mig på (otydligt ord 2:10) allt sånt. Han har varit där och hjälpt mig

Lars intervju 2: Han (samordnare Stefan) har gjort ett bra jobb, han har stöttat mig, han har hjälpt mig att lyfta up frågor som jag behövt hjälp med och sånt.

I intervjuerna ovan specificeras hjälpen som ungdomen får av samordnarna samt samordnarens plats i relationen. Lars uppmärksammar att hans samordnare har varit på hans "sida", att samordnaren drivit aktuella frågor liksom "stöttat" Lars under möten bland annat med de frågor som Lars velat ställa under mötena. En pojke är mycket nöjd med sin samordnares insats men ger en annan bild av "hjälpn":

Djani: Aaa hon (samordnaren Lisa) skriver allting typ, sen om jag vill ha hemresor då fixar hon det (...)

Goran: Kan du försöka ge mig ett konkret exempel då hon hjälpte dig med nånting?

Djani: När jag fick hemresor från --- (namn på ett HVB-hem, tidigare placering)

Goran: Kan du beskriva hur detta gick till?

Djani: Jag var på --- (namn på ett HVB-hem, tidigare placering) två månader och sen ville jag ha hemresan, jag sa till henne så fixade hon det med socialen. Hon ringde till dem och sånt, mmm.

Goran: Ok. Fick du veta om hon var tvungen att motivera för socialen varför du skulle få tillåtelse för hemresa?

Djani: Aaa hon motiverade.

Goran: Kommer du ihåg vad hon sa?

Djani: Nej, hon sa du kan åka hem och jag frågade aldrig vad hon sa till dem.

Goran: Ville socialen låta dig få åka hem på permissioner från början?

Djani: Ja, men inte så tidigt, sen fixade Lisa det.

Denna pojke verkar se sin samordnare som en som hjälper honom och som är på *hans sida* (FA 0804). Pojkens exempel i citatet visar på en bild av en fixar-samordnare, en som fixar det praktiska, i detta fall permissioner.²⁸

Permissioner och samordnarna

Betydelsen av permissioner under ungdomarnas vistelse på de särskilda ungdomshemmen är ett återkommande tema i berättelserna. Ungdomarna uppmärksammar den praktiska hjälpen de får av samordnarna. Två pojkar som var placerade på två olika behandlingsavdelningar berättar om permissionsfrågan som diskuterades under mötet:

²⁸Jmf med Storbjörk (2007), s. 121.

Lars: Han (samordnaren Stefan) har också sagt det på mötena och sånt, om permissioner, då känns det för mig att det är någon som stöttar mig.

Goran: Mmm, har det gått bra med permissioner? Fick, fick du permis?

Lars: Ja, ja, jag fick mycket.

Elvis: Ja (paus ca 3 sek) så jag ville ha permissioner, så jag ville att hon (samordnaren Patricia) lyfter upp mina permissioner under mötet. Det är det enda jag frågade henne alltså, kan du ta upp permissioner (...) så sa hon ja "Elvis önskan är att han vill på permission så mycket, och så mycket, och det, och det."

Goran: Mmm. Och hur gick detta till? Fick du lov att ha permissioner?

Elvis: Ja, jag ska åka nu på fredag.

Betydelse av permissioner uppmärksammas av en del intervjuade ungdomar. *Permissionsfrågan* ses av ungdomarna som ett fält där den praktiska hjälpen från samordnarna kan märkas. Frågan är viktig för ungdomarna som vill ha permission och visar på ett tydligt resultat avseende samordnarens hjälp, "Ja, jag fick mycket", "Jag ska åka nu på fredag".

Permissionsfrågan och hjälpen däri kan ses som *situationsbetingad*, något som är aktuellt i en viss situation, i detta fall under vistelsen på ungdomshemmen. Trots att Elvis beskriver den praktiska hjälpen som han fick av samordnaren med positiva ordalag säger sig Elvis vilja avsluta kontakten med samordnaren efter vistelsen på ungdomshemmet (FA 0710). Är det så att det situationsbetingade behovet av hjälp upphör efter avslutad vistelse på ungdomshemmet? Den frågan ska vi försöka svara under kapitlet "Intervjuer efter institutionstiden".

"Du kan ringa när du vill"

Ungdomarna som är nöjda med sina samordnare beskriver dem som mer tillgängliga än socialsekreterare.²⁹ Att ha telefonkontakt med sin samordnare under placeringstiden på ungdomshemmet uppskattas av ungdomarna. Vid beskrivning av telefonsamtalen framträder två nyanstyper, *tjänstesamtal* och *underlättandesamtal*.

Tjänstesamtal är sådana telefonsamtal då samordnarna och ungdomarna diskuterar framtida möten, frågor som ska lyftas upp, problematik som dykt upp mm. Ungdomarna refererar ofta till tjänstesamtal när de berättar om arbetet som deras samordnare gör "han ringer alltid innan soc mötet och kollar vad jag vill ta upp". Flera ungdomar uppmärksammar emellertid telefonsamtal som sträcker sig utöver det vanliga tjänstsamtalet. Elvis som var placerad på ett behandlingshem och en pojke placerad på ett utredningshem beskriver kontakterna med sina samordnare:

Goran: När träffar du henne, när pratar ni i telefon? Är det bara inför mötet eller hände det även under tiden mellan mötena?

²⁹ Även i Storbjörk (2007) s.122.

Elvis: Hon (samordnare Patricia) säger till mig, ”du kan ringa när du vill”.

Goran: Mmm.

Elvis: Om du har nåt du vill berätta eller är oklart, ja så kan jag ringa när jag vill och hon kan ringa när hon vill mig nåt, att prata och sånt.

Goran: Du verkar vara positiv till hennes insats. (...)

Elvis: Hon är bra.

Goran: Kan du ge något exempel på någonting bra hon gjorde?

(Någon skriker högt på korridoren)

Elvis: Hon ringer mig.

Goran: Mmm.

Elvis: Hon är på mötena. Hon lyssnar på dig, hon framför dina åsikter, hon (paus ca 3 sek), man känner sig trygg när man vet att man kan ringa till henne och säga ”ja, hur det är det”.

En pojke berättar om hur hans samordnare ringt honom, bland annat för att önska God Jul, vilket han uppskattat:

Albert: Hon (samordnare Lisa) ringer en gång i veckan eller typ varannan vecka.

Goran: Ok.

Albert: Hon ringde för nån dag sen, igår, sen ringde hon nån vecka innan, ville säga god jul (skratt).

Goran: Gjorde hon så?

Albert: Aaa. Hon ringer ibland (...)

Goran: Hur upplevde du det när hon ringde och önskade dig god jul?

Albert: Nej, jag blev glad.

Goran: Har det hänt nånting sånt innan?

Albert: Nej.

Goran: Att socialsekreterare ringde kanske?

Albert: Nej, socialsekreterarna har aldrig ringt, nej. Det är bara hon. Hon är den första som ringer (skratt) så jag blev lite så här ”va” (skratt) man viste inte att hon skulle ringa, det blev en överraskning, aaa.

Att prata med ungdomarna under disharmoniska tider kunde verka lugnande för dem under deras placering på ungdomshemmen.³⁰ I berättelserna ovan kan telefonsamtalen ses som ett sätt för samordnarna att utföra ett uppdrag men även som ett tillfälle att underlätta ungdomarnas tillvaro under placeringstiden.

Projektets uppdrag genomförs genom bland annat tjänstesamtal, när man måste diskutera sådant som är väsentligt i ärendet. Telefonsamtalens övergång till en mer personlig kontakt, som skall underlätta för ungdomen, märks i julhälsningen i ovanstående citat som pojken hänvisar till och som ger honom en viss glädje och trygghet om inte annat så för stunden.

Tjänstesamtal och underlättandesamtal verkar vara viktiga för en del ungdomar och båda typerna av telefonsamtal tycks uppfylla en viktig funktion.

³⁰ Se Hermodsson, Hansson (2005), s. 37-39.

Berättelser om en engagerad samordnare

Detta avsnitt handlar om två ungdomars beskrivning av en och samma samordnare. Båda två är mycket positiva till samordnarens insats men under deras berättelser framvisas olika bilder av en engagerad samordnare - samordnaren som karismatisk person och samordnaren som advokat.

Den ena pojken är sydslavisk och heter Elvir och jag träffade honom på en behandlingsavdelning. Under intervjun är han pratsam och medveten om sin situation. Hans förmåga att uttrycka sig och beskriva det han upplevt före placeringen gör att jag blir förvånad över att hans livsöde ser ut som det gör. Han är saklig, noggrann och dynamisk i sin berättelse. Flera gånger under intervju ställer jag mig själv frågan ”hur hamnade han här?”(FA 0727)

Elvir: Så han (samordnare Tomas) ringde mig och förklarade att han skulle hjälpa mig och så där. I början var det lite svårt att lita på honom faktiskt, trodde vem va han? Jag hade lite problem med soc, socialen, jag fick ny social (otydligt 8:25-28) men sen när jag träffade honom så var han en jättetrevlig man faktiskt och han förklarade vad han ska hjälpa mig med och jag gillar honom faktiskt jättemycket, litar på han jättemycket och några gånger har jag inte, jag har, jag har inte kunnat prata med socialen, jag har pratat med Tomas istället, att han kan säga till socialen istället och sånt. Han hjälper mig jättemycket faktiskt, han sätter press på socialen, han vill att de ska göra en bra eftervård till mig. De ska inte bara sätta mig på ett behandlingshem och sen glömma bort mig. Han pratar med mina föräldrar, min mamma och min pappa, och min mamma och pappa gillar honom faktiskt. Han är en bra man och har hjälpt mig jättemycket. Vi hade ett möte och en vecka senare eller nån vecka sen... Han varnar och han kör till soc alltså, eee, han satte press på dem alltså ”Elvir vill ha så mycket idrott, mycket behandling, mycket det, han ska få hjälp med eget lägenhet” för att soc glömmet bort det. (...)

Goran: Mmm.

Elvir: Han är en person man kan lita på. Han har alltid hjälpt mig och om jag mår dåligt så ringer han och pratar med mig. Han ringer och frågar hur jag känner mig (paus ca 2 sek) jag gillar honom jättemycket faktiskt. (...) Det är som att han är i min ålder. Han är inte i min ålder, (...) men jag kan prata med honom om mina problem och gå träna kanske med honom eller fika. Det känns bra att ha någon som är som han faktiskt.

I början när samordnaren ringde Elvir första gången förknippades han med en socialsekreterare, en vuxen till i hela vårdhavet. Senare, efter att de mötts personligen, modifierades synen successivt. Elvir framställer samordnaren som en person som bryr sig, som hjälper till, som vill honom väl. Elvir jämför samordnaren och socialsekreterarna och samordnaren beskrivs som någon som ”sätter press på socialen” och påpekar vikten av ”en bra eftervård” vilket Elvir uppskattar. Dessa superlativ i beskrivningen skapar bilden av en samordnare

utöver det vanliga där samordnarens karisma genomsyrar beskrivningen av honom.

Den andra pojken är Ivan som citerade under avsnittet *Om skillnaden jämfört med tiden innan* och honom träffade jag på en behandlingsavdelning (FA 0720). Han är också positivt till samordnarens insats men hans beskrivning av samordnaren är lite mer formell.

Goran: Ja, vi pratade om hur du upplever den insats som din samordnare gör? Om du kunde exemplifiera nånting som han gör ...

Ivan: Alltså (paus ca 2 sek), hur han (samordnare Tomas) arbetar för mig?

Goran: Ja, ja.

Ivan: Alltså han är bra.

Goran: Mmm.

Ivan: Eee, eem, han pratar bra och tydligt, jag kan förstå vad han snackar om.

Goran: Mmm.

Ivan: Om jag inte fattar, han kommer, han hjälper mig för att du ska fatta, han hjälper också bra så, om jag vill säga nånting på ett möte eller nånstans, så kan han alltid säga det för mig istället.

Goran: Ni pratar innan mötet om det, som ni ska berätta, det du vill att han lyfter up?

Ivan: Om jag vill det, men det beror, i vilken situation, för att oftast då kan jag själv prata. Han tar hand om mötet och jag brukar prata.

Goran: Mmm.

Ivan: Men det kan komma, att det finns saker som jag inte vill ta upp, så istället tar han saker för mig.

Goran: Mmm.

Ivan: Typ som han har berättat, han är min andra röst.

Goran: Mmm.

Ivan: Det är han som är (paus ca 3 sek), om jag vill att han ska snacka för mig på mötet så behöver jag inte öppna munnen bara säga till honom vad han ska säga.

I intervjun ovan beskrevs samordnarens insats i lite mer formella termer om vi jämför med föregående intervju. Den specifika vokabulär som förknippas med en uppskattande beskrivning av samordnaren förekommer även om tonen i beskrivningen är något mer formell. Samordnaren framställs som en aktör som arbetar för ungdomen, liknande en advokat, och Ivan beskriver sig själv som kompetent. Sammantaget framställs samarbetet mellan samordnaren och ungdomen som en form av allians. Ivan säger: "Han tar hand om mötet och jag brukar prata". Detta kan ses som en fingervisning om hur samarbetet under ett möte ser ut, det finns en tydlig arbetsfördelning. Samordnaren ansvarar för mötets upplägg och Ivan för sin egen talan.

”Det är också viktigt att mina föräldrar gillar honom”

Anhöriga betraktas som nödvändiga och som en resurs i ungdomars vårdkedja. Resonemanget är bland annat att involverade anhöriga har lättare att motivera ungdomarna till behandling.³¹ Flertalet ungdomar som säger att de är nöjda med sina samordnare berättar att samordnarna har kontinuerlig kontakt med deras förälder/föräldrar. Det vanliga är att samordnarna ringer eller besöker föräldrarna inför mötet, frågar om föräldrarna har någonting som de vill att samordnarna ska lyfta upp under mötet. En del av de nöjda ungdomarna påpekar att den kontakten är viktig.

Elvir: Han (samordnaren Tomas) har kontakt med mina föräldrar och han hade det i början på ut... i utrednings ... började han träffa mina föräldrar. Han förklarade själv vad han jobbar med och... sen första gången de träffades, de gillade honom mycket och de vet att han bryr sig mycket faktiskt och sånt. Han berättar om framtiden, han frågar mina föräldrar hur de vill ha det, hur det skulle se ut för mig i framtiden och hur det ska vara och mina föräldrar gillar honom jättemycket och det är också viktigt att mina föräldrar gillar honom, förstår du?

Elvir uppskattar kontakten som finns mellan hans föräldrar och samordnaren. I berättelsen ovan beskrivs en *kontinuitet* i kontakten mellan Elvirs föräldrar och samordnaren (se även FA 0727). Samordnaren kontaktade Elvirs föräldrar i början, under Elvirs vistelse på utredningshemmet, förklarade sin roll och frågade föräldrarna om deras syn på framtida planering. Kontakten med föräldrarna fortsatte under, och efter, Elvirs vistelse på ungdomshemmet (se FA 0815). Denna typ av uppföljning av anhörigkontakter var annars relativt ovanligt³².

Berättelser om samordnarnas makt

Enligt MVG-projektets ledning innehar MVG-samordnarna inte något formellt beslutsmandat och de ska använda sig av ”frågans makt” när de agerar ordförande på mötena och genom detta påverka socialtjänsten och institutionerna. Under tiden den unge är inskriven på ett särskilt ungdomshem ”skall samordnarna ligga lågt” men ändå delta i mötena. Projektledningen påpekade flera gånger att ”fokus i projektet ligger på eftervården”.³³

En del intervjuade ungdomar uppmärksammar ändå den makt som samordnarna har. Deras bilder överensstämmer inte med den framställningen som lanseras av projektledningen och samordnarna. Ungdomarna pratar inte i termer av ”frågans makt” utan de framställer samordnarna som en aktör som har makt, de är ett kontrollorgan som ska kontrollera socialsekreterarna. En asiatisk flicka på ett utredningshem berättar om det positiva med sin samordnare:

³¹ Se Bangura Arvidsson och Åkerström (2000), s. 56.

³² Se också Andersson m.fl. (2009).

³³ FA 0726; 0730; 0725

Goran: Mmm. Ok, har du träffat någon MVG-samordnare fram tills nu?

Hao: Aaa. Det har jag faktiskt.

Goran: Ok och hur upplever du den personen?

Hao: Som nåt bra.

Goran: Mmm.

Hao: Alltså det enda jag tycker är bra med den sam... (paus ca 2 sek) ...ordnaren

Goran: Samordnaren.

Hao: Att hon (samordnaren Annika) kommer att finnas hela tiden efter utredningen, till jag tar eftervård.

Goran: Mmm.

Hao: Och det gör att man känner att, att man inte bli så lämnad sen alltså, att hon, socialen, de har olika ... min social är en bra socialsekreterare men inte helt, så ibland så känns det som att de är jättefalska, man behöver någon annan liksom från staten som ska kolla om de gör rätt så att det inte bli fel i alla fall. Det är bra.

Flickan ovan är mitt i en pågående utredning och hon antar att den är betydelsefull. Hon berättar att personalen på utredningshemmet inte gör sitt jobb, ”de sitter bara framför datorn” och tittar på Internet, (t.ex. ”möbler på IKEA”) och det gör att hon är orolig för utredningsresultatet som egentligen skall grunda sig på de iakttagelser som personalen gör. Under intervjun undviker hon ögonkontakt med mig men vid några tillfällen märker jag att hennes ögon är tårfyllda. (FA 0724)

Hon är kritisk till socialsekreterare och institutionspersonal men positiv till samordnaren. Den positiva synen på samordnaren verkar vara levande på grund av samordnarnas fokus på eftervård och flickans önskan om att ”inte lämnas sen”. Socialsekreterarna utpekade som ”falska” och kontroll från staten rättfärdigas som en preventiv säkerhetsåtgärd. Liknande resonemang fann jag i samtalet med Elvir när han berättade om sin samordnare:

Elvir: Han (samordnaren Tomas) sätter press på dem, kanske socialen inte vill men de måste lyssna på samordnaren.

Beskrivningen av hur ungdomarna upplever samordnarnas arbetsuppgift visar på vissa positioner i relationen. Elvir markerar exempelvis klart att samordnaren ”sätter press på” socialsekreterare och att socialsekreterarna i sin tur ”kanske inte vill men de måste lyssna på samordnaren”. Genom denna framställning aktualiseras implicit bilden av samordnaren som en kontrollant som har makten att övervaka socialsekreterarna, trots att detta inte är fallet formellt sett.

Samordnaren som påverkare

Att använda ”frågans makt” och genom denna påverka socialtjänsten och institutionerna verkar vara den grundläggande idén med MVG-projektet.³⁴ I ungdomarnas berättelser kan vi urskilja en del lyckade exempel där samordnaren

³⁴ FA 0726; 0730; 0725.

beskrivs som en aktör som *vann gehör* och påverkade. Elvirs berättelse exemplifierar detta:

Goran: Kunde han (samordnaren Tomas) påverka din behandling?

Elvir: Ja, ja, han var... i början talade han om vad jag vill ha, faktiskt i, i --- (SiS utredningshem). Jag förklarar för honom vad jag vill ha, behandling på det sättet och --- (en behandlingsform) eller vanlig behandling. Jag sa till honom två olika behandlingshem faktiskt och han pratade med socialen så att jag hamnar på ett bra ställe, alltså med mycket rutiner och regler och de skulle jobba med kriminalitet och droger.

Goran: Mmm.

Elvir: Så han har gjort, att han pratat mycket med socialen och det har påverkat min behandling faktiskt och han gör det än i dag faktiskt. Han pratar mycket om min eftervård vilken behandling jag ska ha, hur ska det se ut...

Elvirs upplevelse av samordnarens insats avseende hans behandling ger en inblick i en vårdplanering som påbörjades under Elvirs tid på utredningshemmet där samordnaren fick del av informationen kring ungdomen och utifrån denna diskuterare med socialsekreterarna. När Elvir intervjuades var han på en behandlingsavdelning som bedriver en viss typ av behandling³⁵ vilket kan ses som ett möjligt resultat av händelseförloppet som Elvir beskriver. Samordnaren betydelse avseende nuvarande och framtida behandlingsfrågor påpekas, ”han gör det än i dag faktisk, han pratar mycket om min eftervård, vilken behandling jag ska ha”.

”Då fick jag sån MVG-samordnare och nu känns det mer som att allting är planerat”

Flertalet ungdomar uppmärksammade skillnaden jämfört med tidigare vårdplaneringar. Dessa intervjuer genomsyrades ibland av uttalad kritik mot den tidigare vårdplaneringen och beröm för den kommande vårdplaneringen där samordnaren var huvudaktör.

Detta exemplifieras i en intervjun med en flicka som utfördes i slutet av hennes placering på ett behandlingshem. Under intervjun är hon pratsam och positivt inställd till alla inblandade i hennes vårdkedja. Hon hade under flera år varit placerad på olika SiS och HVB-hem och detta är, enligt henne själv, hennes eget fel. Hon säger ”jag behövde mogna lite”. Hon har synliga breda ärr från handleden uppåt på båda underarmarna (ca tioalet på varje). Under min tid på Kriminalvården har jag sett liknande ärr men inte i en sådan omfattning. (FA 0734) Hon berättar om sin förra utslussning från samma institution som inte gick så bra:

Solbritt: ...sen så flyttade jag till --- (en stad) och bodde där en månad eller nånting och så gick det inte så bra. Ingenting var planerat eller liksom, det var bara (otydlig 2.10) så då flyttade jag

³⁵ Se FA 0727.

tillbaka till --- (en månad) då och jag har bott på den avdelningen sen i --- (månad) och när jag flyttade in då fick jag sån MVG-samordnare och nu känns det mer som att allting är planerat (...) det är så klart och inte så rörigt. Alltså, jag tycker att det går skitbra.

Hon fortsatte med att beskriva på vilket sätt samordnaren förbättrat situationen:

Solbritt: (...) han (samordnaren Tobias) har verkligen sett till att det görs och han har kollat upp saker, han har hjälpt mig att kolla upp lägenheter och...

Goran: Mmm.

Solbritt: ... och sett till att socialen... de har blivit mycket bättre när han har varit med, och då slipper hon (socialsekreterare) ta allting på sig utan han hjälper också till och det har varit jättebra allting. (...)

Genom att samordnaren presenterat konkreta alternativ och låtit flicka vara med och leta behandlingshem har hon hittat variant som hon är nöjd med:

Solbritt: Eee, till exempel, jag har letat, var nånstans ska jag efter att jag har varit här, jag ska flytta i --- (en månad) va, eee, och då, (hostar) han har hjälpt mig att kolla upp lite olika ställen, eem, så först så hittade han --- (namnet på en eftervårdsverksamhet) heter det, det tillhör också --- (namnet på ett HVB-hem), eee, träningslägenheter och sånt, eee, valde jag att prata med dem och sånt så tyckte jag att det inte passade, de hade såna lägenheter på fel ställe, som inte är bra, eee, och så, så hittade han (hostar) ursäkta, så kom han... (...) Eee, sen så la han typ tre andra förslag, eee, och så kollade jag dem och han hittade ett som heter --- (en eftervårdsverksamhet), mmm (...) så kollade jag det och det verkade som riktig bra, eee, då ringde han till soc och pratade med dem och sånt, så, eee, fixade de ett möte där och jag har pratat med dem och jag ska, eee, ha kontakt med --- (eftervårdsverksamhet) och få lägenhet i --- (en månad).

Goran: Var någon stans?

Solbritt: Jag fick välja mellan två stycken, antingen --- (stadsdel) det är --- (en stad) centrum eller --- (stadsdel) så jag kollade båda lägenheterna i --- (en dag i veckan) så jag fick välja.

Goran: Mmm.

Solbritt: Så jag har bestämt mig för den i --- (stadsdel).

Det väsentliga i sammanhanget, i de fall där samordnarna beskrivs i uppskattande ordalag, är ungdomarnas deltagande i den egna planeringen. Flickan i ovanstående fall fick påverka och detta tycks ha betydelse för hur hon senare beskrev samordnarens insats. Hon uppmärksammar den praktiska hjälp hon fick av samordnaren. Framställningen görs genom hennes *tidsmässiga jämförelser*, hon förhåller sig till dåtid, nutid och framtid i sin berättelse. Dåtiden beskrivs som ”det gick inte så bra. Ingenting var planerat”. Nutiden beskrivs däremot som en planerad tillvaro, ”nu är allting planerat”. Framtidstankarna går till valet av lägenhet, det ska vara i rätt bostadsområde, detta är en del av planeringen där samordnaren spelar en viktig roll, han är med och ger praktisk hjälp.

Alliansen mellan ungdomen och samordnaren

Theodore Caplow (1968), undersöker i sin studie om koalitioner i en triad relationen mellan olika organisationer³⁶. Enligt honom skapas ofta en konkurrenssituation i interaktionen mellan medlemmarna där två ingår i en allians och ställer den tredje utanför.³⁷ Caplow beskriver, inspirerad av Simmel³⁸, relationerna i triaden som instabila och *lättföränderliga*. I en triad kan en medlem känna sig utanför men vid förändrade omständigheter kan den ene eller båda i dyaden känna sig som inkräktare.³⁹ Denna lättföränderlighet i relationerna gör att två medlemmar i en triad tenderar att *alliera sig* mot den tredje.⁴⁰

En del ungdomar visar på en allians mellan dem och samordnaren där deras gemensamma relation gentemot socialsekreteraren framställs som en *vi* och *dom dikotomi*. I tre av ungdomarnas berättelser kan man utläsa två olika nyanser i relationerna som aktualiseras, *styrka* och *besvikelse*.

Allians

Monika är en flicka som är positiv till sin samordnares insats men hon tycker inte att hon behöver samordnaren efter avslutad vistelse på institutionen. Monika är nervös under intervjun och hon har ett hårbånd som hon tvinnar i sina händer hela tiden. Flera gånger under intervjun är hennes ögon tårfyllda, bl.a. när hon berättar om hur "socialtjänsten har testat henne" och när hon berättar om hur hon blev placerad långt bort från sina kompisar som varken missbrukar eller är kriminella. Under intervjun är hon blek i ansiktet. (FA 0805) Monika berättar om mötena där samordnaren närvarade:

Monika: Eee, hon (samordnaren Annika) sitter ju med och sen lyssnar vi vad som sägs och sen utgår vi ifrån det, men så framför hon min talan typ "Monika skulle behöva det, Monika vill det här, vi tycker så här" och hon framför det som jag vill och ja annars så sitter hon för det mesta tyst så det är ungefär som om vi är en och samma person.

Goran: Mmm.

Monika: Vi pratar och tycker samma.

Goran: Som en förstärkning på din sida, om jag uppfattade det rätt?

Monika: Det är så att jag har en på min sida, alltså ofta tycker socialorna samma och är man själv mot två socialer eller en social så, då är det positivt att ha med MVG-samordnaren liksom. Så upplever Annika det också.

Flickan ovan beskriver sin samordnare som någon som står på hennes sida, en som pratar med henne och som "tycker samma". På andra sidan under de

³⁶ Organisationer är för Caplow inte bara företag och statliga byråer utan även familjer, gäng, fångelser, m.m. (Caplow, 1968, s. 49).

³⁷ Caplow (1968).

³⁸ Jfr Simmel (1902), s. 45-46.

³⁹ Sellerberg (1973), s. 87; Caplow (1968), s. 19.

⁴⁰ Sellerberg (1973), s. 87; Caplow (1968), s. 2.

omtalade mötena står socialsekreterarna. Alliansen mellan flickan och samordnaren skapar en styrka i mötet ”mot” socialsekreterarna. Liknande resonemang framförs av Lars under uppföljningsintervjun på en behandlingsavdelning:

Goran: Hur upplever du mötena?

Lars: Bra det har varit långa möten och så.

Goran: Vad tycker du om mötena och folket som sitter där?

Lars: Jag tycker inte om att det är så mycket, det är jobbigt. Det känns som typ, att det är typ jag mot resten, jag och Stefan (samordnaren) typ mot soc och dem. Det är jobbigt alltså, det är massa möten hela tiden.

Besvikelse över bruten allians

Mladen är en mörkhårig pojke som var placerad på en behandlingsavdelning. Han beskrev sin samordnare i positiva termer, som en person som hjälpte honom och hans mamma mycket. Enligt honom försökte socialtjänsten i --- (namn av stad) ”köra över honom” många gånger men MVG-samordnaren tillät inte detta. Mladen berättar att han kunde ringa sin samordnare sent på kvällarna och att han gjorde det när personalen på --- (SiS institution) ”förnedrade” och ”hotade” honom. Han säger att han var väldigt nöjd med samordnarens insats men nu har han inte längre kvar henne. Mladen berättar om socialtjänsten:

Mladen: Socialtjänsten, de lurar mig mycket.

Goran: Mmm.

Mladen: Förstår du, de säger en sak sen säger de en annan sak. Det fick de inte göra när Barbro (samordnaren) var med så nu när Barbro är borta, du vet... Om jag hade Barbro nu, de skulle inte kunna göra som de gjorde, att säga till mig du ska gå hem och sen fick jag inte gå hem, du vet? De kunde inte göra så men nu kan de för att det finns ingen som kollar det och det alltså, det finns ingen som kollar upp såna saker. Förstår du?

Denna berättelse andas en besvikelse över att samordnaren inte längre är med i vårdkedjan. Besvikelsen syns genom pojken berättelse om tiden när samordnaren var med och bevakade socialsekreterarnas åtgärder. Berättelsen och fältanteckningarna från ovannämnda intervju ger oss även en inblick i relationen mellan samordnaren och ungdomen i fråga. Det ser ut som att en allians skapats mellan pojken och samordnaren genom att institutionspersonalen och socialsekreterarna uteslutits (se nedan).

Konflikt – andra formerar sig mot alliansen

Pojken Mladen i avsnittet ovan berättar om konflikterna som uppstod i samordnarnas relation med de andra inblandade aktörerna. Pojken är osäker på varför den aktuella samordnaren togs bort men han lägger fram två möjliga anledningar. För det första fick Mladen praktisk hjälp av samordnaren efter ett

bråk på den aktuella institutionen i form av information om de regler som gäller vid de särskilda ungdomshemmen. Detta uppskattades inte av personalen på avdelningen. För det andra tror Mladen att socialsekreterarna ansåg att samordnaren tog över under några av de möten som Mladen refererar till. Mladen berättar om den praktiska hjälp han fick av sin samordnare vid ett bråk på den aktuella institutionen:

Mladen: Hon (samordnaren Barbro) har hjälpt mig med en sak till exempel. Jag polisanmälde en av personalen här för kränkning och misshandel, sen förklarade hon, du vet, reglerna som finns på institutionen. De har dessa regler, så förklarade hon reglerna för mig och sånt och hjälpte mig med det här. De ville att jag skulle flyttas till en annan avdelning sen sa Barbro till mig ”om det händer en sån sak då är det personalen som ska flyttas inte eleven” som ska flyttas.

Goran: Så vad hände, kan du beskriva själva händelsen?

Mladen: (...) då sa jag, du (en person på institutionen) kan gå och ringa polisen för mig, och du vet de kan inte blockera myndighetssamtal, jag har rätt att ringa polisen.

Goran: Mmm.

Mladen: Så säger han till mig ”ja men, nej då, först får du laga mat (bråket hände under matlagningen) sen får du ringa polisen och klockan var redan typ sex och alla vet att polisen stänger, att man inte kan ringa 112 då, så jag sa ”jag vill ringa socialen” han sa ”nej du ska laga maten först, punkt slut”. Jag blev förbannat på honom och började skrika på --- (ett språk som inte är svenska). Han tar mig, så du vet, jag hade kniven i handen, jag lagar mat, han tar mig så och diskluckan var nere, så han tar mig så, jag snubblar över den och slår emot väggen och han skriker ”snacka svenska här” snacka inte nåt annat språk och såna grejer. Så på så sätt gick det till, så jag polisanmälde honom sen, nästa dag, för kränkning och misshandel. (...)

Samordnare Barbro kontaktades samma kväll:

Mladen: Jag kontaktade Barbro på kvällen, jag ringde till henne. Jag pratade om vad som har hänt och sånt, så jag sa till henne, jag vill inte vara här och sånt. Hon sa att jag ska lugna ner mig, försöka att läsa en bok så tar vi det imorgon. Klockan var mycket du vet.

Goran: Mmm.

Mladen: Så jag ville att de flyttar mig, jag kände mig osäker, de sa nej, det går inte att flytta mig och såna grejer men alltså du vet MVG är bra för att de, de, de kan reglerna förstår du. För att, det är inte alltid så att socialen följer regler, så som de säger, plus du vet om inte Barbro finns då kan de säga vad som helst utan att de kanske gör det, förstår du? Men när jag hade Barbro då höll de det de sa. Då kan de inte säga annorlunda, hon skriver upp allting (...), allt skulle hållas.

Goran: Ok.

Mladen: Så det var det som var bra.

Mladen ser hjälpen han fick av samordnaren som en möjlig anledning till att institutionspersonalen ogillade samordnaren i fråga. Mladen uppmärksammade även andra konflikter under själva mötet:

Goran: Mmm. Har Barbro (samordnaren) nån gång hamnat i diskussion med socialtjänsten?

Mladen: Ja alltså, det har hänt många gånger faktiskt. De har sagt till Barbro "varför alltså, är det du som håller i mötet", du vet MVG ska hålla i mötet.

Goran: Mmm.

Mladen: De (samordnarna) skickar blanketter och sånt, sen, min soc, hon sa till Barbro "är det du som ska hålla i mötet" och "vem har gett dig klartecken att du får göra det" och sånt. Så du vet, det blev lite tumult där. (...)

Goran: Mmm, ok, så kan du komma på någonting annat som Barbro och socialen diskuterade förutom detta, om vem som ska hålla mötet? Typ permissionsfrågor eller någonting sånt?

Mladen: Inte vad jag kommer på så. Inte riktigt. (...) När hon (samordnare Barbro) kom på mitt första möte på --- (en annan avdelning), när hon kopplades in så blev det så att de... min soc blev så "vem är du och varför är du här" och så där, och hon viste inte ens vad MVG var för nåt. Så fick hon berätta för henne och sånt, såna grejer. Du vet, min soc sa till Barbro "du bestämmer inte nånting eller så, du är bara med eller?", Barbro sa "ja, för det mesta är jag bara med, jag skriver upp och sånt" sen så sa hon "du fattar inga beslut" så det blev lite så, du vet. De, de, de ville att de ska bestämma.

Goran: Socialtjänsten?

Mladen: Aaa, det är lite så. (...) När Barbro har varit här har hon skrivit mycket och såna grejer, du vet, alltså, det har mest varit för att de inte skulle kunna lura mig och såna grejer. Att de till exempel ... hon skickade blanketter hem och så, allting gick rätt till på mötena alltså.

Pojken Mladen beskriver några möten då det pågick diskussioner mellan samordnaren och socialsekreteraren och därigenom påvisar han en konflikt mellan dessa två genom sina återberättade minnen av konflikten. Resultatet av mötesdiskussionen beskriver Mladen genom att säga "det blev lite tumult". Mladen berättar vidare att problematiken som diskuterades under mötena handlade om frågor som: vem ska hålla i mötet och vem ska fatta beslut i ärendet. Praktiska frågor rörande den unge diskuterades inte. Mladen beskriver socialsekreterarna, i det egna fallet, som överkörda av samordnarens kompetens och rättvisekänsla. Samordnaren upplevs " varit här (i vårdkedjan) för att de (socialsekreterarna) inte skulle kunna lura mig".

En liknande dynamik uppmärksammades av andra aktörer som intervjuades i utvärderingen av projektet⁴¹. Rädslan för att samordnarna tog för mycket plats under mötena, eller i själva planeringen, gjorde sig gällande under projektets gång

⁴¹ Se i Basic (2009 a, c).

och detta uppmärksammades även av en del ungdomar. En pojke med ett finsk namn placerad på ett utredningshem berättar följande om sitt senaste möte:

Matti: Vi pratade om att jag hade återfall och hon (samordnaren Lisa) satt och skrev allt, hon frågade ibland, allt möjligt, så där. Vad skulle hända, frågade hon också (...) hon tog socs plats, hon pratade mer än socialen.

Goran: Jasså?

Matti: (skratt) Ja.

Goran: Ok.

Matti: Hon frågade alla frågor socialen ville fråga, aaa.

Kritiska berättelser om samordnare

Ungdomarnas kritiska berättelser om samordnarna kan indelas i två grupper, *implicit* kritik och *explicit* kritik. Implicit kritik kan förknippas med de berättelser där ungdomarna är kritiska till en viss kontext där samordnarna ingår. Det kan handla om ungdomens missnöje med vårdplaneringen eller kritiska synpunkter på mötets genomförande. Den explicita kritiken riktar sig direkt till samordnarna själva och deras yrkesutövande.

Implicit kritik

Möten utan elev

En del ungdomar som var placerade på särskilda ungdomshem upplevde att de inte alls fick komma till tals under behandlingen. Hermodsson och Hansson (2005) beskriver i sin studie av ungdomarnas delaktighet i sin behandling att ungdomarnas möjligheter och upplevelser om att få komma till tals dels kan bero på hur samspelet mellan socialsekreterarna, personalen på de särskilda ungdomshemmen och ungdomarna ser ut, dels på hur ungdomarna själva uppfattar detta samspel och sitt eget handlingsutrymme i sammanhanget. Flertalet intervjuade ungdomar, i denna studie, upplever att socialsekreteraren och institutionspersonalen sällan eller aldrig förstår dem och flera av ungdomarna uttrycker uppgivenhet. Det är ingen idé att försöka komma till tals, de blir inte tagna på allvar eller lyssnade på.⁴²

I projektet ingick att ungdomarna skulle vara med vid de möten som rörde dem. Trots detta uppmärksammade flertalet intervjuade ungdomar att personalen på en del särskilda ungdomshem haft som *mötesrutin* att endast tillåta ungdomarna att närvara under en del av mötet. Intervjuerna var informella så området berördes inte alltid. Ändå var det åtta ungdomar av 40 och fem av 22 anställda på särskilda ungdomshem som spontant berättade om den ovannämnda mötesrutinen som praktiserats på sju av de särskilda ungdomshemmen.

⁴² Hermodsson och Hansson (2005), s. 40-46.

Ungdomarnas närvaro på mötena varierade beroende på vilken institution det handlade om, det kunde handla om ”sista kvarten” eller om ”första halvtimmen” men det gemensamma draget i berättelserna var ungdomarnas kritik mot mötenas utformning. En kontextual kritik kan utläsas genom en återkommande fras i ungdomarnas berättelser ”jag tycker att det är fel, för det är mitt liv det handlar om”. Alla de närvarande aktörerna i detta sammanhang kan känna sig utpekade av ungdomarna.

Cassandra är en blond flicka som var placerad på en behandlingsavdelning. Hon berättade att hon enbart träffat sin samordnare en gång ”och sen försvann hon (samordnaren)”. Cassandra visste inte vad det var hennes samordnare gjorde. Cassandra var negativt inställd till nästan alla de inblandade i vårdkedjan och hennes resonemang om samordnarnas utförda arbete verkar vara en reflektion utifrån hennes tidigare upplevelser av socialtjänsten och institutionspersonal. (FA 0733) Cassandra berättar om samordnarens roll under mötet:

Cassandra: Jag har aldrig märkt att hon (samordnaren Sandra) var på mötet, utom när hon och mamma gick till toaletten då fick jag se henne (paus ca 3 sek), jag såg henne.

Goran: Så du menar att en del av mötet utspelas utan dig?

Cassandra: Aaa. Det är alltid så. Det brukar det bli, så, aaa.

Goran: Hur brukar det bli, kan du beskriva?

Cassandra: Det brukar oftast bli så att de sitter och pratar sen så kallar de in mig efter en stund och berättar vad de har pratat om och vad har de kommit fram till. Om jag har nånting att säga (paus ca 5 sek)

Upplevelsen av att inte få vara med då man själv diskuteras beskrivs som ”jobbig”. Även om man inte kan påverka ”det är de som tar beslut”, vill man veta vad som sägs:

Goran: Så hur upplever du de mötena som handlar om dig?

Cassandra: Jobbigt.

Goran: Varför är det jobbigt?

Cassandra: För man vet att man har inget att säga till om i vilket fall, utan (paus ca 3 sek) det känns bara onödigt. Det är de som tar besluten och jag kan bara säga vad jag tycker.

Goran: Mmm.

Cassandra: Det brukar inte bli så mycket (otydlig 13.07) i det (paus ca 3 sek) (...)

Goran: Skulle du vilja eller tycker du att detta är en bra idé att du är med på mötet från början till slut?

Cassandra: Ja.

Goran: Vad är det som kan bli bra för dig då?

Cassandra: Tycker inte att folk ska prata om mig när jag inte är närvarande. Jag vill höra vad är som sägs, det är ändå om mig de pratar, jag vill veta vad det är.

Cassandras berättelser beskriver mötesrutinerna på institutionen när hon säger ”det är alltid så. Det brukar bli så”. Hennes kritik återfinns i hela berättelsen, vi

ser genom hennes resonemang att hon inte anser att mötet ska genomföras på detta sätt. Aktörerna sitter med på mötet samtidigt som Cassandra stängs ute. Samordnaren beskrivs av Cassandra som frånvarande och oviktig. En del ungdomar har uppmärksammat mer aktiva samordnare under mötena trots att ungdomar själva inte närvarat på mötet från början till slut. En ljushårig pojke, Peka, som var placerad på en utredningsavdelning och en mörkhårig flicka, Rita, placerad på en behandlingsavdelning berättar om hur mötena utspelades på respektive institution:

Goran: När du tänker tillbaka i tiden, har det alltid varit så, på alla institutioner, att du närvarar på mötet hela tiden?

Peka: Aaa, inte på alla möten. På vissa sitter man inte med på hela mötet, bara typ, halva mötet.

Goran: Ok, på vilken institution?

Peka: När jag satt på --- (en SiS institution) så fick jag bara va' med halva mötet.

Goran: Ok, första halvan eller andra halvan, vet du det?

Peka: Första halvan.

Goran: Den första halvan.

Peka: Sen fick jag vara med i slutet, en kvart när man ska gå genom allt som de har tagit upp och jag och socialen har tagit upp.

Goran: Ok.

Peka: Aaa.

Goran: Kan du beskriva om du kommer ihåg hur mötet på den SiS institutionen gick till?

Peka: Första var, typ, bara med soc och samordnaren (Lisa) och jag.

Goran: Soc, samordnaren och du?

Peka: Aaa, sen en SiS personal som, typ, kontaktperson.

Goran: Ja.

Peka: Sen gick jag ut efter halvtimme så de satt där och pratade, så där vad de ska göra åt mig, vad som kommer att hända med mig.

Goran: Ok.

Peka: Sen fick jag komma in och höra det som är bestämt.

Goran: Så du får veta...

Peka: Vad som kommer att hända (...)

Goran: Tyckte du då att det är ett bra sätt att ha möte på?

Peka: Aaa, så där. Det var helt ok.

Goran: Det var ok för dig. Vad tycker du om att närvara på mötet hela tiden, från början till slut?

Peka: Nej, de har aldrig frågat mig. Det är bättre att sitta på mötet hela tiden, man vet vad som sägs och man kan inte missa nånting.

Goran: Är det en bra idé eller dålig idé?

Peka: Det är bättre att sitta hela tiden på mötet, aaa.

Det varierar mellan mötena, ibland får flickan och mamman prata separat med myndighetspersonerna:

Rita: Första gången var jag med hela tiden men sen har de gjort, att först ska de prata med socialtjänsten och behandlingssekreteraren och föreståndaren, inte jag, inte mamma fick vara med. Sen pratar de

med mig och ser vad jag tycker, sen går jag ut och de pratar med min mamma.

Goran: Ok, och blev det nåt beslut på det mötet? Fick du veta vad de beslutade på mötet?

Rita: De har inte sagt så mycket. (...)

Goran: Var Marcus (samordnaren) närvarande på det mötet?

Rita: Aaa, han var det.

Goran: Ok, mmm. Fick du veta någonting från honom sen?

Rita: Nej, jag har inte pratat med honom.

Några av de aktiva aktörerna, under mötena ovan, är samordnarna Lisa och Marcus. I broschyren som ungdomarna fick av sina samordnare står bland annat att samordnarens uppgift är att ”bidra till att alla inblandade i ditt (ungdomens) nätverk faktiskt deltar på bästa sätt”. Om vi antar att ungdomarna själva ingår i sitt ”nätverk” då kan man tänka sig att samordnarnas arbetsuppgift var att se till att ungdomarna närvarade under hela mötet. Om inte annat så för att ungdomarna upplever att dessa möten handlar om ”deras liv”. Samtidigt har kanske samordnare inte lyckas åstadkomma denna närvaro: de har inte haft mandat att genomdriva detta.

De ungdomar som bara fått begränsat deltagande till mötena har uttalat sig kritiskt om samordnarna vilket inte skapat förutsättningar för ett lyckat framtidskontrakt mellan ungdomen och samordnaren. Cassandra svarar på om hon har planer på en framtida kontakt med samordnaren:

Cassandra: Jag vet inte riktig vad ska jag ha henne till (skratt), så nej.

”Jag ska flytta, när - inte planerat, hur det ska gå till - inte planerat”

Under placeringen på institution väcks frågan om ungdomarnas planering avseende eftervården, dvs. tiden efter institutionsvistelsen. I broschyren som ungdomarna fått av samordnarna står det att samordnaren ”har till uppgift, bl.a. att bidra till att din (ungdomens) vårdplan håller”. En del av ungdomarna uppmärksammade brister i vårdplaneringen som samordnaren deltog i. Här, liksom i andra inläsnings-sammanhang, används vård och behandling som kamprekvisita.⁴³ Denna implicit kritik är riktad mot samordnarna men även mot de andra aktörerna i sammanhanget. En av dessa ungdomar är Fadil, som var placerad på en behandlingsavdelning.

Fadil är en pratsam pojke som påpekar vissa brister i sin planering och han vet inte vad samordnaren Tobias gjort tidigare eller vad han gör nu i vårdplaneringen. Vid sitt första möte med Tobias reagerade Fadil direkt vid presentationen av MVG med att säga ”jag är inte med i nåt gäng”. Om personalen på institutionen berättar han att en del av dem är ”fyrkantiga” och han ger en beskrivning på hur han testat personalens gränser vid exempelvis läggdags, klockan 22.00. Vidare berättar han om den personal på institutionen som är ”ok” och som ibland skjutsar

⁴³ Wästerfors och Åkerström (2006), s. 139-159.

ungdomarna till affärer som säljer tobak till minderåriga. Om sin socialsekreterare säger Fadil ”han är förvirrad” (samma kommentar om Fadils socialsekreterare gavs av behandlingsassistenter på institutionen). (FA 0708) Fadil berättar följande om planeringen efter sin vistelse på det särskilda ungdomshemmet:

Fadil: (paus ca 20 sek) det kunde planeras bättre, det kom så fort nu med detta familjhem och det var inte planerat så från början.

Goran: Ok, vad är det som är planerat?

Fadil: Att jag ska flytta, när - inte planerat, hur det ska gå till - inte planerat, i vilken skola ska jag gå - det är inte klart...

Fadil säger i ovanstående citat att hans vårdplan *modifierats*, ”det var inte planerat så från början”. Han tycker inte heller att vårdplanen kan beskrivas i termer av en ”vårdplan” som ”håller”. Fadil påpekar felaktigheterna och beskriver dem med uttrycken ”inte planerat” och ”inte klart”. Den explicita betydelsen av det som Fadil berättar är att vårdplaneringen inte är klar trots att man vet att Fadil ska flytta till ett familjhem, det implicita i det sagda kan knytas till ansvarsfrågan i kontexten. Alla i sammanhanget inblandade aktörer kan ses som ansvariga för bristerna i planeringen, inte minst samordnaren som ska se till att ungdomens ”vårdplan håller”.

Explicit kritik

Den explicita kritiken riktar sig direkt mot samordnarna och deras yrkesutövande. De ungdomar som är kritiska till samordnarens insats framför kritiken på en mängd olika sätt. Jag lyfter fram några av de beskrivningar som förmedlar den explicita kritiken.

”Jag ser henne som nån som inte gör nånting och får pengar gratis”

Sara är en flicka som jag träffade på en behandlingsavdelning. Hon hade varit placerad på det särskilda ungdomshemmet i mer än ett år före mitt besök. Sara berättade att hon träffat sin MVG-samordnare en månad tidigare. Under intervjun berättar Sara att hon träffade samordnaren en halvtimme före ett möte med socialen och institutionspersonalen. Vid detta tillfälle berättade Sara för samordnaren vad hon ville att samordnaren skulle lyfta upp under mötet. Mötesrutinen på denna SiS institution var sådan att ungdomarna inte deltog under hela mötet, därför vet inte Sara om samordnaren verkligen lyfte upp hennes frågor. Samordnaren har inte ringt henne någon gång efter detta möte. Sara berättade även att hennes föräldrar är negativt inställda till MVG – samordnaren. (FA 0733) Sara berättar så här om sin samordnare:

Sara: Om jag ska, ärligt talat jag vet inte vad hon (samordnaren Kristina) gör. Jag har bara träffat henne en gång. (...)

Goran: Du säger att du har träffat henne en gång. Kan du beskriva när detta hände och hur kontakten såg ut? Vad har ni pratat om?

Sara: Eee, innan soc-mötet för en månad sen så kom hon, men en halvtimme innan och så sa hon vad hon heter och att hon kommer

från MVG-projektet och att min kommun är med i det och sen så skulle jag berätta vad jag ville att hon ska lyfta upp på mötet och det är allt.

Goran: Ok. Vad har du sagt till henne?

Sara: Att jag vill flytta och varför jag vill flytta och så sa hon att hon ska ta upp det, så.

Goran: På mötet.

Sara: Aaa.

Goran: Ok.

Sara: Sen har jag inte snackat med henne mer.

Goran: Mmm. Har du haft något möte efter det mötet?

Sara: Nej.

Goran: Ok, hon har inte ringt dig eller...

Sara: Nej.

Goran: Har hon på något sätt berättat om hur det gått på mötet?

Sara: Nej.

Goran: Har du ringt henne?

Sara: Nej.

Goran: Har du tänkt på att kanske ringa henne och kolla hur det har gått på mötet?

Sara: Jag tycker ändå att det är hennes skyldighet att ringa mig. Jag ska inte behöva ringa henne. (...)

Besvikelsen visar sig också i inställningen till att använda samordnare i framtiden. Sara kommer tillbaka till den uteblivna kontakten: samordnare kunde "tagit sig åtminstone fem minuter":

Goran: Om du tittar på framtiden, finns det någon plats för samordnaren, ser du henne som någon som kan hjälpa dig längre fram?

Sara: Nej.

Goran: Varför?

Sara: För att jag ser henne... (paus ca 5 sek) hade hon velat hjälpa mig på nåt sätt alltså, nu säger jag hur jag ser på saken.

Goran: Visst, visst. Det är det som är viktigt.

Sara: Om hon ville hjälpa mig så hade hon tagit sig tid åtminstone fem minuter och ringa hit och fråga eller säga om "så blev det på mötet, vad tycker du om det" och jag tycker att det är värre, hon kunde åtminstone ringa och säga "det gick inte så bra på mötet men vi får se nästa gång" eller "vad tycker du, vad ska jag ta upp på detta mötet" eller...

Goran: Mmm.

Sara: Som jag sa innan, jag ser henne som nån som inte gör nånting och får pengar gratis, typ så.

Saras berättelse andas besvikelse och cynism i förhållandet till samordnaren. Hon beskriver en insats som är nästan ett år försenad och en samordnare som inte är intresserad av "att verkligen va med" och påverka utan finns där "bara för pengarnas skull". Sara skisserar även ett möjligt scenario, om hur samordnare kunde hjälpt henne genom att "ringa" och diskutera det som hänt på mötet. Detta

uttalande kan ses som ett förslag på hur samordnaren kunde skött sitt arbete på ett bättre sätt.

Samordnare som försvann

Några ungdomar som är kritiska till sina samordnare formulerar sin kritik genom att omtala samordnaren som en aktör som plötsligt dök upp och sen bara försvann.

På en behandlingsavdelning träffade jag tre pojkar som kom från samma stad. Alla tre var kritiska mot socialtjänsten och vad gäller institutionspersonalen sa dom: ”vissa är bra, vissa är dåliga”. Alla tre verkade fysiskt trötta (sömniga) under intervjuens gång. Två av dem har Stefan som samordnare och en har Patricia. De tre vet inte så mycket om sina samordnare, det är oklart för dem vad en samordnare skulle kunna hjälpa dem med i deras respektive fall. Två av dem har en kontakt med sin samordnare och hoppas få hjälp senare, efter institutionsvistelsen. (FA 0706) Den tredje pojken berättar om samordnarens avbrutna insats:

Goran: Vad är det som gör att du inte har honom (samordnaren Stefan) längre?

Imad: Jag vet faktiskt inte vad som hände. Nånting i försöket är avbrutet, nånting... jag vet faktiskt inte hur det gick til. (...)

Goran: Upplevde du att du fick någon hjälp genom att du träffade honom? Har ni pratat inför mötet?

Imad: Ja men vi träffades inte så mycket, så mycket så att man inte kände... jag märkte inte om det hjälpte eller inte. Vi träffades en-två gånger, så man kunde inte se du vet. Om man... om jag haft ett avtal några månader, då hade jag märkt.

Pojken ovan presenterar en möjlig förklaring till varför samordnaren försvann ”nånting i försöket är avbrutet” till skillnad från flickan Cassandra som jag nämnt tidigare, hon som var upprörd över att hon inte fick vara med på mötet. Hon är också placerad på en behandlingsavdelning och hon berättar:

Goran: Nu tänker jag fråga dig om du har någon MVG-samordnare?

Cassandra: Aaa, det har jag. Fast jag vet inte var hon tog vägen?

Goran: Det är också ett resultat i sig. Vad kan du säga om din MVG-samordnare?

Cassandra: Jag vet inte. Hon (samordnaren Sandra) dök bara upp när jag kom tillbaka till --- (namnet på avdelningen på SiS institutionen) och var på soc-mötet och sen bara försvann hon. Jag vet inte riktigt. Hon har inte varit på något möte eller hört av sig nåt, så ja (skratt) ingen aning.

I Cassandras beskrivning finns ingen förklaringsdynamik, hon kan inte ge någon förklaring till varför hennes samordnare ”försvann”.

Vissa ungdomar har, när de beskrivit samordnaren som en aktör som gav sig tillkänna och sen försvann, kunnat ge en möjlig förklaring till ”varför?” det blev

så (pojken i berättelsen ovan). Men andra har i stället bara skildrat en tomhet när de skulle förklara det och bara konstaterat ”Hon har inte varit på något möte eller hört av sig” (flickan i ovanstående berättelse).

Samordnare som ”bara satt med”

En del ungdomar som är kritiska till samordnarens insats formulerar sin kritik genom att berätta om de praktiska saker som respektive samordnare gjorde eller inte gjorde i sammanhanget. Detta kan ses som en utgångspunkt i ungdomarnas värdering av samordnarnas insatser.

En flicka som jag träffade på ett utredningshem berättade att hon hade varit placerad på flera olika särskilda ungdomshem och HVB-hem under de senaste två åren. Nu hade hon Stina som MVG-samordnare. Flickan var rispad på båda armarna med synliga sår som höll på att torka (dvs. nyligen gjorda). Hon berättade att hon träffat sin samordnare på ett möte men innan dess hade samordnaren varken ringt eller träffat henne, inte heller hade hon presenterat sig eller frågat om vad som skulle tas upp på mötet eller liknande. ”Hon bara satt med” säger flickan. (FA 0806) Flickan berättade om mötet där hon träffade sin samordnare:

Goran: Mmm, kan du beskriva mötet?

Magdalena: Ett vanligt soc-möte, det var bara det att hon satt med.

Goran: Ursäkta?

Magdalena: Ett vanligt soc-möte, det var bara det att hon satt med.

Goran: Ok, kommer du ihåg vad hon heter?

Magdalena: Stina eller nånting sånt.

Goran: Ok (paus ca 10 sek) och kan du beskriva hennes insats, vad gjorde hon?

Magdalena: Jag har inte den blekaste aning. Hon satt bara med. Sa inte så mycket, eller hon frågade en massa.

Goran: Mmm.

Magdalena: Så när de förklarar så vet jag att jag ska flytta snart. Så hon undrade ”hur är det där, hur lång är behandlingen” typ så.

Goran: Mmm.

Magdalena: *Massa såna frågor (tystare sagt)*

Goran: Har du träffat henne nån gång innan mötet?

Magdalena: Nej.

Berättelse ovan ger exempel på betydelsen av det gjorda och ogjorda hos en samordnare utifrån ungdomens egen bedömningsprocess. Flickan uppmärksammar att samordnaren Stina inte kontaktat henne innan mötet och att samordnaren ”bara satt med” under mötet. Resultatet av bedömningen är att flickan banaliserar betydelsen av samordnarens insats, även om samordnaren ”frågade en massa” så trivialiseras dess betydelse.

Besvikelsen

Några ungdomar som är kritiska till samordnarens insats uttrycker sin kritik genom att peka på en särskild händelse eller känslan av utebliven hjälp från samordnarna som den anledning som gett upphov till ungdomarnas besvikelse. En intervju med en sydslavisk flicka exemplifierar en sådan händelse.

Flickan verkar vara lugn och sansad under intervjun. Hon har varit placerad på en utredningsavdelning i över 4 månader och under den perioden har hon träffat sin samordnare två gånger. Första gången hon träffade samordnaren var under ett möte och andra gången kom samordnaren på besök och pratade med henne. MVG-samordnaren har enligt flickan aldrig ringt henne eller frågat om vad hon skulle vilja lyfta fram under mötet. Delgivning av utredningen skedde, enligt flickan, per telefon eller via post som skickades till socialtjänsten. Hon säger att hon inte har någon kännedom om vad hennes utredning visade. Flickan berättar vidare att hon inte har någon kontakt med sin MVG-samordnare och önskar inte ha någon i framtiden. (FA 0811) Flickan berättar nedan om sina två möten med samordnaren:

Azra: Ja och sen så då pratade vi också lite om min framtid och sådär, och andra gången så kom hon (samordnaren Erica) själv, så då satt vi länge och pratade om allt möjligt, massor av saker. Hon sa också att hon skulle komma en gång till innan min utredning tog slut. Men hon har inte gjort det, och nu är den slut.

Goran: Ok, så du vet, eller vet du vad som ska hända med dig efter utredningen?

Azra: Ja, nu kommer jag att få flytta till ett öppet behandlingshem en bit utanför Stockholm.

Goran: Ok, men du har inte pratat om detta, du har inte pratat med din samordnare om detta?

Azra: Nä.

Goran: Om din utredning, ni har inte läst den tillsammans och så?

Azra: Nä, det har vi inte.

Anledningen till att jag frågar flickan om hon och samordnaren läst utredningen tillsammans är min reaktion på en berättelse som jag hört under en annan intervju. En annan flicka, som jag intervjuade på samma avdelning, berättar att överlämnandet av hennes utredning inträffade under ett möte och att hennes samordnare läste upp och förklarade utredningen för henne inför mötet (FA 0811).

Intervjun ovan beskriver en *vändpunktshändelse*, en sådan händelse som förändrar något, när förändras en uppskattande till en kritisk beskrivning. I början verkar flickan vara nöjd när samordnaren Erica kommer och pratar med henne ”om allt möjligt”. Vändpunkten kommer när samordnaren lovar att komma på besök ”en gång till” innan utredningen avslutas men håller inte sitt löfte. Flickan blir besviken och hennes inställning förändras.

En annan flicka på samma utredningsavdelning berättar om samordnarens uteblivna hjälp. Hon säger att hon varit placerad i fem månader och att hennes MVG-samordnare heter Kristina. Det verkar som att flickan kände hopp inför sitt

första möte med Kristina som ska ha sagt att hon skulle hjälpa henne, men med tiden uteblev hjälpen. Flickan säger: ”första gången ringde hon och sa att hon ska hjälpa mig... det lät bra tänkte jag... sen hände ingenting”. Enligt henne har hon och samordnaren Kristina ingen kontakt, eftersom Kristina aldrig ringer eller kommer på besök. Flickan berättar att Kristina hjälpt henne vid något tillfälle, t.ex. när hon läste upp utredningen för henne och förklarade delar av den. Flickan vill gärna ha kvar samordnaren i fortsättningen men under förutsättning att Kristina börjar hjälpa henne. (FA 0811)

Fredrica: Ja, jag tycker det är bra att de, typ gör sitt jobb och så, men det som jag tycker är dåligt, att de säger att de ska hjälpa fast de inte har hjälpt då. De säger att de ska ringa ofta och titta hur det är med en, men de tittar inte ens hur det är, de kommer inte förbi och tittar ens.

Här upptäcker vi en besvikelse i berättelsen som verkar ha sin början i distinktionen mellan ungdomens och samordnarens upplevelse av *hjälp*. Att läsa utredningen för ungdomen och förklara delar av den kan av samordnaren och även en utomstående aktör ses som en hjälp som ungdomen får av samordnaren. Denna flicka ser däremot hjälp mer i form av samtal och besök av samordnaren. Utevaron av denna typ av hjälp uppfattas av den unga som en nonchalans från samordnarens sida vilket i sin tur kan försvåra framtida interaktion mellan dem. Samma flicka pekar på ytterligare en händelse som en anledning till hennes besvikelse. Hon berättar att hon under överlämningsmötet, när institutionspersonalen överlämnade hennes utredning till socialtjänsten, blev arg och gick ut från mötet (FA 0811). Under intervjun undrade jag hur den aktuella samordnaren hanterade situationen:

Goran: Har hon (samordnaren Kristina) frågat dig varför du gick ut mitt under mötet?

Fredrica: Nej.

Goran: Så detta bara passerade förbi på nåt sätt?

Fredrica: Nja, hon kom ner efter mötet och sa: ”God jul och gott nytt år, vi ses nästa år!” (skratt)

Goran: Varför skrattar du? (skratt)

Fredrica: (skratt) Ja alltså, hon kom ju ner och sa ”God jul och gott nytt år, vi ses nästa år!”, då visste jag ju att jag skulle vara här längre. Det var ju en utredning som tog slut men då visste jag att jag skulle vara här under hela nyår och julafton.

Goran: Ok, och när var detta mötet, cirka?

Fredrica: December, den --- (dag) december hade ju min utredning tagit slut då.

Goran: Så det var en dålig signal som du kunde läsa ut?

Fredrica: Men jag fattade ju, kommer hon ner till mig och ”God jul och gott nytt år, vi ses nästa år!”, jag bara – ”Vad menar du, ska jag sitta här så länge?”

Goran: (skratt)

Fredrica: Hon bara ”Jag kan inte säga nånting, du får prata med dina socialsekreterare”, jag bara ”Ja ok” så gick hon.

Berättelser om kontakt som avbröts

En del ungdomar berättar om en kontakt med samordnaren som stagnerade tills den slutligen helt upphörde. Andra ungdomar berättar om hur kontakten avbröts plötsligt. I både de stagnerade kontakterna liksom de plötsligt avbrutna kan vi se att det handlar om *kontaktreduktion* det vill säga att kontakten mellan samordnaren och ungdomen dämpas. En pojke, placerad på behandlingsavdelning, ger oss ett exempel på kontaktreduktion.

Jag träffade pojken på samma behandlingsavdelning där jag träffade ungdomen Mladen som nämns under avsnittet ”Konflikt – andra formerar sig mot alliansen”. Dessa två har även samma samordnare, Barbro. I början av placeringstiden var han inte så förtjust i tanken på att ha en MVG-samordnare. Han säger att han reagerade på projektets namn och resonerade att samordnaren Barbro bara skulle vara ytterligare en vuxen på socialtjänstens sida. Han säger att han träffade Barbro personligen i februari 2007 och att han efter detta inte träffat henne någon gång utan blivit uppringd av henne cirka fyra-fem gånger under juni-juli 2007. Efter detta upphörde kontakten mellan dem. Under tiden på institutionen fick han höra av andra MVG-ungdomar vad en MVG-samordnare gör och nu säger han att han gärna vill ha en MVG-samordnare. (FA 0809) Pojken beskriver här sin första och efterföljande kontakt med samordnaren Barbro:

Klas: Nej, det var bara fråga om jag vill ha henne (samordnaren Barbro) så det var ingenting för mig, jag satt bara två veckor, hon har aldrig varit på behandlingskonferens och sånt, så att ... Jag har inte pratat med henne så där allmänt. (...)

Goran: Hon ringde men hon var inte på behandlingskonferensen?

Klas: Nej, jag sa att jag inte ville.

Goran: Du sa att du inte ville?

Klas: Aaa, att jag inte ville, det är nog vad jag sa, att jag inte ville.

Goran: Finns det någon förklaring till det?

Klas: Jag var rätt så förbannad i och med jag fick inte gå hem på min brors födelsedag så jag var nära att sticka därifrån också så...

Goran: Jaha, så hon kom vid fel tidpunkt kan man tänka sig?

Klas: Aaa. (skratt)

Goran: Frågade hon nån gång sen om att närvara vid möten?

Klas: Nej, nej. Jag har inte snackat med henne sen dess. Det var senare i juni, juli.

Goran: Så du har träffat henne nån gång i februari och sen har ni pratat några gånger per telefon?

Klas: Ja.

Goran: Hur många gånger, ungefär?

Klas: Fyra-fem, max.

Goran: Fyra-fem, max, ok. (paus ca 7 sek) (...) Kommer du ihåg vad ni pratade om vid sista telefonsamtalet?

Klas: Hon frågade bara hur jag mådde och sånt. Jag vet att hon undrade hur det gick och sånt (...)

Den minskande kontakten som omtalas i ovanstående intervju beskrivs av pojken som om den var styrd av honom från första början då han tackade nej till en

samordnares inblandning.⁴⁴ Vad gäller den följande telefonkontakten målas en diffus bild upp om vem som avbröt kontakten, pojken som nu säger sig vilja träffa sin samordnare upplever att samordnaren inte har hört av sig till honom på sex månader.

”Jag vet inte vad han gör”

Några ungdomar gör mig uppmärksam på att de inte kan urskilja vad deras samordnare gör i vårdkedjan. Ungdomarna säger det direkt, exempelvis: ”jag vet inte vad han gör” eller indirekt genom den förklaring som de ger, exempelvis: ”han gör ingenting under ett möte”, ”han sitter och lyssnar”. Ungdomarna som är kritiska till samordnarna upplever ibland samordnarens insats som *otydlig*, svår att definiera och förklara. Fler exempel på *uttalad otydlighet* avseende samordnarens insatser hittar vi i en intervju med en mager blond flicka som var placerad på ett utredningshem.

Flickan ger korta svar och jag använde mig av all min kunskap för att få flickan att utveckla sina korta svar men det känns ändå inte som att det gick så bra. Hon sa i alla fall att hon inte visste vad hennes samordnare gjorde, att hennes samordnare bara satt på mötet utan att säga någonting. Hon är inte glad att över att vara inlåst och visar staketet som kan ses genom ett fönster från det rum som vi sitter och pratar i. Hennes förklaring till varför hon blivit placerad är hennes ”vagabonderande”. (FA 0724) Hennes berättelse om kontakten med samordnaren:

Goran: Vad pratade ni om när han (samordnaren Martin) ringde?

Lisa: Jag vet inte... jag vet inte ens vad han gjorde där. (paus ca 5 sek) Jag vill bara att han går iväg, jag vill inte (otydlig 5:00)

Goran: Mmm, ok, så du verkar inte, eee, du verkar inte ha positiva tankar om honom?

Lisa: Nej.

Goran: Har ni träffats på något möte?

Lisa: Ja.

Goran: Det har ni gjort. Vad gjorde han på mötet?

Lisa: Ingenting.

Goran: Ingenting?

Lisa: Han satt och lyssnade.

Flickan ovan ger en diffus förklaring när hon beskriver samordnares bristande aktivitet under ett möte. Samordnare framställs som någon som inte gör någonting, en som ”satt och lyssnade” vilket skulle kunna ses som en aktivitet i sig. På en behandlingsavdelning träffade jag Fadil som berättar så här om sin samordnares insats:

Fadil: Jag vet inte vad han gör. Han säger att han ska försöka hjälpa mig, och så, med utslussning och grejor, men jag fattar inte riktigt. Det är som (paus ca 5 sek) dimmigt, om man kan säga så. Jag har inte fått reda på vad han gör, jag vet liksom att han försöker skynda

⁴⁴ Ungdomarna kan inte välja om de ska ha en samordnare eller inte, de är tvungna att ha en.

på processen och grejor och så. Hjälpa mina föräldrar, hjälpa mig men, aaa. Min farsa kan han inte hjälpa han är i Iran liksom, mamma har problem och så. Det enda problem som hon har är ekonomi och jobb men hon klarar sig så.

Fadil gör mig uppmärksam på att han inte fått reda på vad samordnaren gör samtidigt som han menar att han känner till en samordnares arbete, exempelvis att "skynda på processen" och "hjälpa föräldrarna". Men Fadil påpekar också de svårigheter som finns för samordnaren att bistå med denna hjälp till föräldrarna.

De beskrivningar jag får av de kritiska ungdomar som inte kan avgöra vad deras samordnare egentligen tillför genomsyras av synpunkter på otydlighet kring deras insatser. Detta förhållande bland andra har gjort att en del av ungdomarna ifrågasatt samordnarnas roll samt vilken nytta de gör.

"Jag förstår inte riktigt vad hennes roll är"

Jag träffade Mira två gånger. Första gången var på ett HVB-hem och andra gången, två och en halv månader senare, på akutavdelningen på ett särskilt ungdomshem. Miras berättelser, vid de olika tillfällena, ger oss en förklaring kring hennes osäkerhet på vad en samordnare ska, och inte ska, göra. Hon förmedlar dessutom sin känsla av att samordnaren inte tillför något.

Avdelningspersonalen informerade mig vid mitt besök att flickan, som jag skulle träffa på akutavdelningen (då visste jag inte att det var Mira), var psykiskt sjuk och att jag skulle "ta det försiktigt med henne". När vi kom in på avdelningen konstaterade jag att en plexiglasskiva skilde personalen från ungdomarna och vårdaren förde mig till en flicka som han skulle presentera för mig. Jag ser då att det är Mira, samma flicka som jag intervjuade den --- --- 2007. Vi fick prata på avdelningen medan andra ungdomar fritt gick omkring oss. Jag är nu den enda vuxna personen inne på avdelningen, all personal verkar befinna sig bakom plexiglasen. Mira är upprörd och ledsen, hon gråter. Hon visar upp sår på sin högra och vänstra armlid samtidigt som berättar varför hon försökt ta livet av sig. Hon kunde inte förstå hur hon kunnat hamna mellan stolarna med tanke på att hon var för ung för vuxenpsykiatri och för gammal för barnpsykiatri. Hon kunde inte säga vilken nytta hennes samordnare gjorde och konstaterade att hon själv klarade av att tala om sina önskemål på mötena. (FA 0706) Nedan följer Miras berättelser om samordnaren under vistelsen på HVB-hemmet (intervju 1) och under placeringen på akutavdelningen (intervju 2):

Intervju 1

Mira: Alltså, hon (samordnaren Patricia) är (paus ca 5 sek) jag, jag har inga problem med att föra min talan på mötet med soc eller institutionen . (...) Alltså, vi hade soc-mötet, det senaste som hon var med på, det var nätverk eller så, ja... så det tog fyra timmar, alltså. Jag, jag vet inte, efter varje mening som hon säger så frågar hon om jag förstår och det gör jag. Alltså jag förstår (skratt) (...) jag upplever inte att hon tillför nånting, varken från eller till. Det är

ingen speciell skillnad (paus ca 8 sek) jag förstår att hon ska liksom vara som nån slags språkrör som, eee, för mig, men jag känner mig liksom som en idiot för att de inte tror att jag kan föra min talan själv. (...) Alltså hon har väl inte så mycket betydelse, så det är inte... hon fattar absolut inga beslut, det är inte hennes roll utan det är bara liksom ...

Intervju 2

Goran: Har du under tiden sen vi träffades första gången träffat din samordnare?

Mira: Ja, jag har träffat henne (samordnaren Patricia) två gånger tror jag.

Goran: Två gånger har du träffat henne, ok, kommer du ihåg vad ni pratade om?

Mira: Ja, en gång var det soc-mötet på --- (förra HVB-hemmet) och då, då var det ingenting. Det var bara vanligt soc-möte och sen när, eee... två gånger var det, eee, jag vet inte men jag vet liksom inte... jag frågade henne själv om hon kände att hon gör nån nytta, ooo, då säger hon typ ”det är många som säger det” men jag menar, det är ju mitt fall... så, sa hon ”det kan man inte ta ställning till”. Men är det, men, eee, alltså, det hon gör, det är att hon skriver ner och sen frågar hon mig vad jag vill? Då skriver hon det och sen så säger hon det till min soc men, men jag kan säga det själv, alltså jag har inget problem att uttrycka mig, att prata om mina åsikter... Jag blir inte upprörd på soc-mötet jag kan själv säga vad jag liksom...

Goran: Mmm.

Mira: Så att, aaa. Hon gör ju ingenting, hon kan ju liksom inte... Jag bad henne liksom att hon skulle ringa min advokat och hon sa att det inte är hennes roll, så att (paus ca 2 sek) jag förstår inte riktigt vad hennes roll är alltså. Jag frågade henne men fick bara svaret att hon ska hjälpa mig framföra mina åsikter till, aaa, till soc och andra myndigheter, eee, ok. (skratt)

I den första berättelsen som utspelar sig under vistelsen på ett HVB-hem framställs samordnaren som rollös, obetydlig, maktlös. Under den andra intervjun upprepas Miras ställningstagande. Dessutom rapporterar hon om att den hjälp hon ber om avvisas. Det är inte mycket som har förändras i beskrivningen. Båda intervjuerna ger exempel på att flickan inte klart kan se vad det är som en samordnare ska utföra för arbete och därmed upplevs samordnaren som obetydlig och oanvändbar.

Alliansen socialsekreterare – samordnare

Vissa ungdomar har själva kommit att definiera vilka en samordnares arbetsuppgifter är. Samarbetet mellan samordnaren och socialsekreteraren ses av vissa ungdomar som en allians mot dem själva. Vissa ungdomar som från början upplevt en antagonism gentemot socialsekreterarna uppfattar ibland att dessa samarbetar med samordnarna. Ungdomarna vill betona i relationen mellan dem genom att t.ex. säga ”han (samordnaren) hjälper soc”.

Nedanstående intervju med en sydslavisk pojke beskriver hur han upplevde alliansen mellan samordnaren och socialsekreteraren. Jag träffade pojken på ett behandlingshem och han talade om för mig att han varit placerad på olika ställen under de senaste sex åren. Han har en negativ syn på institutionspersonalen som ”bara jävlas med ungdomarna”, ”sitter vid datorn” och ”gör ingenting”. Hans syn på socialsekreterarna och MVG-samordnaren är lika negativ. Han säger också att personalen på institutionen ”spelar snälla” bara för att jag är på besök. Han jämför personalen på denna SiS-institution med den på en annan och han berömmar personalen på den andra institutionen ”dom är snälla och pratar med en”.(FA 0731) Han berättar om kommunikationen med sin samordnare:

Goran: Kan du berätta om dina kontakter med Stefan?

Ado: Ingenting, han, (paus ca 7 sek) han hjälper soc alltså. Så om jag frågar honom om hjälp han säger ”jag kan inte göra nånting”, ingenting. (paus ca 5 sek) (...) Han är på socialens sida, Stefan. Han är inte på min sida.

Goran: Ok. Eee, kan du...

Ado: Om jag ber honom om hjälp att komma ut och sånt så säger han att han inte kan göra nånting och såna grejor. Det är klart att han kan göra... Socialen lyssnar på MVG. (...) Han ringde mig och jag sa ”jag vill inte ha dig längre, ring mig inte och så”. ”Ok, om du vill ha min hjälp så ring.”(Ado citerar samordnaren) ”Jag ska inte ringa dig för du hjälper inte, nej”. (paus ca 5 sek)

Goran: Ok.

Ado: Han är på socialens sida. När vi har möte säger han: socialen säger så, så, så. Han är inte på min sida. Den enda som jag har på min sida det är, vad heter, min familj - ingen annan. (...)

Denna pojke är inte misstänksam som några av de andra varit i början innan de övertygats om samordnarnas positiva inverkan. Istället är han, enligt sin egen berättelse, positiv inledningsvis men blir besviken efter utebliven hjälp:

Ado: I början sa han att han ska hjälpa mig.

Goran: Ni träffades.

Ado: Ja vi träffades och han sa att han ska hjälpa mig. Då tänkte jag, ja han ska hjälpa mig, första gången jag träffade honom.

Goran: Mmm.

Ado: Sen visade det sig att han inte hjälper.

Goran: Ok. Har han varit på mötena?

Ado: Mmm.

Goran: Vad gjorde han under själva mötet?

Ado: Han pratade med soc och sånt. Han säger inte... han säger ibland ”att när han kommer ut, hur ska hans framtid se ut?” och sånt, ”vad har ni för planer?” och sånt. Det är det enda han säger.

Goran: Mmm, ok. Har han pratat med dig innan mötet och eventuellt frågat ”vill du att vi lyfter upp nånting på mötet?”

Ado: Nej.

Den förväntade hjälpen kan ha varit orealistisk men uppenbarligen räcker det inte med ”frågans makt”. Att ställa frågor om framtiden som ”när han kommer ut” och ”vad har ni för planer” räcker inte för att samordnaren skall vinna pojken uppskattning eller respekt.

Relationen i triaden som beskrevs ovan, (ungdom-samordnare-socialsekreterare) ger exempel på ett påstått samarbete mellan två aktörer (samordnaren och socialsekreteraren) där den tredje (pojken) upplever att han lämnas utanför. Pojken berättar att samordnaren ”i början sa att han ska hjälpa” honom och hans resonemang går ut på att ”socialen lyssnar på” vad samordnaren säger, eftersom pojken tror att samordnaren har makt. Med tiden upplevdes samordnaren i fråga som en aktör som stod ”på socialens sida” inte på ungdomens sida. Orsaken till detta resonemang är pojken upplever det som att samordnaren under mötet framför socialsekreterarens tankar, ”han säger, socialen säger så, så, så.” Den aktuella pojken förmedlar genom sin berättelse de upplevda positionerna i relationen. Det kan sammanfattas så här, om samordnaren inte hjälper mig utan framför socialsekreterarens synpunkter då är han är inte på min sida.

Den beskrivna relationen mellan samordnaren och socialsekreteraren i den ovanstående berättelsen uppfattas av pojken som en koalitionsliknande gemenskap. Genom att framhäva positioneringen i relationen verkar han skapa de antagonistiska allianser till vilka han återkommer senare.

Berättelser om isolering och samordnare

Hermodsson och Hansson (2005) beskriver i sin studie hur separering från andra ungdomar är ”en stark upplevelse” för de ungdomar som varit med om det. Att bli avskild och isolerad från andra väcker starka känslor hos ungdomarna, framförallt att bli inlåst i ett rum där rädslan för att tappa kontrollen och få panik blir påträngande.⁴⁵

Flertalet ungdomar påtalade i sina berättelser händelser då de efter bråk placeras i observationsceller eller vårdas avskilda från andra ungdomar. Fredrica som citeras under avsnittet *Besvikelse* beskriver samordnarens agerande vid en sådan händelse.

Under intervjun sitter vi på ett kontor. Fredrica berättar att hon flera gånger varit placerad i en observationscell och två gånger blev hon vårdad i avskildhet. Första gången var det under två veckor och andra gången en och halv vecka. Vården, säger hon, i avskildhet bestod i att hon placerades i ett besöksrum på institutionen utan TV eller tillsyn av personalen, ”de kom bara med maten” säger flickan. Efter intervjun visade flickan observationsrummet där hon satt placerad och besöksrummet som hade bott i vid två tillfällen (sammanlagt 20 till 25 dagar). Observationsrummet mäter 1,5x2 meter, man ser in genom en liten glasruta, väggarna är slitna och det finns inga möbler, bara en madrass. Flickan berättar att institutionspersonalen tog bort madrassen från cellen efter att hon ställt den mot glasrutan. På frågan varför hon gjorde det svarade hon: ”jag ville inte bli

⁴⁵ Hermodsson och Hansson (2005), s. 68-70.

iakttagen”. Besöksrummet är c:a 2,5x2 meter med en ljusbrunt runt bord, tre blå fåtöljer och en tvåsitssoffa. Flickan berättar att hon inte hade någon TV under placeringen i detta rum. Hon hade en dator och tidningar. Hon fick sova på soffan och klagade på att hon hela tiden hade ont i nacken. När hon berättar om detta nu skrattar hon och skojar om det men jag kan tänka mig att det inte var så roligt just då. Tidigare när vi planerade för hur och var intervjun skulle genomföras talade institutionschefen om för mig att besöksrummet var upptaget, jag upptäckte att detta inte var sant då flickan visade mig rummet. Kanske ville man inte aktualisera eller levandegöra berättelsen som flickan gav⁴⁶. (FA 0811) Hennes berättelse om tiden i observationscellen:

Goran: Har du berättat om detta för någon, har du berättat för din socialsekreterare?

Fredrica: Ja, de får ju veckobrev varje vecka vad som händer med mig och så, men när jag satt där uppe fick jag inte tag på min soc, hon hade inte ringt mig på en månad då. Men till sist ringde hon mig och frågade vad som hade hänt, de hade fått veckobrev, MVG-samordnaren har också ringt mig, hon visste inte om det, sen pratade vi lite och sen sa hon bara ”Ja du får väl sköta dig så kommer du ner nån gång”, så jag blev sur där också...

Goran: Kom det inte på tal att hon skulle ringa institutionschefen och prata om det?

Fredrica: Nej. Hon (samordnaren) ringde efter att hon (socialsekreteraren) hade pratat med mig, hon visste inte att jag satt där uppe så jag berättade för henne att jag satt där uppe, så hon bara ”Jaha, då får du väl sköta dig så du kommer ner”, jag bara ”Vad menar du? Du borde upp och ringa och säga vad du tycker och sånt.” För jag satt ju där ganska länge också, en vecka är ju länge att sitta där utan nånting, då hade jag ju inte dator, det fick jag först efter några dagar.

Flickan vill med sin berättelse förklara betydelsen av hur hon upplevde placeringen i observationscell och vården under avskildhet. Hon belyser även frånvaron av praktisk hjälp från samordnarens sida. Nu, när hon berättar om händelsen i efterhand, så skapar hon ett möjligt hjälpscenario som hon tycker samordnaren borde ha presterat i kontakten med de andra inblandade aktörerna under den aktuella händelsen. Hennes resonemang går ut på att hon fick ett för hårt straff och att samordnaren borde tagit en aktivare roll i skeendet.

Framtidsförväntningar på MVG-samordnaren

Under mina samtal med ungdomarna fick jag även en inblick i deras planer, önsknings och förväntningar för tiden efter vistelsen på de aktuella hemmen. Ungdomarna presenterade olika bilder av samordnarna i sina berättelser, ibland användes en *uppskattande* och ibland *kritisk* terminologi. Ungdomarnas

⁴⁶ Min undran är en produkt av det kontextuella sammanhanget som jag kunde observera. Intervjuer med flera ungdomar genomfördes i den administrativa delen av den institutionen: vid flera tillfällen var besöksrum lediga.

beskrivningar låter oss se hur de upplever sin MVG-samordnare men även de andra inblandade aktörerna.

Ungdomarna som beskrev samordnaren i positiva termer, under vistelsen på det särskilda ungdomshemmet, förväntade sig ofta en fortsatt kontakt med samordnaren även efter institutionsvistelsen i motsats till de ungdomar som beskrev samordnaren i negativa termer. De ungdomar vars beskrivning av samordnaren, under placeringen på ungdomshemmet, haft en kritisk ton vill vanligtvis inte ha någon framtida kontakt med samordnaren.

Uppskattning genom beskrivna förväntningar

”Det är bättre med en MVG-samordnare än med soc”

En del av de ungdomar som varit positiva till samordnarens insats bekräftar samordnarens insatser genom att bl.a. påtala att de i fortsättningen hellre vill ha kontakt med samordnaren än med socialsekreteraren.

Maria som citeras under avsnittet *Samordnarnas ”mittenposition”* berättade att hon var nöjd med både samordnarens och socialsekreterarens samt institutionspersonalens insats. Ändå värderar hon under intervjun samordnaren och socialsekreteraren genom att välja det alternativ som hon anser vara bättre - samordnaren. (FA 0807)

Goran: Om vi tittar framåt, hur skulle du vilja ha din framtid?

Maria: Alltså, jag skulle vilja bo med min hund och pojkvän i en lägenhet i --- (en stad). Gå i skolan, ha kontakt med min soc fortfarande, aaa, det är det.

Goran: Ser du Marcus (samordnaren) någonstans i den planen? Tror du att ... Skulle du vilja ha en MVG-samordnare längre fram?

Maria: Aaa. Jag tycker att det är bättre med en MVG-samordnare än med soc, det tycker jag.

Flickan beskriver ovan en idyllisk framtid och nämner några viktiga symboler. Hon vill bo med sin ”hund och pojkvän i en lägenhet” och hon vill gå i skolan, detta kan ses som normalitetssymboler. Det faktum att hon är placerad på ett särskilt ungdomshem gör att hon tänker på eftervård varför hon även nämner en socialsekreterare i sammanhanget. Flickan nämner inte samordnaren själv utan gör det först efter att jag ställt frågan om hon inte ”ser Marcus i den planen”. Genom sitt svar väljer hon att ersätta en mindre bra socialsekreterare med en ”bättre” samordnare. Härigenom skapas ett bevis på hennes uppskattning av samordnaren.

Samordnaren som kontrollant

De ungdomar som beskriver samordnaren som en kontrollant verkar utgå utifrån sina egna referensramar där samordnarens roll i framtiden definieras som sådan.

Samordnaren ses som en aktör som ska kontrollera de andra inblandade. Hao som jag citerar under rubriken *Berättelser om samordnarnas makt* berättar om sina tankar inför framtiden:

Hao: Eee, jag vill gå i skolan igen, jag vill fixa nånstans att bo, en lägenhet vill jag ha. Egen lägenhet i Stockholm tänkte jag, jag vill bort från skitet i --- (en annan stad i Sverige), jag ska sluta med drogerna och fixa jobb, på helger kanske, och leva normalt liv.

Goran: Ok, mmm. Vilken roll i detta tror du samordnaren kommer att spela framöver? Ser du samordnaren där nånstans i detta som kommer att ske?

Hao: Eee, ja, jag tror att hon (samordnaren Annika) kan, att...
(någon går igenom rummet vi sitter i)

Hao: Alltså jag tror att, eee, man kan inte lita på sin social hela tiden.

Goran: Mmm.

Hao: Men samordnaren ... den ska se till att socialen gör rätt, är det inte så?

Hennes strävan efter att få leva ett normalt liv synliggörs i berättelsen om framtiden där hon lyfter fram olika normalitetssymboler så som "lägenhet", "bort från skitet", "jobb". Med en aning osäkerhet framställs samordnaren som en aktör vars uppgift det är att bevaka hennes resa mot det normala, "samordnaren ... den ska se till att socialen gör rätt".

Socialekreterarna framställs i ovanstående berättelse som opålitliga och i detta sammanhang uttrycks relationen mellan ungdom och samordnare som stabil. Instabiliteten i relationen kan framträda vid en eventuell begäran, från flickan till samordnaren, om att denne ska åtgärda en, av flickan upplevd, felaktighet som socialekreterarna orsakat. Om samordnaren, i ett sådant fall, inte upplevs göra tillräckligt för flickan, då skulle hon förmodligen bli besviken liksom några av de andra intervjuade ungdomarna i denna studie.

Samordnaren som hjälp

Ungdomarna som i sina berättelser uttalar uppskattning för samordnarna säger ofta att samordnaren har "hjälpt" dem. Samma mönster i beskrivningen kan urskiljas i deras berättelser om framtida förväntningar. De ger olika exempel på den förväntade hjälpen, det kan handla om hjälp i relationen till socialekreteraren, stöd i en allmän mening eller förväntning som t.ex. att "prata" med samordnaren i framtiden.

Tre flickor talade med mig om sina förväntningar på samordnaren efter institutionsvistelsen. I det första exemplet (Ex.1) har vi Linda som var placerad på ett behandlingshem (se FA 0733). Lägga märke till att Linda var placerad på samma behandlingsavdelning som de kritiska Sara och Cassandra. Dessa tre berättade för mig att ungdomarna på denna avdelning inte deltog på hela mötet. I det andra exemplet (Ex. 2) talade jag med Rana som också var placerad på en behandlingsavdelning, (se FA 0734) och i det tredje exemplet (Ex. 3) återfinns en mager och ljushårig flicka placerad på en utredningsavdelning (se FA 0706):

Ex. 1

Linda: Jag tycker nog faktiskt att jag vill ha henne (samordnaren Annika) kvar för att hon har en del i spelet, hon hjälper ändå till samtidigt.

Goran: Mmm.

Linda: Hon hjälper mig i kontakten med socialen och alltså kör som fan spel med alla och det är väl bra när jag flyttar hem i och med att jag ska ha kontakten med soc när jag flyttar också.

Goran: Mmm.

Linda: Det är klart att det är bra att ha henne.

Ex. 2

Goran: Vill du ha kontakt med honom (samordnaren Stefan)?

Rana: Ja, ja vill, vill ha kontakt med honom, som ett stöd.

Goran: Mmm.

Rana: Tills jag kan klara mig själv.

Ex.3

Silvia: När jag behöver hjälp med liksom, alltså jag kan inte sköta dom på socialen, förstår du?

Goran: Mmm.

Silvia: Kanske inte alltså, så eller om jag inte förstår boken, om jag undrar nånting om vad jag ska göra kanske så kan, kan fråga samordnaren för hon (samordnaren Annika) vet ju ändå.

Samordnarna framställs ovan som kompetenta och kunniga, som en hjälp och ett stöd som ungdomarna uppskattar. Socialsekreterarna beskrivs som aktörer som måste skötas och som inte kan undvikas i eftervården. Linda säger att hon ska ”ha kontakten med soc” efter vistelsen på institutionen och samordnarens närvaro upplevs som självklar för henne. Det förväntade stödet som nämns i exempel 2 kan ses som en allmän förväntning, ospecificerad i förhållande till vad den ska omfatta men begränsad i tid då hon säger ”tills jag kan klara mig själv”.

Hjälpen som ungdomarna förväntar sig få av samordnarna utformas på olika sätt i de olika ungdomarnas berättelser. Ibland handlar förväntningen endast om att ha någon ”att prata med”, detta är en typ av basal förväntning men ändå viktig för ungdomarna. En pojke jag träffade på en behandlingsavdelning som inte visste så mycket om hjälpen han kunde få av sin samordnare uttryckte hopp om att få hjälp senare, efter institutionsvistelsen. (se FA 0706).

Goran: Vad tycker du, vilken roll kommer samordnaren att spela i ditt framtida liv? Förväntar du dig någon hjälp av henne (samordnaren Patricia) framöver?

Latif: Jag vet inte, nån att prata med.

Goran: Mmm.

Latif: Eee, jag vet inte. Det är, (paus ca 5 sek) jag har glömt nu vad de gör, de MVG, vad är det de har hjälpt till med? Vad är det de ska hjälpa till med?

Pojkens osäkerhet i exemplet ovan på samordnarens arbetsuppgifter under placeringen på det särskilda ungdomshemmet ser ut att skapa en *banal framtidsförväntning*, pojken vill ha någon ”att prata med” i framtiden. Pojken uppmärksammar inte en eventuell hjälp i kontakten med de andra aktörerna eller framtida hjälp vid planering av kommande möten.

De banala framtidsförväntningarna kan inte bara förklaras med att ungdomarna inte har klart för sig vad en samordnare gör. Lars, som jag träffade på ett behandlingshem två gånger under tre månader och som var positiv till samordnarens insats berättade följande under den andra intervjun (se FA 0705, 0722):

G: Behöver du hjälp av din samordnare längre fram?

Lars: Ja, det är bra att ha honom (samordnaren Stefan) att snacka med och sånt.

Samordnare ”för säkerhetsskull”

Ganska givet är att en del ungdomar är osäkra i sina berättelser om sin framtid. Det som de uppmärksammar i beskrivningarna är andra inblandade aktörerna runt ungdomen som har specifika uppgifter. Under intervjuerna kunde den allmänna osäkerheten ändå skapa ett säkerhetstänkande hos ungdomen i fråga. Ett exempel på en sådan interaktiv dynamik finner vi i intervjun med en flicka som jag träffade på ett behandlingshem (se FA 0734, citeras också under kapitel: ”*Då fick jag en sån MVG-samordnare och nu känns det mer som att allting är planerat*”):

Goran: Känner du att du behöver samordnaren i fortsättningen också, i kommunen så att säga?

Solbritt: Nej, jag vet inte riktigt. Det är svårt. Jag ska i --- (kommunal frivårdverksamhet) ha två kontaktpersoner där som jag fick och de kommer att göra det mesta, eee och så, men om jag inte hade fått --- (kommunal frivårdverksamhet) och de två kontaktpersonerna så hade jag nog velat det.

Goran: Mmm.

Solbritt: Men nu så, det vet jag faktiskt inte. Men jag tycker ändå att han (samordnaren Tobias) ska va´ kvar ett tag till för att se hur det går. (...) Nu ska jag byta socialsekreterare också och flytta till en egen lägenhet och lära känna nytt folk, det är nog bra att ha nånting kvar så...

Goran: Ja, ja. Känner du att du kan ringa upp honom om det dyker upp några svårigheter och problematik som du vill diskutera?

Solbritt: Aaa, jag har känt att jag kan göra det men sen så har jag inte ringt honom.

Goran: Ok.

Solbritt: Men ändå, jag har känt att jag hade kunnat. Det har inte dykt upp nånting. När det var nånting så kontaktade jag min kontaktperson.

I denna beskrivning märker vi en osäkerhet hos flickan om samordnarens framtida roll. Hon beskriver de två andra aktörerna i vårdkedjan (kontaktpersonerna) så att de har en klar framtida uppgift men det finns en ambivalens i beskrivningen av samordnaren. Denna osäkerhet verkar dock skapa en tanke om säkerheten för sin egen del när flicka börjar reflektera över att flytten till annan kommun medför en ny socialsekreterare och hon kommer fram att ”*det är nog bra att ha*” samordnaren ett tag till.

”Han ska bara göra sitt jobb”

Ivan som intervjuades på ett behandlingshem och som citeras bland annat under kapitlet *Berättelser om en engagerad samordnare*, beskriver sin vårdkedja som en samling aktörer där alla inblandade ska göra sitt. Samordnarens uppgift i kedjan är att ”göra sitt jobb” det vill säga i första hand ”hålla bra i mötena”, och i andra hand att hjälpa och ge råd till Ivan.

I Ivans berättelse kan vi även notera den kunskap om vårdkedjan som han förfogar över och därmed aktualiseras en kontrollaspekt i sammanhanget. Genom att Ivan är insatt i de andra aktörernas arbetsuppgifter kan han lättare påverka hela sammanhang. Jag frågar vad han förväntar sig av Tomas (samordnaren) i framtiden:

Ivan: (paus ca 10 sek) Alltså det... det är ingenting jag förväntar mig av Tomas.

Goran: Mmm.

Ivan: Det är ingenting som jag vill att han ska ... bara att han gör sitt jobb bra (paus ca 2 sek) så bli han glad och jag bli glad. Jaaa (paus ca 1 sek) det är ingenting som jag vill att Tomas ska fixa till mig, exempelvis skola eller någonting sånt speciellt. För det har jag --- (kommunal frivårdsverksamhet) plus jag har mig själv som jag kan hjälpa mig med. Jag kan alltid gå och söka skola själv, jag kan inte springa runt de vuxna hela tiden, jag måste klara mig själv, det också (paus ca 7 sek)

Goran: Det är kanske bra att han finns...

Ivan: Ja, ja. Det är alltid bra att ha nån i närheten, det kan alltid komma problem.

Goran: Men det är också rätt inställning att du vill göra det själv.

Ivan: (...) om jag inser att det är skitsvårt, att jag inte kommer in i skolan då ska jag alltid kontakta någon som kan hjälpa mig, exempelvis Tomas. Jag ska fråga honom om råd, jag ska fråga honom om hjälp, eller kontakta --- (ovan nämnd kommunal frivårdsverksamhet), ”kan ni hjälpa mig med skolan”, så de fixar skolan, jättebra, och jag har en plats i skolan som väntar på mig som de har fixat.

Goran: Aaa, det är bra.

Ivan: Så att de kan fixa en plats till någon om den behöver men jag förväntar mig inte att Tomas... Bara han gör sitt jobb bra.

Goran: Mmm.

Ivan: Att han håller bra i möten och att han upplyser alla vad kommer att ske till nästa möte. För att det är alltid bra, som du märker, för att, aaa, man har papper där det står vad det ska börja med och vad det ska sluta med. Så att det är det jag förväntar mig av Tomas, att han sköter hela det jobbet. (...)

Ivan: Alltså alla sköter sitt, alla personer som är på mötet sköter sitt.

Goran: Mmm.

Ivan: Jag sköter mitt eget med --- (kontaktpersonen på institutionen), mamma sköter sitt med --- (familjeterapeut), Tomas sköter sin egen bit med MVG.

Goran: Mmm.

Ivan: --- (socialsekreterare) sköter sitt med sina vänner, --- (nämnd kommunal frivårdsverksamhet) sköter sitt så att det är bra planerat så att, så att exempelvis det som jag tyckte var jävligt bra är om man har problem då vet jag vilka ska jag vända mig till.

I Ivans intervju får vi en skildring av en mängd aktörer som har olika arbetsuppgifter och ansvarsområden i hans vårdkedja. Frivårdsverksamheten i den aktuella kommunen beskrivs av Ivan som viktigt vid hans senare återvändande till hemkommunen. Samordnarens uppgift och ansvar förknippas mer allmänt till ospecificerad och eventuell hjälp och råd, samt mer specifikt till mötena. Ivan uppmärksammar samordnarens insats vid mötena där mötets dagordning beskrivs som särskilt viktig⁴⁷. Han framstår på många sätt som den ideala ”vårdkedjeungdomen” – en av de få intervjuade som uppskattar de många olika professionellas involvering.

I Ivans beskrivning av vården är han positiv genom att säga att den är ”bra planerad” samt att han vet vem han ska kontakta i det fall något problematiskt dyker upp. Detta verkar aktualisera en kontrollaspekt hos Ivan över vårdkedjan genom den kunskap om den som han besitter. Genom att Ivan känner till aktörernas olika uppgifter och ansvarsområden kan han kontrollera olika skeenden och på så sätt påverka. Ivan exemplifierar med ett abstrakt problem:

Ivan: Till exempel, vi säger jag har problem med skolan, jag kan vända mig dit till --- (kommunal frivårdsverksamhet), jag har problem med rösten, jag kanske inte vågar säga hånting nån gång då vänder jag mig till Tomas, om jag har problem med familjen kan jag vända mig till --- (familjeterapeut)

Goran: Mmm.

Ivan: Om jag har problem på --- (det särskilda ungdomshemmet där Ivan är placerad) vänder jag mig till --- (kontaktpersonen på institutionen), så det är alltid bra att ha olika vägar man kan gå.

Goran: Ja.

Ivan: Så att alla gör samma sak, till exempel --- (familjeterapeuten) sköter familjen med mamma, Tomas och --- (kontaktpersonen på SiS-institutionen)... och sen kommer jag in i bilden där också. --- (kontaktpersonen på SiS-institutionen) gör det och det också, sen det och det också, så hos honom kan man få reda på fyra-fem saker.

Goran: Mmm.

⁴⁷ Jfr Collins (2004), s. 150-151.

Ivan: Vi säger att han har reda på bara mig, Tomas bara om möten och rösten, --- (kommunala frivårdsverksamheten) bara om skolan och praktik och det som är bra.

Goran: Mmm.

Ivan: Så det jag behöver hjälp med är att veta vem ska jag vända mig till, med vilka jag ska ta upp det. Det blir också svårt att välja, exempelvis Tomas och --- (kontaktpersonen på SiS-institutionen) håller på med samma sak. Då måste jag tänka, vilka ska jag vända mig till, vilken är bättre, är det Tomas som är bättre än --- (kontaktpersonen på SiS) eller om --- (kontaktpersonen på SiS) är bättre än Tomas?

Kritik i beskrivna förväntningar

”Jag har inte fått nån hjälp av henne och vi har ingen kontakt nästan heller så...”

Ungdomarna som är kritiska till samordnarens insats under tiden på de särskilda ungdomshemmen beskriver ofta sina framtida kontakter med samordnare i samma negativa anda. Två flickor som varit placerade på samma utredningsavdelning, under fem respektive fyra månader, berättar om två olika samordnare. Den ena vill gärna ha en framtids kontakt, medan den andra inte tycks vara så intresserad:

Alma: Alltså hon (samordnaren Kristina) har ju hjälpt mig lite grann och så, om hon fortsätter så, så vill jag väl ha kvar henne.

Goran: Mm. Vad tycker du om din?

Snjeza: Nej alltså... jag har inte fått nån hjälp av henne (samordnaren Erica) och vi har ingen kontakt nästan heller så...

Goran: Du har inte ringt henne nån gång och sagt ”Jag har det och det problemet?”

Snjeza: Nej, det har jag inte.

Goran: Har du hennes telefonnummer?

Snjeza: Ja.

Det som händer vid de första kontakterna mellan samordnaren och ungdomen tycks ha betydelse för efterföljande interaktion. Alma berättade innan att hon fick sin utredning uppläst och förklarad av samordnaren i frågan. Den insatsen från samordnaren kan vara en av anledningarna till att hon vill fortsätta ha kontakt med samordnaren. Den andra flickan lyfter fram att hon inte fått någon hjälp av samordnaren och att de ”har ingen kontakt nästan” vilket anges som en förklaring till varför hon inte vill ha kontakt med samordnaren i framtiden.

Ungdomarnas negativa attityd gentemot en fortsatt kontakt med samordnaren efter institutionsvistelsen kan anta olika former och ha olika förklaringar.

Adam är en pojke som jag träffade på en behandlingsavdelning. Under intervjun med Adam framträdde en osäkerhet kring vad hans samordnare gör. Om samordnarens insats under mötena säger han: ”hon skriver ner, och så, vad de

pratar om, aaa, det är bara det”. Adam är trots detta positiv till att samordnaren finns med i spelet. (FA 0731) Adam svarar emellertid negativt på frågan: förväntar du dig nån hjälp av din samordnare i fortsättningen?

Adam: Nej, därför att hon (samordnaren Sandra) är ingen hjälp faktiskt.

Goran: Va?

Adam: Jag förväntar mig ingen hjälp, så jag har ingen aning faktiskt. (paus ca 3 sek)

Goran: Mmm.

Adam: För att jag visste inte alltså att det är hennes jobb att hjälpa mig efteråt och sånt.

Goran: Det visste du inte?

Adam: Nej.

Den uteblivna hjälpen framställs av Adam som en anledning till varför han inte vill ha kontakt med samordnaren i fortsättningen. Den andra anledningen är Adams uttalade okunskap om samordnarens roll i ungdomsvårskedjan, ”jag visste inte alltså att det är hennes jobb att hjälpa mig efteråt”.

Den tidiga interaktionen mellan aktörerna verkar få betydelse för den framtida interaktionen.⁴⁸ De ungdomar som är nöjda med sina samordnare förväntar sig ofta fortsatt kontakt med samordnaren efter institutionsvistelsen till skillnad mot de missnöjda ungdomarna som oftast inte förväntar sig någon kontakt med samordnarna i framtiden.

”Hon är bara förmedlare”

Mira som citerades under avsnittet *Jag förstår inte riktigt vad hennes roll är* verkar uppleva sin samordnare som obetydlig och oanvändbar. Detta exemplifieras i den andra intervjun på en akutavdelning:

Goran: Kan du se din samordnare som någon som kan hjälpa dig i framtiden?

Mira: Nej, alltså huvudsaken är att hon (samordnaren Patricia) inte kan göra så mycket, hon kan inte agera, hon är bara förmedlare, hon kan inte agera.

Goran: Mmm. (paus ca 3 sek) Så hon kan inte göra nån nytta för dig...

Mira: Hon har inte kommit upp med nåt förslag eller nånting så, jag har inte så speciell kontakt med henne nu. (paus 3 sek)

Goran: Försöker hon skapa kontakt med dig?

Mira: Nej.

Under intervjuerna beskriver Mira samordnaren som rollös, obetydlig och maktlös. Samordnarens språkrörsinsats beskrivs av Mira som en nedvärdering av henne själv. Den negativa synen på samordnarens insats hålls levande i Miras

⁴⁸ Se Basic (2007), s. 56.

berättelse om framtiden. Samordnarens oanvändbarhet gestaltas och en simplificering av samordnarens roll blir aktualiserad genom att Mira säger ”hon är bara förmedlare”.

Om tvånget

Ungdomarna som medverkat i projektet fick en samordnare utan att de tillfrågats om de ville ha en. Tvånget, i relationen mellan ungdomar och samordnare, framträder i några intervjuer.

En pojke som jag träffade på en utredningsavdelning beskrev tvånget i relationen med samordnaren. Vi satt på hans rum och pratade. Pojken var mager och blek i ansiktet. Han var lugn och sansad, pratade brytningsfri, långsamt med samma tonläge, och han höll sig till ämnet. Han berättade att han de senaste sex månaderna varit placerad på olika barn- och vuxenpsykiatriska avdelningar. De senaste elva veckorna hade han varit på den aktuella utredningsavdelningen. Han berättade att han skulle tillbaka hem till sina föräldrar nästa vecka och verkade vara glad för det. Han berättade också att han aldrig pratade med sin samordnare i telefon och att han bara träffade samordnaren en gång under ett möte. Pojken beskrev institutionspersonalen med neutrala termer ”vissa är bra, vissa är dåliga” och socialtjänsten i negativa termer. Enligt honom blev hans hemgång försenad på grund av socialtjänstens ineffektivitet. (FA 0709) Han berättade om förväntad hjälp från samordnaren i framtiden och knöt an till tvånget i sammanhanget:

Goran: Förväntar du dig någon hjälp av samordnaren i framtiden?

Urban: Lite svårt att svara på. Det är klart att man träffar henne (samordnaren Annika) om soc anser att detta ska behövas. Hon är där, att finnas till det.

Goran: Mmm.

Urban: Så det är... det har jag inte beställt...

I citatet ovan framställs tvånget i relationen mellan ungdomen och samordnaren genom att samordnaren förklaras vara något påtvingat av socialtjänsten. Pojken beskriver sig själv som begränsad i sin möjlighet att agera när han säger ”det har jag inte beställt”.

”Det behövs ju en mer personlig relation”

Ungdomarna som är kritiska i sina berättelser om samordnarna beskriver ibland hur samordnarna borde presentera sig och sina möjliga insatser för ungdomarna och de andra inblandade aktörerna.

En flicka, vars föräldrar båda är missbrukare och som jag träffade på en behandlingsavdelning, visade sig vara en pratglad intervjuperson och samtalet jag hade med henna visar på de svårigheter som forskaren stöter på när denne inte behärskar diskursen. Flickan pratar som en del av de äldre narkomaner som jag träffat på mitt gamla jobb inom kriminalvården och flera gånger under intervjun

bad jag henne att översätta den jargong som hon använde (ofta handlade det om att åka fast eller namn på olika narkotiska preparat). Hon hade nyligen varit på rymmen och knarkat men den här dagen var hennes första dag i skolan på det särskilda hemmet. Hon berättade även att hon var hopfull eftersom hon snart skulle fylla 21 år och att socialtjänsten och institutionen nu var tvungna att planera någonting för henne eftersom de snart skulle förlora möjligheten att vårda henne enligt LVU. Flickan berättade att hon inte hade något förtroende för sin MVG-samordnare Eva och hon gärna ville byta ut henne. Hon berättade att Eva aldrig träffar henne personligen, de hade kontakt via telefonen och flicka sa dessutom att hon inte tyckte om Eva personligen. Vidare sa hon ”socialen suger” och att det var ”skönt att prata med dig och slippa skolan”. (FA 0808) Jag frågade flickan om hon kunde se sin samordnare som någon som kunde hjälpe till i framtiden så att det blev bättre för henne?

Mona: Jag ser henne som ett bihang på nåt sätt, hon bara följer med på köpet typ, så jag har liksom ingen tilltro till henne för hon har aldrig bevisat för mig att hon är nån att lita på liksom. Så jag ser inte henne i min framtid.

Goran: Ok, det var det som jag undrade. Har ni någon gång fram tills nu pratat personligen, som jag och du pratar?

Mona: Nä, det har vi inte. Vi har suttit själva och pratat, jo men hon har ringt till mig innan mötena typ, men då är det ju bara typ ”Ja vad vill du framföra på detta möte?” och så. Hon känner inte mig som person och jag känner inte henne som person och då är det svårt att ha tilltro till någon, man vill ju ha den personen kvar om man känner personen, men jag vet inte vad hon går för. Det bara blir konstigt liksom.

Goran: Mmm.

Mona: Det behövs ju mer en personlig relation. Det hade varit skitbra om man kunde sätta sig ner med sin MVG-samordnare och liksom prata som vi gör nu liksom, att hon frågar mig om mitt liv, hur det har sett ut, vad det är man får hjälp med och så.

Flickan beskriver samordnaren som ett ”bihang”, någon som inte är betrodd och detta utesluter enligt flickan deras interaktion i framtiden. I slutet av intervjun förmedlar flickan en instruktion till samordnaren om hur ett samspel mellan en samordnare och en ungdoms skulle kunna gå till och hur samordnaren borde genomföra sina insatser. Det viktiga som understryks i berättelsen är behovet att prata med ungdomarna personligen istället för att bara prata med dem i telefon. Man kan tycka att detta ger en förväntad bild av hur samordnaren i framtiden borde hantera interaktionen med ungdomen.

2.2 Intervjuer efter institutionstiden

Efter vistelsen på de särskilda ungdomshemmen beskriver en del av ungdomarna sina samordnare med superlativer. Andra ungdomar däremot beskriver sina samordnare som obetydliga aktörer som inte kan hjälpa dem. I övergången mellan institution och eftervård beskrivs ibland samordnarna som frånvarande och som främlingar för ungdomarna. Det vanligaste bland de intervjuade som jag gjort upprepade intervjuer med är att den känsla som fanns för samordnaren under själva vistelsen på institutionen även finns kvar efteråt. Det finns dock avvikelser (se nedan i analysen).

Vad hände med ungdomarna sen?

Under de sista månaderna av MVG-projektet kontaktade jag flera av de särskilda ungdomshemmen för att försöka få information om vissa av de ungdomar som jag intervjuat. Av de trettionio ungdomarna som jag samtalat med under deras vistelse på ungdomshemmen fick jag fram information om tjugoåtta (Hur jag gjorde redovisas i avsnittet ”Uppföljningsintervjuer”).

Av de tjugoåtta ungdomarna är tio tillbaka hos minst en av sina föräldrar, tre har återvänt till sina kommuner och ett eget boende, fem är fortfarande kvar på några av de särskilda ungdomshemmen, sex är placerade på olika HVB-hem. En ungdom hade rymt (FA 0819, FA 0818) och tre ungdomar misslyckades jag med att få information om.⁴⁹

Att få kontakt med ungdomarna för uppföljningsintervjuer var inte så lätt om vi jämför med tiden då de var placerade på institution. Elva av de tjugoåtta ungdomarna uppföljningsintervjuades och mina svårigheter att få träffa en del av dem var påtagliga (se under kapitlet ”Uppföljningsintervjuer”).

”Han bara skriver på papper och sen händer ingenting”

Uppföljningsintervjun med Elvir kännetecknades av en besvikelse på planeringen men beskrivningen genomsyras av positiv terminologi när samordnaren Tomas omtalas.

⁴⁹ Jag avslutade mina efterforskningar avseende flickan som nämns i fältanteckningen (FA 0819) under avsnittet *Uppföljningsintervjuer* när jag ringt upp en ogiltig telefonnummer till socialsekreteraren, numret hade jag fått av utredningssekreteraren på utredningsavdelningen där jag träffat flickan. (FA 0819, FA 0818) Det visade sig angående Rana, som jag citerar under avsnittet *”Först tyckte jag illa om honom men sen började vi prata”*, och Ado, som citeras under rubriken *Alliansen socialsekreterare – samordnare*, att de aktuella institutionscheferna visste att ungdomarna var tillbaka i sin hemkommun och att de efter utskrivningen hade kontakt med en frivårdsverksamhet i den aktuella kommunen. Institutionscheferna visste däremot inte om flickan eller pojken hade återvänt till någon av sina föräldrar eller till något HVB-hem. (FA 0819, FA 0818)

Elvir berättar att han under hösten 2007 skrevs ut från det särskilda ungdomshemmet där vi först träffades och att han i enlighet med vårdplanen bosatte sig i en kommun som inte är med i MVG-projektet. Elvir berättar att han hade regelbunden kontakt med den ovan nämnda SiS-institutionen, han fortsatte att gå på möten på den institutionen. Om sin tid i den nya kommunen säger Elvir, ”jag blev lurad”, ”jag blev lovad lägenhet men fick gruppboende, jag blev lovad lärlingsjobb men fick praktik”. Vidare säger Elvir att han pratade med ”chefen där på socialen” om den utlovade lärlingsplatsen och att chefen sa: ”du får acceptera det”. Elvir säger också att den nämnda chefen gjorde avdrag på hans socialbidrag utan att ”motivera varför”, och att chefen är spelberoende. (FA 0815)

Efter två månaders vistelse i den nya kommunen kontaktar Elvir sin mamma och pappa för att klaga på situationen och han säger att de tillsammans kommer överens om att han flyttar tillbaka till sin ursprungliga kommun igen (den kommun som är med i MVG-projektet). Detta genomförs i praktiken och socialtjänsten i MVG-kommunen uppfattar detta som ”avbrott i behandlingen” säger Elvir. (FA 0815)

Elvir berättar att under de två månaderna i den nya kommunen så hade han och samordnaren Tomas telefonkontakt ”cirka en eller två gånger per månad”. Vid flytten till sin gamla kommun ringde Elvir inte Tomas och Tomas hade ingen kännedom om den planerade flytten. Angående sina kontakter med samordnaren Tomas, efter flytten till den gamla MVG-kommunen, är Elvir mycket positiv. Han säger att de pratar ”en till två gånger per månad” och att Tomas är ”jättetrevlig” samt att de senast ”pratade igår”. (FA 0815)

Om sin relation med socialtjänsten i den gamla MVG-kommunen och Tomas aktiviteter däri berättar Elvir i mer negativa termer. Elvir säger att ”Tomas är trevlig men han bara skriver på papper och sen händer ingenting”; ”han kan inte hjälpa”, ”jag pratar med Tomas, Tomas säger det till socialen men sen händer ingenting, socialen gör som de vill”. Elvir berättar även att socialtjänsten lovade att hitta skolplats åt honom men att ”de gjorde ingenting” och att ”skolan hittade jag (Elvir) själv”. Vidare berättar Elvir att han gärna vill fortsätta med det vårdprogram som han påbörjade på det särskilda ungdomshemmet med att det inte finns i denna kommun. Han säger att han går i skolan nu, undviker sina gamla ”dåliga” kompisar och ”sköter” sig. (FA 0815)

Under sin vistelse på det särskilda ungdomshemmet framställde Elvir samordnaren Tomas med en gillande beskrivning som skapade bilden av en perfekt samordnare. Han både tycker om honom och uppfattar honom som effektiv. Telefonkontakten mellan Elvir och Tomas verkar vara tät och Elvir uppskattar detta.

Under uppföljningsintervjun, när vi pratade om samordnarens insatser under eftervården tycker han fortfarande om Tomas men nu uppfattas han emellertid inte längre som effektiv. Samordnaren framställdes som en obetydlig aktör som inte kunnat påverka socialtjänsten.

Vill du komma härifrån snabbare?

Samir var en mörkhårig pojke med en lång historia av placeringar som jag intervjuade på ett utredningshem. Han tyckte inte om sin socialsekreterare och inte heller om majoriteten av personalen på institutionen där jag träffade honom. Samirs samordnare var Susanne och han träffade henne en gång inför ett möte och under mötet och han tyckte att "hon var bra" och att hon hjälpte honom. (FA 0812) Samir berättar om sitt enskilda samtal med samordnaren inför mötet:

Goran: Vad sa hon när ni träffades här?

Samir: Hon (samordnaren Susanne) frågade lite frågor om varför jag var här och om jag vill komma härifrån snabbare?

Cirka åtta månader senare intervjuade jag Samir en andra gång. Han berättade att han kom ut från institutionen vi träffades på efter en månad och att han under den tiden träffade Susanne två gånger på mötena. Efter utskrivningen från institutionen har Susanne inte ringt honom någon gång eller pratat med honom inför ett möte. (FA 0810) Samir talade om vad Susanne hade gjort under mötena på institutionen:

Samir: Hon satt och hjälpte mig.

Goran: Hur hjälpte hon dig?

Samir: Jag vet inte, hon rättade socialen, det är hennes förtjänst att jag är hemma nu fast att jag har LVU.

Under den första intervjun beskrev Samir sin samordnare som en hjälpsam aktör. Han hade förtroende för Susanne och det förtroendet grundade sig endast på ett samtal dem emellan. Under uppföljningsintervjun påvisar Samir den hjälp han fått av samordnaren, han anser att han skrivits ut från institutionen snabbare genom att samordnaren "rättade socialen".

Personliga aspekter på relationen

Under den första intervjun på en behandlingsavdelning berättade Linda att samordnarens närvaro i vårdkedjan upplevdes som självklar för henne. Samordnaren beskrevs av Linda som en uppskattad hjälp och ett stöd.

Linda uppföljningsintervjuades efter nio månader och hon berättade att planeringsmötena brukade hållas tidigt på morgonen ofta hemma hos henne och att hon inte medverkade på grund av att hon sover då. Samordnaren närvarade på några av dessa möten. (FA 0820) Vi sitter under intervjun på ett kaffe och Linda berättar om sin samordnare, fortfarande i positiva termer:

Goran: Vad tycker du om Annika (samordnaren) från början fram till nu?

Linda: Gullig tant (skratt) om jag kan säga så (skratt) hon ringer ju och "eee, hej stumpan eller snäckan" eller nånting sånt och säger

alltid ”hur är det med dig”, sen när man träffar henne kramas hon och du vet ”hur är det med dig” och så, gulliga saker.

Goran: Mmm.

Linda: Hon var liksom inte den strikta äckliga tanten liksom, (Linda gör ett gnisslande ljud som när en dörr öppnas) hon var den glada, gulliga tanten, som liksom kunde prata, eee, och hålla med, och hon var med på min sida inte på soc sida.

Goran: Mmm.

Linda: Hon försvarade mig mer.

Goran: Ok.

Linda: Utifrån, alltså när jag tänker, jag är inte dum i huvet liksom, jag kan tala för mig själv liksom och det kan jag göra väldigt bra också.

Goran: Mmm.

Linda: Och om det är nånting som jag fattas och vill att det ska gå genom då hjälper ho... hon håller inte med socialen.

Goran: Så hon är något positivt?

Linda: Hon är positiv, hon har positiv energi.

Goran: Precis.

Linda: Jag tycker om henne.

Goran: Behöver du henne sen, i fortsättningen?

Linda: Jag vet inte men det skulle va trevlig typ att träffa henne och fika och sånt, det skulle aldrig bli något problem (störning 44.16-44.20) det är klart vi gör, utan problem.

Goran: Mmm, men i mötessammanhang där man diskuterar planeringen, vad som ska hända, skulle du önska henne då, att hon var kvar?

Linda: Ja alltså, hon brukar alltid sätta sig bredvid mig. (skratt)

Goran: Ok, hur känns det att hon brukar sätta sig bredvid dig?

Linda: Det är bara trevligt liksom man märker på en människa om den bryr sig. Man märker liksom på henne att hon är lite mer så mot socialen när hon sitter bredvid mig, typ visar finger till dom liksom. (skratt)

Goran: Jaja, ok.

Linda: Det är ändå positivt, man blir glad.

Goran: Precis.

Linda: För en gångs skull en människa som står på min sida. (skratt)

Berömmet i beskrivningen handlar inte om samordnarens aktiviteter och hennes påverkan utan mer om Lindas personliga upplevelse av samordnaren, till exempel när Linda säger ”för en gångs skull en människa som står på min sida”. Att inte stå på socialsekreterarens sida upplevs av Linda som viktigt i relationen till samordnaren, lika viktigt verkar det vara att ”träffa”, prata med och ”krama” samordnaren.

Samordnarens roll, att vara ”ungdomens röst”, uppskattas av Linda, trots att hon säger att hon ”kan tala för sig själv”, så länge samordnaren Annika ”inte håller med socialen”.

Linda beskriver samordnarens insats i mötessammanhanget med mer tungvikt på det personliga i relationen och inte så mycket i termer av samordnarens betydelse vid eventuell planering. För Linda verkar det vara viktigt att samordnaren Annika "sätter sig bredvid" henne och på så sätt *markerar* att hon är "mot socialen".

Berättelse om mötesverkligheten

Under första intervjun på behandlingshemmet berättade Elvis att hans samordnare Patricia hjälpt honom med permissioner och att han hade uppskattat att samordnaren sa: "du kan ringa mig när du vill".

Uppföljningsintervjun med Elvis utspelades elva månader senare på ett café och Elvis var numera kylig i beskrivningen av samordnaren. Han hade nyligen kommit hem från institutionen där vi träffats första gången och samordnaren Patricia beskrev han som någon som sitter med och "håller ordningen" under mötet. (FA 0819) Jag frågar Elvis om samordnaren Patricia hjälpt till under tiden på institutionen och nu efteråt:

Elvis: Nej, hon har inte hjälpt mig så, men, (paus ca 3 sek) men hon, ja ibland på mötena... det har hänt vissa saker så hon sa detta som vi pratade om innan och det har hjälpt mig, annars... (paus ca 3 sek) Vad kunde hon hjälpa mig med?

Goran: Kunde du till exempel ringa henne och ha några önskemål kring dina permissioner, att hon pratade med socialen eller personalen, att hon kämpar för dig så att säga?

Elvis: Såna grejer har inte hänt. (...)

Goran: Vem närvarade på mötet, det sista mötet?

Elvis: Sista mötet, det var ingen från --- (särskilda ungdomshemmet), det var min pappa, min mamma eee, soc, tolk och kontaktpersonen från --- (frivårdsverksamheten i kommunen).

Goran: Patricia var inte med?

Elvis: Nej.

Goran: Hade ni pratats vid innan mötet?

Elvis: Nej. De senaste mötena hon har inte varit med. Hon var med mest från början och lite mot slutet, annars, annars har hon varit sjuk, var på semester och så.

Elvis uppskattade samordnarens insats vid första intervjutillfället men vid uppföljningsintervjun verkar framställningen ha fått en mer kritisk ton. Beskrivningen av samordnarens insatser framställs i en otydlig form men Elvis uppmärksammar även den rent praktiska frånvaron av samordnaren.

Samordnaren medverkade bara på det sista mötet som hölls på det särskilda ungdomshemmet och sedan lyser samordnarens insatser med sin frånvaro i Elvis berättelse. I Elvis beskrivning kan vi urskilja hur samordnarens praktiska frånvaro från planeringen just när han behövde hjälpen under de första dagarna, efter att han återvänt hem, verkar vara viktig (se nedan).

”Jag skulle aldrig göra det heller, ringa henne och säga: jag har problem”

Under uppföljningsintervjun pekar Elvis på bristerna i sin planering. Han säger att han sökt skola i god tid, under placeringen på det särskilda ungdomshemmet och trots att terminen börjat för två veckor sen så vet han ännu inget om och i så fall vilken skola han ska börja på. (FA 0819) Han berättar om sina försök att få plats på en skola:

Elvis: Jag sökte... jag sökte till... jag sökte nån gång i januari-februari men (paus ca 3 sek) jag vet inte. De har sagt till mig nu (det är slutet av augusti månad) i två veckor ”vi ska ringa, vänta”, ”vi ska ringa, vänta”

Goran: Mmm.

Elvis: Och nu denna vecka (paus ca 3 sek) måste de ringa soc och skolan.

Goran: Känner du att du kan få hjälp angående detta av Patricia? (paus ca 5 sek) Typ ringa henne och berätta ”så här är läget just nu, kan du hjälpa mig med detta?”

Elvis: Nej.

Goran: Du tror inte det?

Elvis: Nej (paus ca 3 sek) för att, skulle jag vilja ha råd eller nånting sånt, hon är kanske bara en sån som ger råd, hon kan inte fixa så att det bli så. Eller kan hon?

Goran: Jag vet inte, jag vet inte. Jag trodde att du vet.

Elvis: Hon är inte sån som fixar skolan och sånt, hon har inte den biten.

Goran: Jaja, ok.

Elvis: Så jag tror inte att hon kan fixa nånting sånt.

Goran: Ok men vad är hennes bit?

Elvis: Det är att vara på mina möten, eee, hålla lite kontakt med mig, snacka lite om hur mötena gick och sånt, eee. Det är den uppfattning jag har fått av henne.

Goran: Visst.

Elvis: Att hon är med på mina möten och att hon håller ordning på... under mötena och under mötena får fram det jag vill och det de andra vill också.

Goran: Så du ser inte henne som någon som du kan ringa upp och säga ”ett problem har dykt upp, kan du se till att ordna det på nått sätt?”

Elvis: Nej och jag skulle aldrig göra det heller, ringa henne och säga ”jag har problem och bla, bla, bla”.

Goran: Varför?

Elvis: Jag tycker inte att ... jag hade inte gjort det. Jag känner inte henne bra, hon hade inte kunnat hjälpa. Jag hade inte gjort det.

Elvis beskriver sin skolsituation som ett situationsbetingat och akut problem. Med anledning av detta frågar jag honom om han bitt samordnaren om hjälp. Elvis efterföljande beskrivning av samordnaren ger oss en bild av samordnaren som rådgivare, medverkande på mötena med ”lite kontakt” med ungdomen för att

”snacka lite om hur mötena gick”. Den bilden kan ses som en förenkling av en samordnare om man ska knyta an till MVG-projektets broschyr där samordnare beskrevs som någon som ska ”bidra till att din (ungdomens) vårdplan håller och att alla inblandade i ditt nätverk faktiskt deltar på bästa sätt. Det som planeras för dig för tiden efter institutionen ska verkligen genomföras”.

Elvis påpekar även att han efter elva månaders sporadiska kontakter med sin samordnare fortfarande känner osäkerhet inför att ringa henne på grund av att han ”inte känner henne bra”. Detta antyder att det handlar om en okänd person som han inte kan använda exempelvis i händelse av ett situationsbetingat problem.

”Hon hjälper mig ingenting, men hon är trevlig att prata med”

Tiden som gått mellan mina intervjuer med ungdomarna kan liknas vid en labyrint av olika händelser, möten, konflikter, besvikelse och glädje som de unga gått igenom. Det som hände under tiden speglas i ungdomarnas berättelse vid den andra intervjun. De kan beskriva händelser som präglas av uppskattning, glädje och förtroende men också besvikelse och kritik. I visa av fallen kan vi under den första intervjun märka en osäkerhet hos ungdomen avseende deras intryck men med tiden har beskrivningen förändrats till uppskattning.

En liknande beskrivning av samordnaren, som ungdomen Elvis ovan framförde, där samordnaren framställs som en okänd person, fick jag av en del ungdomar under intervjuerna som gjordes under deras vistelse på de särskilda ungdomshemmen. I några av fallen avtog främlingskänslan efter en tid.

Romano är en mörkhårig pojke som jag träffade på en utredningsavdelning och han berättade att han nyligen träffat sin samordnare och att han därför har svårt att beskriva relationen med henne. (FA 0804) Han berättar följande:

Goran: Kan du tänka dig att ringa henne (samordnaren Erica) och prata med henne om det som måste lyftas upp på mötet?

Romano: Nej, jag har svårt att ringa till okända personer.

Goran: Mmm. Så hon är fortfarande okänd för dig?

Romano: Mmm.

I intervjun ovan ser vi ett främlingskap beskrivas i relationen mellan samordnare och ungdom, i vissa avseenden liknar det Elvis tidigare berättelse.

Åtta månader senare genomför jag en uppföljningsintervju med Romano per telefon. Han berättar om Erica, den gamla samordnaren, och Stina den nya i positiva termer. Han blev placerad på ett HVB-hem en månad efter att vi träffats och han säger själv att ”det funkar bra”. (FA 0818) Han beskriver kontakten med sin nuvarande samordnare på följande sätt:

Romano: Ibland hör hon (samordnaren Stina) av sig mycket, ibland inte. (...) Jag har träffat henne fem-sex gånger sen placeringen på HVB-hemmet, (...) hon har inte varit på alla möten, kanske på två –

tre, men hon kommer självmant utan möte. (...) Jag känner inte att hon hjälper mig nånting men hon är bra, hon kommer och pratar med mig.

Romano uppmärksammar den personliga aspekten i relationen med sin samordnare. ”Jag känner inte att hon hjälper mig” säger Romano men detta framställs inte som det viktigaste i sammanhanget. Det viktigaste för Romano är att samordnaren ”kommer och pratar med” honom.

Under uppföljningsintervjun berättade Romano om när han haft sitt senaste möte med samordnaren ”lång tid tillbaka, aaa, nån gång innan sommaren” men att de två ”pratade i telefon förra veckan” om hur Romano ”har det”. På min fråga om Romano vill ha sin samordnare i fortsättningen säger han:

Romano: Så klart att jag vill ha henne.

Goran: Varför?

Romano: Hon hjälper mig ingenting men hon är trevlig att prata med.

Ungdomens erkännande av sin samordnare

Efter ett möte på socialtjänsten i en kommun intervjuade jag en pojke som tidigare varit placerad på en SiS-institution, och hans mamma.

Andrés mamma är pratsam och mycket positiv till hela vårdkedjans insats. André är inte negativt till någonting men inte lika glad och positiv som mamman. Vid några tillfällen reagerar mamman på Andrés lite likgiltiga attityd vid beskrivningen av aktörernas insatser. (FA 0719) I sin beskrivning av sin samordnare är André osäker:

Goran: Ordförande på mötet var en MVG-samordnare, hur upplever ni henne, vad vet ni om henne? Har ni några spontana tankar?

André: Jag vet inte faktiskt, det eee, jag tycker att det är bra, det fungerar bra och så ... att ha henne (samordnaren Titti) liksom och ha dom mötena, eee, det fungerar bra . Det är till stor hjälp.

Goran: Mmm.

André: Sen vet jag väl inte så mycket om MVG-projektet men jag tycker att de här mötena är till stor hjälp. (paus ca 3 sek)

Goran: Vad är det som du uppfattar som bra på mötena?

André: Mmm, alltså jag vet inte. Om vi inte skulle haft dom här mötena så (paus ca 3 sek) jag vet inte. Jag vet inte faktiskt, det hade inte varit, gått lika bra.

André berättelse är artikulerad i en positiv anda men ändå verkar det som att han andas en osäkerhet kring det som händer under mötena och det som samordnaren gör.

Efter elva månader intervjuade jag André per telefon och han sa att ”det går bra, allt flyter bra, jag går i skolan, avstår droger...”. Om alla inblandade i vårdkedjan berättar han i superlativ. ”Om de inte hjälpt mig hur skulle jag annars bli drogfri”, ”jag är jättenöjd med hur de gjorde (...) det gick jättebra med socialen”. (FA 0816) Om samordnare Titti insats berättar han i ännu positivare ordalag:

André: Hon var mer insatt än de andra, hon förstod bättre än socialen, hon visste hur allt ska läggas up ... det är svårt att beskriva.

André berättade även att under år 2007 ringde Titti honom regelbundet, minst en gång i månaden, inför mötena på socialtjänsten men även ”bara för att fråga hur går det”. André berättar att han ”aldrig behövde ringa henne, det var hon som ringde mig”. Under 2008, trots att hennes insats som samordnare i Andrés ärende var avslutad, skickade Titti e-post till André ”bara för att kolla hur det går”. (FA 0816)

Andrés berättelse efter elva månader visar att en del av den osäkerhet som fanns om samordnaren vid första intervjun har försvunnit. Han berättar att han vet vad samordnaren gjort och lyfter fram det positiva med samordnaren. Hans berättelse om samordnaren och de andra aktörerna genomsyras av glädje och uppskattning. Den osäkerhet som han förmedlade under den första intervju och som sedan, med tiden, förändrats till uppskattning kan ses som Andrés sätt att ge samordnaren erkännande i dennes roll. Erkännandet kan utläsas när André säger ”hon var mer insatt än de andra, hon förstod bättre än socialen, hon visste hur allt ska läggas up”.

Ingen kontakt på institutionen, ingen kontakt efteråt

Cassandra som jag träffat på en behandlingsavdelning berättade att hon efter vistelsen på institutionen flyttat hem till sin mamma, att hon går i skolan nu och att ”det går bra” för henne. Cassandra berättar att hennes samordnare ”aldrig har ringt under hennes tid på institutionen”, att samordnaren ”närvarade på det första mötet - fick jag höra” (observera att ungdomarna inte närvarar under hela mötet på den institutionen). Efter det har Cassandra aldrig sett sin samordnare eller hört någonting av henne igen, säger hon. Vid hemkomsten berättar Cassandra ”blev det på tal att hon (samordnaren) ska närvara på mötet och det ville vi inte”. (FA 0818) Jag undrade vem det var som inte ville att samordnaren skulle vara med på mötena:

Cassandra: Mamma och soc, de sa att det är onödigt att blanda in en till vuxen.

Goran: Vad ville du, du är också viktigt i det hela?

Cassandra: Jag var inte heller för att hon ska vara med, det är ingen nytta av henne.

Goran: Vad heter din samordnare?

Cassandra: Jag vet inte det var länge sen, hon var (fysisk beskrivning som stämmer in på samordnaren Sandra).

Berättelse om ouppfylld förväntan

På en utredningsavdelning samtalade jag med en pojke som heter Leonardo. Hans samordnare är Elisabet och han hade pratat med henne några gången per telefon. De träffades aldrig och enligt honom ska Elisabet komma på besök med hans socialsekreterare nästa vecka. Han berättar hur personalen på en annan SiS-institution kallade honom ”blatte” och att han anmälde detta till institutionschefen där men att ingenting hände. Han berättar och skrattar samtidigt när han beskriver hur institutionspersonalen en gång på fråga om hans permission sa: ”kontakta socialsekreteraren för detta” och socialsekreteraren sa att det är ”institutionspersonalen som fattar beslut om detta”. (FA 0804) Under placeringen, då vi träffades, hade Leonardo vissa förväntningar på den samordnare som han inte träffat:

Goran: Har Elisabet nån gång förklara för dig vad det är hon ska göra?

Leonardo: Jag snackade med henne en gång och då förklarade hon, skickade papper om MVG som jag skulle läsa.

Goran: Mmm. Vad sa hon, kommer du ihåg?

Leonardo: Att jag ska va på soc mötet typ, ”jag hjälper... försöker...”, såna grejer typ.

Goran: Hjälper...

Leonardo: Hon snackar med soc, hon är typ på min sida... inte på soc sida.

Goran: Har du sett nånting av detta som hon berättade i verkligheten?

Leonardo: Vi har inte haft möte ännu, nej... vi får se nästa vecka.

Goran: Hur låter detta med MVG-samordnare för dig?

Leonardo: Om det funkar då låter det bra.

Efter åtta månader är Leonardo hemma och vi pratar med varandra i telefon. Han berättar att han träffat MVG-samordnaren Elisabet på två möten, en gång på --- (det särskilda ungdomshem där jag träffat honom första gången) och en gång på HVB-hemmet. De hade inte pratat innan eller efter mötet. Under sin tid inom MVG-projektet så hade samordnaren inte ringt honom en enda gång, varken under placeringen på SiS, HVB-hemmet eller senare när han flyttat hem (Leonardo var placerad från oktober 2007 till juli 2008). Leonardo uppger att han själv aldrig ringde Elisabet, han sa ”det skulle kännas jättekonstigt om jag ringer henne”. Enligt Leonardo så har Elisabet inte heller ringt hans föräldrar. (FA 0815) Leonardo svarar på frågan ”vad gjorde Elisabet under de två möten där hon närvarade?

Leonardo: Hon (samordnaren Elisabet) bara satt där.

Goran: Sa hon nånting under mötet?

Leonardo: Nej, hon bara satt.

Leonardo beskriver samordnarens korta medverkan med en implicit kritik. Leonardo upplevde det som att hans samordnare inte gjorde något under hans vistelse på institutionen och därmed har hans förväntningar förblivit ouppfyllda. Detta såg ut att försvåra en framtida interaktion emellan honom och samordnaren.

När jag gjorde min uppföljningsintervju med Leonardo bodde han hos sina föräldrar och arbetade. På min fråga om han ville ha fortsatt kontakt med Elisabet svarade han ”jag känner inte att Elisabet hjälpte mig nånting och jag vill inte ha henne i fortsättningen”. (FA 0815)

”Vad skulle hon göra?”

Det tidigare samspelet mellan ungdomen och samordnaren tycks ha betydelse för den framtida interaktionen och ungdomarnas beskrivning av denna.

Under min första intervju med Adam, som jag intervjuade på en behandlingsavdelning, uppvisade han en osäkerhet på vad hans samordnare skulle göra i vårdkedjan. Under den första intervjun var Adams ton negativ när han talade om institutionspersonalen och han menade att personalen gärna demonstrerade sin makt i förhållandet (FA 0731). Efter tio månader gjorde jag en uppföljningsintervju med Adam per telefon och hans beskrivning av samordnaren präglades av hur obetydlig denne ansågs vara.

Adam berättar att han för fyra månader sen skrevs ut från institutionen och att MVG-samordnaren Sandra inte ring honom sedan dess. Adam berättar vidare att Sandra varit på de flesta mötena under hans tid på institutionen men att hon aldrig brukade ringa honom innan mötet. På min fråga ”vad gjorde Sandra på mötena?” svarade Adam: ”Hon bara satt där och skrev, hon diskuterade ingenting”. (FA 0817)

Adam beskriver också om personalen på --- (det särskilda ungdomshemmet där vi träffades första gången) med termen ”maktmissbrukare”. Han berättade följande om förhållandet på ungdomshemmet: ”personalen misshandlar elever, jag menar de slår elever i huvudet”. (FA 0817) Diskussionen om personalen på det särskilda ungdomshemmet fortsatte:

Adam: Om du sitter fel på stolen slår personalen dig i bakhuvudet.

Goran: Har ni klagat hos institutionschefen?

Adam: Nej, vi sa ingenting. Ingen vågar säga nånting.

Goran: Har du berättat för Sandra att personalen slår elever?

Adam: Nej, vad skulle hon göra?

Här ovan ser vi hur samordnaren som framställs som obetydlig för Adam, som någon som inte kan påverka sammanhanget. Den interaktiva dynamik som Adam utsatts för under tiden på institutionen tycks påverka hans berättelse. De omtalade upplevelserna ger oss även en inblick i Adams framtida förväntningar. Adams svar på frågan om han skulle vilja ha kontakt med samordnaren Sandra i framtiden är: ”Det spelar ingen roll för mig, hon är inte viktig för mig”.

”Han bara försvann”

När jag träffade Fadil under hans vistelse på en behandlingsavdelning gjorde han mig uppmärksam på att han inte fått veta vad en samordnare gör i vårdkedjan och han berättade sedan om det som en samordnare ska göra så som att hjälpa hans föräldrar och ”påskynda processen”. Nio månader senare är Fadil på ett HVB-hem och jag telefonintervjuar honom.

Fadil berättar att han placerades på HVB-hemmet i slutet av sommaren 2008. Under tiden på det särskilda ungdomshemmet, där vi träffades första gången, säger Fadil att MVG-samordnaren Tobias varit med på mötena och Fadil beskriver hans insats: ”han var med och bollade idéer men jag vet inte vad han hjälpte med”. (FA 0810)

Beskrivningen ovan har inte förändrats så mycket från hur samordnarens insats beskrevs när jag träffade Fadil första gången på det särskilda ungdomshemmet. Samordnaren framställs av Fadil som en obetydlig aktör som är med utan att Fadil kan peka på de områden där samordnaren faktiskt ”hjälper” till.

Fadil berättar även att samordnaren Tobias inte har ringt honom någon gång efter placeringen på HVB-hemmet, han har inte kommit på besök eller varit på mötena. (FA 0810) Jag frågar Fadil om samordnaren sagt till honom att han avslutat sin kontakt eller att projektet närmade sig sitt slut och att han därför drar sig tillbaka? Fadil svarar:

Fadil: Nej, han bara försvann.

Goran: Har någon på mötena undrat vad som hände med honom?

Fadil: Nej ingen undrade, ingen frågade... han bara försvann.

Fadil säger ”ingen undrade, ingen frågade”, vilket kan ses som en beskrivning av samordnaren, som relativt obetydlig - ingen kommenterar att han försvann från vårdkedjan.

Cynism i berättelsen om samordnaren

Många av ungdomarna som inte deltog på möten under placeringstiden har kommit att framställa sina samordnare med kritiska termer. Detta förhållande verkar inte skapa förutsättningar för ett framtida samspel mellan ungdomen och samordnaren. Jag fick se en sådan negativ framställning i samtalet med Sara som berättade om sin medverkan vid mötena och hur hon upplevde sin samordnare (se avsnittet ”*Jag ser henne som nån som inte gör nånting och får pengar gratis*”).

Jag träffar Sara efter nio månader, hon är hemma hos sina föräldrar och går i skolan. Vi sitter på ett kafé och pratar om tiden som gått sedan vårt senaste möte. Sara berättar att hon började närvara på mötena cirka fem månader efter att vi träffades första gången (det var hennes pappa som krävde detta under ett möte). Samordnaren Kristina var också med på mötena men Sara la inte märke till att samordnaren gjorde någon nytta på de mötena. Sara säger att hon bara träffade

samordnaren Kristina under själva mötet och att Kristina ringde henne efter mötet och ibland inför mötet. (FA 0820) Sara berättar självmant om tiden efter vistelsen på det särskilda ungdomshemmet:

Sara: ...men sen, nu när jag har kommit hem, så jag har haft möten också men då har hon (samordnaren Kristina) inte ringt och frågat mig om vad vi ska ta upp på mötet. Det gjorde hon bara på --- (särskilda ungdomshemmet). Hon har varit med på mötet.

Goran: Hon har varit med på mötet?

Sara: Ja, jag hade ett möte.

Goran: Ok.

Sara: Förra veckan, tror jag.

Goran: Här på socialen?

Sara: Ja (paus ca 4 sek) och så ringde hon mig inte innan och frågade vad vi ska ta upp på mötet.

Goran: Vad gjorde hon på mötet?

Sara: Hon var med.

Goran: Ja, ja men, sa hon nånting, diskuterade...

Sara: Nej.

Goran: Ja precis. Men vilken roll spelar samordnaren i din tillvaro nu?

Sara: Muuu, jag vet inte... Jag tycker inte hon gör nåt speciellt nu, alltså mina möten hade sett likadana ut utan henne också. (paus ca 5 sek)

Goran: Du ringer inte henne?

Sara: Nej.

Goran: Hon ringer inte dig?

Sara: Nej.

Goran: Hur många gånger har ni pratat sen du blev utskriven?

Sara: Två möten har jag haft, då har jag träffat henne.

Goran: Men har hon ringt dig innan?

Sara: Nej.

Goran: Innan mötena?

Sara: Nej.

G: Efter mötena då?

Sara: Nej.

Goran: Utan hon bara kom på mötet?

Sara: Kom på mötet och sen när det var klart så gick hon. (paus ca 5 sek) Jag tycker att hon ringde innan bara för att de från institutionen sa, typ "ooo vad bra hon är, hon ringer innan mötet" sen när man har flyttat hem ringer hon inte.

Sara berättelse om den egna samordnaren är full av cynism som inte tycks ha minskat ens efter Saras vistelse på institutionen. De gamla minnena verkar prägla nutiden och detta kan skönjas i hennes berättelse. I berättelsen presenteras även olika förklaringar till det upplevda, exempelvis så resonerar Sara kring det faktum att samordnaren ringde henne under tiden hon var placerad till skillnad från nu då samtalen lyser med sin frånvaro.

Betydelsen av kön

Den övergripande referensramen för genusforskningen är att den ser könet, etniciteten och maktförhållandet mellan kvinnor och män som en avgörande samhällslig organisationsprincip. För att kunna förstå och tolka den sociala verkligheten är det, enligt genusforskare, av stor vikt att se vad kön, och social ojämlikhet som grundas på kön, innebär för allomfattande samhällsstrukturer och för de enskilda människornas handlande.⁵⁰

Under uppföljningsintervjuerna frågade jag en del ungdomar om MVG-samordnarna borde ta hänsyn till om deras klient är pojke eller flicka. Meningarna bland ungdomarna går isär. En del av de tillfrågade svarade att en samordnare ska arbeta på samma sätt oavsett om klienten är pojke eller en flicka. En flicka kallad Linda gav ett nyanserat svar:

Goran: Vad tycker du om att MVG-samordnarna när de gör sitt jobb måste ta hänsyn till om klienten är en pojke eller en tjej?

Linda: Alltså, om de gör likadant som hon (samordnaren Annika) gjorde med mig då spelar det inte så stor roll, alltså bara om det fungerar så tror jag alltså, nej det spelar ingen roll. Det är liksom samma jobb (paus ca 5 sek) det gör ingenting speciellt om det är en kille eller en tjej, det är nästan samma intriger det handlar om oavsett om det är en kille.

Linda anser, liksom många andra ungdomar att samordnaren under sitt yrkesutövande stöter på samma ”intriger” oavsett om det handlar om en pojke eller en flicka. För att detta resonemang ska hålla i Lindas beskrivning så skapar hon en förutsättning för sitt resonemang. Sammanhanget måste uppfylla ett krav för att det ska gälla i Lindas beskrivning, de andra samordnarna måste göra ”likadant som hon (samordnaren Annika)” eller med andra ord så måste de andra samordnarna vara lika duktiga som Annika alternativt upplevas som sådana av sina ungdomar.

Flickan Sara påpekar att en samordnare måste kunna ge olika typer av hjälp till en flicka respektive en pojke. Hon berättar:

Sara: Alltså, jag tycker det för att (paus ca 3 sek) tjejerna, med en tjej fungerar det olika och även för att vi säger att det är en tjej och en kille och de har gjort samma sak och de blir placerade för samma problem men då har tjejen tänkt på ett sätt, killen har tänkt på en annan sätt.

Goran: Mmm, mmm.

Sara: Killen har kanske tänkt ”oj jag måste göra det för att jag är kul för mina kompisar” eller jag vet inte vad, och tjejen har det gjort för nånting annat. Då måste MVG eller samordnare tänka på att ”ja men han är sån som vi, inte såå som hon som agerar på ett annat sätt”. Om tjejen är helt lugn och så, då måste hon jobba på ett annat sätt och ... man måste behandla personerna beroende på hur de är.

⁵⁰ Jfr Hägarström (2002), s. 275-298; de los Reyes (2002), s. 31-48.

Goran: Och för att göra det måste man...

Sara: Träffa en och lyssna, det räcker inte att man träffas en gång.

Sara uppmärksammar i sin berättelse någon typ av bakomliggande anledning till ungdomens placering eller som en förklaring på en viss abstrakt händelse som hon gjort till viktig i sammanhanget. Samordnarna ska enligt henne ta den bakomliggande anledningen i åtanke när de planerar och genomför sin interaktion med ungdomarna. Hela den beskrivna processen tar tid och Sara påpekar detta när hon säger: ”det räcker inte att man träffas en gång”.

Betydelsen av etnicitet⁵¹

Enligt Hylland Eriksen (2000) så är etnicitet en synpunkt på sociala förhållanden mellan aktörer som betraktar sig själva som kulturellt avskilda från medlemmar av andra grupperingar med vilka de har ett minimum av regelmässig interaktion. Allmänt sett blir en social identitet mest väsentlig när den tolkas som hotad. Etniska identiteter, som gestaltar ett fortlöpande sammanhang med dåtiden, kan på detta sätt fungera psykologiskt lugnande för enskilda människor i disharmoniska tider. Sociala identiteter är, enligt Hylland Eriksen, inte bestående och det finns ett nära samband mellan identiteter och sociala omständigheter.⁵²

En del av de ungdomar som jag uppföljningsintervjuade tillfrågades även om det fanns behov av att invandrarungdomar fick en annan typ av service av sina samordnare? Sara, som varit kritisk mot sin samordnare under två intervjuer svarar nedan på min fråga: ”Tycker du att en MVG-samordnare behöver ge en annan typ av hjälp, en annan service till en invandrarungdom?”

Sara: Nej alltså, (paus ca 4 sek) jag tycker inte de behöver ge en annan service, men de måste, den samordnaren har lite koll på om man är från ett annat land, då har man en annan kultur och så är det, alltså, de behöver inte behandla personen på ett annat sätt utan vara lite lyhörda.

Goran: Mmm.

Sara: ”den är från ett annat land och (paus ca 5 sek)”

Det som efterfrågas av Sara är en önskan om att samordnarna tar hänsyn till vem ungdomen ifråga är och från vilken kulturell bakgrund den kommer, utan att det blir en särskiljande behandling av ungdomen. Sara beskriver begreppet etnicitet tydligare i ett sammanhang då ett visst praktiskt problem diskuteras. Hon skapar två kategorier under sin beskrivning, den första kategorin är ”barn” den andra är ”invandrare”. Sara berättar om en fråga i enkäten som hon och hennes föräldrar fick av samordnaren Kristina som de tyckte var för svår.

Goran: Ok, och vilken fråga var svår?

Sara: Eee, vad har du ändrat i ditt pro-sociala beteende?

Goran: Ok, vad har du svarat på den frågan?

⁵¹ Se vidare analys av etnicitetens betydelse i ungdomsvården i Basic (2009e).

⁵² Eriksen (2000), s. 22; 81-89.

Sara: Att jag tycker att de skulle göra lättare frågor till oss barn.
(skratt)

Goran: (skratt)

Sara: Vad ska jag skriva annars? Jag vet inte vad de vill. (...) Inte ens min mamma fattar frågorna så... De borde ha nån annan enkät för invandrare, så, lite finare, lite lättare.

Goran: Mmm.

Sara: Om jag frågar nån invandrare nu på stan ”vet du vad det pro-sociala är”, hur många ska svara rätt?⁵³

⁵³ Enligt projektledningen fick samordnarna direktivet att i muntlig och förenklad form ställa enkätfrågorna till ungdomar och föräldrar och sedan fylla i enkäten själva. Tanken var att samordnarna skulle förklara svåra begrepp, såsom t ex ”pro-sociala beteenden” så att ungdomar och föräldrar kunde förstå innebörden. Här kan man urskilja ett metodologiskt problem för den interna utvärderingen av MVG-projektet som projektledningen ansvarade för (se myndighetspublikation MVG – En förstärkt vårdkedja inom ungdomsvården). Om ungdomar och föräldrar fick begreppen förklarade av olika samordnare är det högst sannolikt att begreppens stabilitet i mätningförsöket påverkades och att resultatet därmed blir osäkert. Projektledningen säger vidare att en av samordnare inte följde direktiven utan skickade enkäten till de berörda per post. I vårt empiriska material ser vi att flera samordnare utmanade direktiven, d v s de skickade enkäten per post eller gav den personligen till ungdomarna och föräldrarna. Flera samordnare har också kritiserat att de fick i uppdrag att delta i utvärderingen av sig själva genom att de fick genomföra en insamling av det empiriska materialet för de interna och externa effektutvärderingarna.

3. AVSLUTNING

Projektet Motverka Våld och Gäng (MVG) startades efter att Statens institutionsstyrelse fick i uppdrag av regeringen att utveckla en förstärkt vårdkedja inom ungdomsvården. I projektet anställdes 24 samordnare som ett stöd och en länk mellan den unge, familjen, socialtjänsten och institutionen samtidigt som de deltagande kommunerna i projektet fick subventioner av staten för ungdomar placerade på särskilda ungdomshem. Syftet med denna studie har varit att utifrån mitt empiriska material kartlägga och beskriva hur ungdomarna som varit placerade på särskilda ungdomshem upplevde, definierade och tolkade projektet och samordnarna i relation till de andra aktörerna i vårdkedjan genom kategoriseringar i den språkliga diskursen.

Ungdomarnas beskrivningar av projektet och samordnarna är fyllda av *uppskattning, kritik och framtidsförväntningar*. Projektet som sådant likställs i huvudsak av de intervjuade ungdomarna med deras tilldelade samordnare.

En del ungdomar förklarar att de inte tyckte om sina samordnare vid de första kontakterna men att relationen förbättrades efter en tid. Ungdomarnas tidigare konflikter med myndighetsutövare gjorde att samordnaren, vid första kontakten, uppfattades som "en farlig vuxen".

Ett återkommande tema i ungdomarnas berättelser om uppskattade samordnare handlar om permissioner och telefonkontakt under vistelse på ungdomshemmen. Många ungdomar lägger stor vikt vid den praktiska hjälp de fick av samordnarna i frågan om permissioner men de visar även hur mycket de uppskattar telefonkontakten med samordnaren under placeringstiden.

Ungdomarna som berättar om sina samordnare i positiva ordalag målar fram olika bilder av en engagerad samordnare. Det kan handla om en karismatisk samordnare, samordnaren som advokat eller en samordnare som "sätter press på socialen". Samordnaren beskrivs även som en aktör som arbetar för ungdomen, "pratar bra och tydligt" så att ungdomen "förstår", "bryr sig om en" samt en som "tar hand om mötet". Flertalet av de nöjda ungdomarna berättar även att samordnarna har fortlöpande kontakt med deras förälder/föräldrar.

De berättelser där ungdomarna ger en uppskattande bild av samordnaren genomsyras av en koalitionsbeskrivning av relationen samordnare - ungdom, en form av omtalad allians, där relationen med socialsekreteraren och/eller institutionspersonalen beskrivs genom en vi och dom diktomi. Genom denna skildring av förhållandet pekar en del av de intervjuade ungdomarna på den makt som samordnarna förfogar över, en kontrollmakt över socialsekreterarnas åtgärder.

En del ungdomars berättelser om samordnaren har en kritisk ton. Den uttryckta kritiken i dessa berättelser kan delas in i två grupper, *implicit* kritik och *explicit* kritik. Den implicita kritiken kan kopplas till de kritiska berättelser som tar upp en viss kontext i vilken samordnarna ingår. Här kan vi bland annat ge de exempel där ungdomarna gör oss uppmärksamma på några av ungdomshemmen där det finns

en mötesrutin som innebär att de unga själva bara medverkar under en del av mötet och där det finns brister i eftervårdsplaneringen där samordnaren deltar.

Den explicita kritiken riktar sig direkt mot samordnarna och deras yrkesutövande. I berättelserna förmedlar en del ungdomar sin *besvikelse* och *cynism* i förhållandet till samordnarna. Kritiken framställs ofta genom att ungdomarna berättar om praktiska saker som samordnarna gjort eller inte gjort i deras givna sammanhang. Det kan handla om en kontakt med samordnaren som avbrutits stegvis eller plötsligt, känslan av utebliven hjälp eller en specifik händelse.

En del av de intervjuade ungdomarna som beskrev sina samordnare på ett kritiskt sätt uppvisade en osäkerhet kring definitionen om vilka en samordnarens uppgifter egentligen var. I dessa berättelser framställs samordnarna som rollösa, obetydliga, maktlösa och oanvändbara i det egna ärendet. Genom saknaden av en klar definition på vad deras samordnare gör i vårdkedjan skapar några av ungdomarna egna definitioner. De kan då se på samarbetet mellan samordnaren och socialsekreteraren som en allians som är riktad mot den unge.

Ungdomarna som beskrev sina samordnare i en positiv ton under institutionstiden förväntade sig ofta en fortsatt kontakt även efter institutionsvistelsen. De ungdomarna som däremot uttalade sig kritiskt om sina samordnare under vistelsen på institutionen, ville vanligtvis inte ha någon framtida kontakt med samordnarna.

En del ungdomar som varit positiva till samordnarnas insatser bekräftar dessa insatser när de berättar om sina framtida förväntningar på sin samordnare. Ungdomarna uppmärksammar i sina berättelser det fördelaktiga med en samordnare jämfört med en socialsekreterare. Samordnaren framställs som en aktör som även i framtiden ska kontrollera de andra inblandade aktörerna i vårdkedjan. De ges en bevakande roll. De ungdomar som däremot är kritiska avseende sina framtida förväntningar på samordnarna lyfter fram den uteblivna hjälpen och det tvångsmässiga i relationen (ungdomarna är tvingade att ha en samordnare kopplad till fallet). En del ungdomar ser det inte som något negativt om samordnare är med i vårdkedjan men de kan ändå inte se vad en samordnare skulle kunna tillföra dem i framtiden.

De ungdomar som talat om sina samordnare i kritiskt tonfall berättade ibland hur de ansåg att samordnarens insats skulle ha utformats i kontakten med den unge och de andra aktörerna. Denna framställning skulle kunna ses som en instruktion till samordnaren avseende ett samspel som lägger vikt vid den personliga aspekten.

Efter avslutad vistelse på de särskilda ungdomshemmen beskriver flera av ungdomarna sina samordnare både med uppskattning och kritik. Oftast följer upplevelsen av samordnaren på ungdomshemmet med och håller i sig även efter att SiS-institutionen lämnats. Med andra ord behåller ungdomarna sina positiva eller negativa bilder av samordnaren från institutionstiden till efter utskrivningen.

En del av ungdomarna beskriver sina samordnare under institutionsvistelse med superlativ och skapar på så sätt bilden av en perfekt samordnare. Telefonkontakten mellan ungdomarna och samordnarna lyfts fram som viktig av

ungdomarna och här avses även kontakten efter avslutad institutionsvistelse. Betydelsen av samordnarnas arbete knyts oftast inte till någon enskild insats vid en planering utan det är relationen i sin helhet som bedöms.

Den personliga aspekten i relationen mellan ungdomar och samordnare framställs som viktig och det verkar som om den aspekten fyller en viktig funktion. Ett sådant samspel mellan samordnare och ungdom kan göra att samordnarens förutsättningar att påverka blir större under förutsättning att samordnaren accepteras av socialsekreteraren i fallet. Om samarbetet mellan samordnare och socialsekreterare är bristfälligt kan socialsekreteraren komma att uppleva ungdomens uppskattning av samordnaren som en allians mellan ungdom och samordnare mot socialsekreteraren vilket kan komma att få negativa effekter på den unges vårdkedja.

Andra ungdomar beskriver efter institutionstiden sina samordnare som obetydliga aktörer som inte kan hjälpa ungdomarna, inte heller påverka vårdkedjan. I övergången mellan institution och eftervård beskrivs samordnarna ibland som frånvarande. Ungdomarnas berättelser om dessa samordnare genomsyras ofta av kyla.

Den bristande kontakten mellan samordnare och ungdom under institutionstiden verkar påverka interaktionen mellan samordnare och ungdom även efter placeringen. Ungdomarna i dessa fallen uppvisar en bristande vilja att interagera med sina samordnare. Ofta blir det så att ungdomen upplever samordnaren som en främling, någon som inte kan tillföra någonting.

En del av ungdomarna som inte deltagit på sina möten under tiden på de särskilda ungdomshemmen beskriver sina samordnare med kritiska termer både avseende tiden på ungdomshemmet och efteråt. Dessa omständigheter verkar inte skapa förutsättningar för ett lyckat framtida samarbete mellan ungdomarna och samordnarna vilket en del av ungdomarna givit uttryck för efter avslutad placering på institutionerna.

Samordnarrollen enligt ungdomarna

Samordnare är uppskattade när de är tillgängliga för de unga, när de engagerar sig för deras sak, när de spelar rollen av advokat för de unga, när de vågar "sätta press på socialen" (för att låna ord från en av de intervjuade ungdomarna).

En uppskattad samordnare lyssnar på de unga, tar sig tid, planerar deras fall, ringer till dem och ordnar ("fixar") praktiska saker för dem.

Samordnare uppskattas vidare om de är trovärdiga och förtroendeingivande, och detta tycks enbart inträffa om de samtidigt är personliga. En samordnare som intar rollen som ytterligare en distanserad och formell myndighetsperson blir sannolikt inte populär bland de unga. Samtidigt måste samordnaren behärska myndighetsperspektiven. En omtyckt samordnare är en som kan kontrollera och inspektera vad övriga myndighetsaktörer gör, han ska inte bara inta en kompisroll.

Samordnare uppskattas inte av de unga när de inte gör någon skillnad. En samordnare som inte ringer eller på andra sätt tar kontakt, som förblir okänd och anonym och som förefaller ha ett otydligt eller ”dimmig” uppdrag får ingen respekt. Samordnare uppfattas som obetydliga och oanvändbara om de inte framträder som tydliga personer i de ungas värld.

Om samordnaren enbart tar på sig rollen av ytterligare en person ”på mötet”, en person som ”sitter med” utan att det märks, då löper samordnaren stor risk att bli föremål för kritik från de unga. Samordnaren måste, utifrån deras perspektiv, ta plats och aktivt tala för de ungas sak. Om detta inte sker väljer de unga en annan aktör i det persongalleri som omger honom eller henne alltmedan samordnaren förblir betydelselös, perifer och meningslös. Det spelar då ingen roll om samordnaren bedöms som ”trevlig”. Den personliga kontakt som de unga eftersträvar innebär inte att de har överseende med att ”ingenting händer” genom denna kontakt; tvärtom tycks man då bli extra besviken och misstänksam.

En samordnare som helt ansluter sig till andra aktörer, framför allt Socialtjänsten, blir inte uppskattad. Samordnaren måste uppträda relativt oberoende gentemot andra vuxenaktörer i detta sammanhang om han eller hon ska tillerkännas betydelse.

Sammanfattningsvis finns det en stor variation på hur samordnare uppfattas. En gemensam nämnare är att uppdraget som samordnare och det sammanhang i vilket samordnaren agerar förefaller tillräckligt tånjbart för att en enskild individ ska kunna spela rollen på vitt skilda sätt. Det är först när individen (den enskilde samordnaren) väljer en aktiv, pådrivande, självständig, personlig och relativt stark rollframställning som han eller hon har en chans att få betydelse i de ungas ögon. Det betyder i praktiken att det är först när den enskilde samordnaren överskrider de formella rollföreskrifterna som han eller hon blir uppskattad.

4. REFERENSER

Andersson Maria, Tommy Lundström och Marie Sallnäs (2009) *Utvärdering av förstärkt vårdkedja för ungdomar som vårdats vid SiS-institution*. Delrapport 1. Stockholms universitet.

Arneng, Malin (2006) *Årsrapport ADAD 05. Ungdomar som skrivits in på särskilda ungdomshem under år 2005. Tabeller*. Stockholm: Statens Institutions Styrelse 2006:4.

Armelius, Bengt-Åke; Bengtzon, Sara; Rydelius, Per-Anders; Sarnecki, Jerzy; Söderholm Carpelan, Kerstin (1996) *Vård av ungdomar med sociala problem – en forskningsöversikt*. Stockholm: Statens institutionsstyrelse och Liber Utbildning.

Bangura Arvidsson, Maria; Åkerström, Malin (2000) *När anhöriga involveras. Personalens beskrivning av anhöriga på särskilda ungdomshem*. Stockholm: Statens Institutions Styrelse 2000:2.

Basic, Goran (2009e) *Etnicitet i ungdomsvården – yrkesverksammas och ungdomarnas framställningar*. Opublicerat rapportmanus.

Basic, Goran (2009c) *Uppskattning, kritik och jämförelse - Projektet utifrån institutionspersonalens perspektiv*. Lund: Network for Research in Criminology and Deviant Behavior 2009:3.

Basic, Goran (2009a) *Vi är fortfarande kompetenta! Röster från socialtjänsten om ett samarbetsprojekt i ungdomsvården*. Lund: Network for Research in Criminology and Deviant Behavior 2009:1.

Basic, Goran (2007) *Skulle jag grilla lamm med dig? Försoning och oförsonlighet i före detta lägerfångars berättelser*. Lund: Network for Research in Criminology and Deviant Behavior 2007:2.

Caplow, Theodore (1968) *Two against one. Coalitions in triads*. New Jersey: Prentice-Hall, Inc., Englewood Cliffs.

Collins, Randall (2004) *Interaction Ritual Chains*. Princeton & Oxford: Princeton University Press.

Emerson, Robert M. Fretz, Rachel I. Shaw, Linda L. (1995) *Writing Ethnographic Fieldnotes*. Chicago: The University of Chicago Press.

Gubrium, Jaber F. & Holstein, James A (1997) *The New Language of Qualitative Method*. New York: Oxford University Press.

Hermodsson Anne; Hansson Cecilia(2005) ”Demokrati i det lilla?” Ungdomarnas delaktighet i sin behandling. Stockholm: Statens Institutions Styrelse 2005:2.

Holstein, James A & Gubrium, Jaber F. (1997/1998) "Active Interviewing" i *Qualitative Research. Theory, Method and Practice*. Silverman David (red). London: Thousand Oaks, New Delhi: Sage.

Hylland Eriksen, Thomas (2000) *Etnicitet och nationalism*. Falun: Nya Doxa.

Hägarström, Jeanette (2002) "Utmaningar i feministisk teori: att förstå samspel mellan genus, etnicitet och klass i utbildning" i *Mer än bara kvinnor och män: feministiska perspektiv på genus*. Mulinari, Diana; Sandell, Kerstin & Schömer, Eva (red). Lund: Studentlitteratur.

MVG – En förstärkt vårdkedja inom ungdomsvården. Statens institutionsstyrelse. Stockholm.

de los Reyes, Paulina (2002) "Det problematiska systemskapet: om svenskhet och invandrarskap inom svensk genushistorisk forskning" i *Maktens (o)lika förklädnader: kön, klass och etnicitet i det postkoloniala Sverige*. de los Reys, Paulina; Molina, Irene & Mulinari, Diana (red). Stockholm: Atlas.

Sallnas, Marie; Vinnerljung, Bo; Westermark, Pia Kyhle (2004) *Breakdown of teenage placements in Swedish foster and residential care*. Child & Family Social Work. Vol. 9, No 2, 141-152.

Sellerberg, Ann-Mari (1973) *Kvinnorna på den svenska arbetsmarknaden under 1900-talet. En sociologisk analys av kvinnornas underordnade position i arbetslivet*. Lund: CWK Gleerup Bokförlag AB.

Silverman, David (1997) *Interpreting Qualitative Data. Methods for Analyzing Talk, Text and Interaction*. London: Thousand Oaks, New Delhi: Sage.

Simmel, George (1902) *The Number of Members as Determining the Sociological Forum of the Grupp*. American journal of Sociologi. Vol. VIII, No 1, 45-46.

Sluten ungdomsvård – En uppföljning. (2002) Brottsförebyggande rådet, Statens institutionsstyrelse och Socialstyrelsen.

Storbjörk, Jessica (2007) "I gränslandet mellan delaktigheter och tvång: klienten i projektet." i *Vårdkedjeprojektet – Tre utvärderingsperspektiv*. Johannes Fäldt, Jessica Storbjörk, Jessica Palm, Lars Oscarsson, Kerstin Stenius. Stockholm: Statens Institutions Styrelse 2007:2.

Viktig information till dig om MVG. Informationsbroschyren för klienter om MVG-projektet. Stockholm: Statens Institutions Styrelse.

Wästerfors, David och Åkerström, Malin (2006) "Behandling som rekvisit i anstaltens interaktioner" i *Behandling i socialt arbete. Begreb & praksis*. København: Hans Reitzels Förlag.

Internet

<http://www.stat-inst.se/zino.aspx?articleID=6918>